

The background of the entire image is a dramatic, war-torn landscape. In the foreground, there are dark, silhouetted figures of soldiers and a tank. The middle ground is filled with thick, billowing smoke and fire, with a large explosion visible on the left. In the background, a map of Ukraine is overlaid on the scene, showing various regions and cities. The map is semi-transparent, allowing the war scene to be seen through it. The overall color palette is dominated by warm, fiery tones of orange, yellow, and red, contrasted with the dark, smoky blues and purples of the smoke.

КНИГА ПАМ'ЯТІ

ПОЛЕГЛИХ ЗА УКРАЇНУ

Вінницька область

Вінницька обласна військова адміністрація

Пошуково-видавниче агентство
«Книга Пам'яті України»

КНИГА ПАМ'ЯТІ ПОЛЕГЛИХ ЗА УКРАЇНУ. ВІННИЦЬКА ОБЛАСТЬ

Книга 1. 18.02.2014 – 23.02.2022.

Вінничани, які загинули
у боротьбі за суверенітет України:
учасники Революції Гідності
та російсько-української війни

Вінниця – 2023

Редакційна колегія:

В. В. Буняк, К. І. Висоцька, А. В. Войнаровський (секретар редколегії),
Б. М. Галайко, Н. М. Заболотна (голова редколегії), Ю. А. Зінько,
О. А. Коляструк (заступник голови редколегії), Ю. В. Легун,
Л. Б. Сеник, О. Ю. Федоришен, С. Ю. Юзвак, Г. А. Якубович.

Авторський колектив:

Г. В. Боровик, А. В. Войнаровський, С. А. Гула,
М. В. Деркач, О. А. Коляструк, М. В. Царенко.

Рецензенти:

С. І. Дровозюк – доктор історичних наук, професор
О. А. Мельничук – доктор історичних наук, професор

**Рекомендовано до друку рішенням вченої ради
Вінницького державного педагогічного університету
імені Михайла Коцюбинського
(протокол № 7 від 22 лютого 2023 р.)**

К 53 Книга пам'яті полеглих за Україну. Вінницька область. Книга 1.
18.02.2014 – 23.02.2022. Вінничани, які загинули у боротьбі за
суверенітет України: учасники Революції Гідності та російсько-
української війни / заг. ред. і упоряд. Коляструк О. А. та ін. Вінниця:
ПрАТ «Вінницька обласна друкарня», 2023. 320 с., іл.

ISBN 978-966-621-712-0

У виданні наведені короткі біографії та відомості про обставини і місце загибелі вінничан – героїв Революції Гідності та російсько-української війни, які полягли за свободу, суверенітет і територіальну цілісність України (лютий 2014 – лютий 2022 рр.), а також подано інформацію про відзнаки і нагороди героїв та їх вшанування.

Інформація, вміщена у виданні, базується на відкритих джерелах, а також зібрана шляхом безпосереднього контакту з родинами загиблих, громадськими активістами, краєзнавцями, журналістами тощо.

Для широкої громадськості і молоді, працівників освіти та культури.

© Вінницька обласна військова адміністрація
© ПВА «Книга пам'яті України»
© Вінницька обласна друкарня, 2023

ISBN (серія) 978-966-621-711-3
ISBN 978-966-621-712-0

ЗМІСТ

Від упорядників	4
Український спротив російській агресії – від Євромайдану до фронтів російсько-української війни	6
Вінничани, які загинули у боротьбі за свободу і суверенітет України у 2014 – 2022 рр.	
Учасники Революції Гідності	19
Учасники російсько-української війни	22
Військові нагороди учасникам російсько-української війни	
Державні	266
Відомчі	272
Громадські, релігійні	273
Нагороджені вінничани	
Герої України	280
Кавалери ордена Богдана Хмельницького	280
Кавалери ордена «За мужність»	281
Меморіальні комплекси і пам'ятники на честь загиблих на Вінниччині	285
Показчики	
Хронологічний	304
Географічний	312

Від упорядників

Меморіально-довідкове видання «Книги пам'яті полеглих за Україну. Вінницька область» було ініційоване колективом Пошуково-видавничого агентства «Книга Пам'яті України» у січні 2020 р. За первинним задумом до меморіального видання мали ввійти імена героїв з Вінниччини, що загинули під час Революції Гідності (18-20 лютого 2014 р.) та у боротьбі за свободу, незалежність і територіальну цілісність України в ході антитерористичної операції (з 13 квітня 2014 р.) та операції об'єднаних сил (з 30 квітня 2018 р.) – АТО/ООС. У зв'язку з розгортанням 24 лютого 2022 р. широкомасштабного нападу РФ на Україну було прийнято рішення про випуск Книги першої «Вінничани, які загинули у боротьбі за суверенітет України: учасники Революції Гідності та російсько-української війни. 18. 02. 2014 – 23. 02. 2022».

Книга упорядкована та підготовлена до друку колективом Пошуково-видавничого агентства «Книга Пам'яті України», який вважає своїм громадянським обов'язком увічнити в історії імена і подвиг героїв з Вінниччини, які віддали свої життя за вільну і незалежну Україну.

Редакційна колегія включила до першої книги регіонального серійного видання «Книги пам'яті полеглих за Україну» такі інформативні складові, як: біографії вінничан, полеглих за Україну, інформація про військові нагороди учасникам російсько-української війни; меморіальні комплекси і пам'ятники на честь загиблих, встановлені на Вінниччині, покажчики: нагороджених державними відзнаками, хронологічний та географічний.

До «Книги пам'яті полеглих за Україну» внесені відомості про трьох героїв-учасників Революції Гідності: В. М. Брезденюка, Л. П. Полянського, М. М. Шимка, – які загинули 18–20 лютого 2014 р. в Києві. До поіменного списку земляків, загиблих у ході російсько-української війни 2014–2022 рр., ввійшли 273 прізвища, встановлені на початок 2022 р. Це військово-вслужбовці, які загинули у безпосередньому зіткненні з ворогом (уражені зброєю противника) чи померли внаслідок поранення, контузії, каліцтва або захворювання, пов'язаного із виконанням обов'язків військової служби в районі бойових дій. У Книзі не подаються відомості про безвісти пропавших, померлих після демобілізації або за інших трагічних обставин.

Значну допомогу в отриманні офіційної інформації про час і обставини загибелі земляків у російсько-українській війні надав колективу Департамент інформаційної діяльності та комунікацій з громадськістю Вінницької обласної військової адміністрації, а також районні державні адміністрації Вінницької області.

Для підготовки видання використовувалися базові відомості із загальноукраїнського неурядового веб-сайту «Книга пам'яті полеглих за Украї-

ну» (<https://memorybook.org.ua>), команда якого за підтримки Національного військово-історичного музею з 22 липня 2014 р. системно зайнялася документуванням, обліком та упорядкуванням даних про втрати українських військовослужбовців у російсько-українській війні. В електронній Книзі максимально враховані всі бойові та більшість не бойових втрат, яких зазнала Україна в зоні проведення АТО/ООС. На грудень 2021 р. на сайт Книги були внесені прізвища 4 490 загиблих, з яких 212 загиблих – народжені у Вінницькій області (інформація станом на 14.12.2021 р.).

Ще одним джерелом для встановлення імен загиблих подолян є «Український меморіал» (<https://ukraine-memorial.org>). Це всеукраїнський волонтерський проєкт-портал, що заснований 26 червня 2014 р., його основне завдання – наповнення біографій загиблих українських вояків під час російсько-української війни, а також розміщення інформації щодо пам'ятників і меморіальних дошок. При формуванні окремих біографічних статей використані матеріали інтернет-ресурсу Вікіпедії, зокрема як персонально-біографічні, так і за рубрикою «Втрати силових структур внаслідок російського вторгнення в Україну» (<https://uk.wikipedia.org/wiki>).

Необхідні консультації ми отримували від науковців Інституту історії України НАН України, Українського інституту національної пам'яті, Національного меморіального комплексу Героїв Небесної Сотні – Музею Революції Гідності.

Уточнення і доповнення офіційних даних здійснювалося переважно через мережу Інтернет, місцеву періодичну пресу та завдяки комунікації з родинами загиблих, їх друзями, товаришами по службі, а також громадськими і волонтерськими організаціями, зокрема з ГО «Єдина родина Вінниччини», БФ «Миротворець України», Міським освітньо-аналітичним центром допомоги ветеранам АТО / ООС, членам їх сімей та сім'ям загиблих «Ветеранський простір».

Верифікація відомостей про загиблих здійснювалася також за участі працівників Вінницького обласного краєзнавчого музею, відокремленого підрозділу ВОКМ «Музей мужніх», Вінницької обласної універсальної наукової бібліотеки ім. В. Отамановського, викладачів та студентів історичного факультету Вінницького державного університету ім. М. Коцюбинського, КЗ «Музей Вінниці», місцевих краєзнавців, учителів, журналістів тощо.

Авторський колектив свідомий того, що у цьому виданні не обійшлося без фактографічних помилок. Ми з вдячністю приймемо всі зауваження і доповнення на адресу knigaramyati@ukr.net і подамо виправлені відомості та корективи у наступних книгах серії «Книги пам'яті полеглих за Україну. Вінницька область».

УКРАЇНСЬКИЙ СПРОТИВ РОСІЙСЬКІЙ АГРЕСІЇ – ВІД ЄВРОМАЙДАНУ ДО ФРОНТІВ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ

*Герої не вмирають, вони живуть,
допоки жива пам'ять суспільства про них*

Боротьба нашого народу проти російської агресії триває вже не одне століття, її витoki дуже давні, її сторінки героїчні і трагічні водночас – не одне покоління українців поклало свої життя за нашу свободу і незалежність. І сьогодні кращі сини і доньки України зі зброєю у руках вийшли на бій із віроломним і підступним ворогом, аби повернути захоплені землі, не дозволити російським окупантам знищити нас як народ, як націю, як державу, як спільноту вільних і гідних людей.

Ця війна почалась як Революція Гідності і триває як війна за Свободу.

Ця війна неминуче завершиться нашою Перемогою, яку ціною власного життя здобувають кращі сини і доньки України. Станом на кінець 2021 – початок 2022 р. жертвами російсько-української війни стали понад 4600 українських військових та понад 3900 цивільних.

Вінницький мартиролог сучасної російсько-української війни першого етапу – з 18.02.2014 р. до 23.02.2022 р. – включає 276 прізвищ. Вони – дорогоцінна депиція жертвовності й героїки загальнонародного українського спротиву російській імперській агресії.

Перша сторінка пам'ятної книги відкривається ім'ям Героя Небесної Сотні Валерія Брезденюка, жмеринського підприємця і художника, який загинув 18 лютого 2014 р. Слідом за ним до Небесної Сотні ввійшли Максим Шимко і Леонід Полянський, розстріляні в середмісті столиці 20 лютого. Замикає перший меморіальний реєстр героїв з Вінниччини ім'я бойового медика з Могилева-Подільського Ігоря Слівки, який загинув 22 лютого 2022 р.

20 лютого 2014 р. розпочалася російсько-українська війна, коли росіяни розгорнули військову операцію з анексії Автономної Республіки Крим. Так до великої ціни нашої Гідності додалася ціна нашої Свободи – сотні і тисячі героїв.

За виняткову мужність, героїзм і самопожертву, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності Української держави, вірність військовій присязі шістьом героям з Вінниччини присвоєно (помертвно) звання Героя України з удостоєнням ордена «Золота Зірка»: льотчикам-пілотовникам Дмитру Майбороді та Костянтину Могилку, керівникам загонів спецпризначення генерал-майору Максиму Шаповалу і полковнику Юрію Коваленку, прикордонникам полковни-

ку Євгену Пікусу і старшому лейтенанту В'ячеславу Семенову. Орденом Богдана Хмельницького нагороджені 23 наших загиблих земляків, 138 – орденом «За мужність».

Ціна нашої свободи жорстока та кривава. Вільний народ вільної країни, об'єднаний спільною жагою до життя, вже дев'ять років незламно веде праведну війну з російськими загарбниками. Війна забирає найкращих. Тих, хто усім серцем любив і вірив у свою країну, її світле, мирне майбутнє.

Революція Гідності 2013 – 2014 рр. – ключова подія в сучасній історії України, в її боротьбі за незалежність і свободу. Майдан і початок війни відіграли вирішальну роль у процесах націєтворення й утвердження національної та громадянської свідомості.

21 листопада 2013 р. Кабінет Міністрів України оприлюднив рішення щодо призупинення процесу підготовки до укладання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом (ЄС), яка готувалася ще від 1998 р. Цьому рішення передувала таємна зустріч В. Путіна та В. Януковича в Сочі, внаслідок чого українська влада відмовилася від підписання угоди на Вільнюському саміті східного партнерства 28–29 листопада 2013 р. На знак протесту на столичний Майдан Незалежності вийшли близько 1500 людей, переважно журналісти, громадські активісти, студенти та опозиційні політики. Ці події набули резонансного відгуку – по всій країні розгорнулись мітинги, демонстрації, страйки, маніфестації. Українці наполягали на дотриманні законодавчо визначеної перспективи української євроінтеграції. У Вінниці одними з перших 27 листопада столичний протест підтримали студенти, пройшовши маршем від своїх університетів і технікумів до Театральної площі, їх підтримала свідома громадськість.

До Києва щодня приїздили сотні і тисячі прихильників Євромайдану. Не здатна протидіяти масовим настроям, вночі 30 листопада влада вдалася до силового розгону активістів-мітингувальників. Спеціальні загони міліції «Беркут» вчинили жорстоку фізичну розправу з протестувальниками, людей били й калічили, не шкодуючи нікого, під гумові палиці потрапляли й жінки, і діти, і літні люди. Унаслідок наступу силовиків було жорстоко побито десятки протестувальників, постраждали щонайменше 80 осіб, серед яких багато студентів. Саме ці події стали переломним моментом в українських протестах кінця листопада 2013 р., додавши до проєвропейського акценту антиурядовий, і спричинили масову активність. Уже 1 грудня на Майдан і центральні вулиці Києва вийшли близько 1 мільйона громадян. До столиці з'їжджалися десятки тисяч протестувальників із різних міст. На Майдані Незалежності відбулося перше Всеукраїнське народне віче.

8 грудня поваленням пам'ятника Леніну на Бессарабській площі в Києві в Україні розпочався «ленінопад». Так суспільство демонстративно заявило про остаточний розрив з ідеалами радянської епохи. Протестувальники вимагали змін. У відповідь у ніч з 10 на 11 грудня 2013 р. численні підрозділи внутрішніх військ вдалися до розправи з мирними протестувальниками на Майдані у Києві. Тоді Михайлівський Золотоверхий собор ударив у дзвони, і на той набат з усього міста стікалися кияни – на п'яту годину ранку на Майдані було вже близько 10 тисяч мітингувальників. Кількома годинами пізніше силовики спробували штурмувати Київську раду, однак протестувальники організовано чинили опір. Кількісна перевага вже явно була на боці активістів Майдану, і спецназівці відступили під зростаючим натиском людей.

У Новорічну ніч на Майдані зібралося кількасот тисяч людей. Рівно опівночі вони заспівали Гімн України, тримаючи в руках ліхтарики та мобільні телефони. Весь світ стежив за подіями в столиці України.

У першій половині січня 2014 р. протести мали мирний характер: збиралися велелюдні народні віче, у центрі Майдану спорудили сцену, де постійно виступали українські громадські діячі, опозиційні політики, закордонні гості, артисти. Одними з найбільш пам'ятних подій «мирного Майдану» стали «Марш мільйонів» та концерт гурту «Океан Ельзи».

16 січня Верховною Радою були ухвалені «диктаторські закони», спрямовані на звуження конституційних прав і свобод громадян, що спонукало активістів до рішучих дій, які закликали усіх прямувати на вулицю Грушевського, а далі – на Банкову, до Адміністрації Президента. Повстанці розбирали бруківку, яка летіла у «Беркут», з'явилися «коктейлі Молотова». Спецпризначенці використовували гумові палиці, звуко-шумові гранати, травматичну зброю, а 22 січня вперше відкрили вогонь із вогнепальної зброї. Унаслідок атаки спецпризначенців поранень зазнали близько тисячі протестувальників. У цей День Соборності з'явилися перші жертви – це були вірменин Сергій Нігоян, білорус Михайло Жизневський, українці Юрій Вербицький і Роман Сенник.

Євромайданівці вимагали затвердити зміни до Конституції України щодо обмежень повноважень Президента і 18 лютого розпочали ходу до Верховної Ради, аби спонукати депутатів до ухвалення цього рішення. У відповідь почалася збройна розправа з учасниками Революції Гідності – бійці «Беркута» відкрили вогонь на ураження, стріляючи по незахищених активістах з автоматів Калашникова та снайперських гвинтівок. Під час цих кривавих подій загинули троє наших земляків: 50-літній підприємець і художник Валерій Брезденюк (загинув 18 лютого від снайперської кулі в спину), 38-річний залізничник Леонід Полянський та 34-літній історичний реконструктор Максим Шимко, які були прицільно вбиті 20 лютого 2014 р. За час Революції Гідності загинули 107 учасників Єв-

ромайдану, які ввійшли в історію як Герої Небесної Сотні, всі вони отримали звання Героя України та орден «Золота Зірка».

21 лютого Верховна Рада проголосувала Постанову про відновлення легітимного Конституційного ладу (у редакції 2004 р.), що означало можливість формування нового уряду незалежно від президента. Наступного дня В. Янукович утік з України до РФ.

Революція Гідності (21 листопада 2013 – 22 лютого 2014 рр.) розвинула і поглибила демократичні ідеї громадянського суспільства, започатковані в студентській Революції на граніті (жовтень 1990 р.) та Помаранчевій революції (листопад 2004 – січень 2005 рр.). Крім того, вона набула ще однієї яскравої відмітної ознаки – це усвідомлена та масштабна комеморація суспільством цієї історичної події шляхом ушанування її жертв – Героїв Небесної Сотні.

Відтоді в Україні 21 лютого відзначають як День Гідності і Свободи. Уже тієї зими Європа вперше безпосередньо познайомилася з Україною – досі, переважно, маловідома країна стала найважливішою в Європі. Революція Гідності повалила антинародний режим Януковича і чітко увиразнила прагнення до Європейського Союзу. Події Майдану надали потужного імпульсу подальшим суспільним змінам в усіх сферах суспільного життя. Самоорганізація громадян під час Євромайдану й розвиток волонтерського руху спричинили зростання довіри громадськості до організацій громадянського суспільства. Відбулися глибокі зрушення у свідомості народу, його перетворення на суб'єкта політики, здатного впливати на владу.

Натомість московська влада у відповідь розпочала збройну агресію проти України. Спочатку вона розгорталася в рамках таких етапів: 1) окупація Криму (активна фаза 20 лютого – 18 березня 2014 р.); 2) організація проросійських вуличних акцій на Сході і Півдні України (березень – середина квітня 2014 р.); 3) диверсійно-терористична діяльність (друга половина квітня – червень 2014 р.). Ці три фази в російських пропагандистських ЗМІ називатимуть «Руської весною».

З 20 лютого почалося неприкрите захоплення Криму, саме того дня росіяни розпочали військову агресію на півострові. Ця ж дата зазначена на медалі «За повернення Криму» міністерства оборони РФ. «Кримською операцією» керував безпосередньо президент РФ В. Путін зі своєї резиденції в Ново-Огарьово. Станом на 24 лютого до Криму вже були перекинуті додаткові російські військові підрозділи, зокрема, повітряно-десантні війська, без знаків розрізнення на формі. На територію півострова спрямовувався потік російських парамілітарних і військово-патріотичних організацій. У ніч на 27 лютого 2014 р. російські військовики без розпізнавальних знаків (українські і зарубіжні ЗМІ назвали їх «зеленими чоловічками») захопили будинки парламенту та Ради міністрів АР

Крим у Сімферополі. Одночасно з політичним переворотом були заблоковані українські військові частини і транспортні шляхи з материкової України на півострів, захоплені аеродроми, телерадіокомпанія.

16 березня був проведений «референдум». За «офіційними» російськими даними, явка на «референдум» склала понад 84%, а підтримка приєднання до Росії – понад 96%. Кримські татари та проукраїнськи налаштоване населення бойкотували зрежисований Росією захід. Так, за даними Меджлісу кримсько-татарського народу, явка під час «референдуму» не перевищувала 30-50%, з яких за приєднання до Росії проголосували близько половини. Конституційний Суд України визнав неконституційною постанову Верховної Ради АР Крим, згідно з якою провели «референдум».

Всупереч нормам міжнародного права 18 березня була підписана «Угода між Російською Федерацією та Республікою Крим щодо прийняття у склад Російської Федерації Республіки Крим і утворення у складі РФ нових суб'єктів». З дня підписання угоди розпочалося захоплення українських військових частин і кораблів у Криму, які продовжували чинити опір окупантам.

Звідси на Вінниччину надійшла перша воєнна похоронка. У березні 2014 р. Генеральний штаб Збройних Сил України в рамках проведення спеціальних бойових навчань «Весняна злива 2014» сформував утворення українських військ у Херсонській обл., на межі з окупованим російськими військами Кримом. У цій операції брали участь і підрозділи 26-ї артилерійської бригади, де служив солдат, уродженець Калинівщини, Олександр Мартинюк, який загинув 21 березня 2014 р.

Інший фронт протистояння російському агресору розгортався у південних та східних регіонах України, відколи там активізувалися проросійські виступи. На півдні та сході України на початковому етапі розгортання збройної агресії Росія експлуатувала антимайданні настрої, що були притаманні певній частині населення. Сепаратистські мітинги відбувалися за участі російських громадян. На них звучали вимоги щодо федералізації та відокремлення від України.

1 березня російська Рада Федерації надала дозвіл В. Путіну на застосування армії за кордоном.

На початку квітня у східних областях України почалася нова хвиля вуличних акцій і захоплень адміністративних будівель. У них уже брали участь не лише місцеві проросійські агенти впливу та політичні маргінали, а й російські громадяни, включно зі співробітниками спецслужб. 6 квітня була захоплена Донецька ОДА. Наступного дня було оголошено про створення «Донецької народної республіки». У Луганську бойовики захопили обласне управління Національного банку України та будівлю обласної СБУ, де проросійські активісти заволоділи зброєю. Сепаратис-

ти назвали себе «Армією Південного Сходу» та погрожували перейти до відкритого силового протистояння, якщо їхні вимоги не будуть виконані.

7 квітня на проросійському мітингу під будівлею Харківської ОДА оголошено про створення «Харківської народної республіки». Та наступного дня бійці підрозділу «Ягуар», що базувався у Вінниці, звільнили будівлю Харківської ОДА та заарештували близько 70 сепаратистів. Після цього сепаратизм у Харкові послабився, хоча до кінця квітня відбувалися проросійські мітинги, які переростали у спорадичні зіткнення з проукраїнськими активістами.

11 квітня в Луганську російські терористичні групи взяли в облогу обласну раду і висунули ультиматум про невизнання центральної влади в Україні та проголошення так званої «Луганської народної республіки».

13 квітня 2014 р. Рада національної безпеки і оборони України (РНБО) на екстреному засіданні ухвалила рішення «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України», яке набуло чинності 14 квітня 2014 р. Цими рішеннями покладено початок антитерористичної операції із залученням Збройних Сил України. Зона проведення антитерористичної операції охоплювала населені пункти Донецької та Луганської областей, а також Ізюмського р-ну Харківської обл. Цього ж дня поблизу Слов'янська відбувся перший бій на Донбасі.

Упродовж квітня Слов'янськ був найбільш гарячою точкою протистояння з терористами. 2 травня 2014 р. тут під час виконання завдання у рамках антитерористичної операції загинув десантник, земляк Василя Стуса, Петро Коваленко з с. Рахнівки. Того дня військові 95-ї аеромобільної бригади готували оточення осередку озброєних бойовиків. На їхньому шляху до місця призначення поблизу с. Андріївка, на мосту через річку Сухий Торець, рух колони заблокувала організована група людей, які називалися місцевими мешканцями, серед них були жінки з іконами і дітьми. Наші військові зупинилися, розпочали переговори, які затягнулися до сутінків. Пізно ввечері російські терористи здійснили озброєний напад на українських військовослужбовців, відкривши вогонь зі стрілецької зброї та гранатометів практично з-за спин цивільних мешканців, прикриваючись «живим щитом». Петро Коваленко своїм тілом захистив сімох своїх побратимів, прийнявши всю ударну силу та численні осколки від вибуху гранати на себе.

Так само, від вибуху гранати, на східній околиці Слов'янська, в районі залізничного переїзду, 5 травня 2014 р. загинув Віктор Долінський, прапорщик спецпідрозділу калинівського «Ягуару» Нацгвардії України, уродженець с. Нижчий Ольчедаїв Могилів-Подільського р-ну.

Протягом квітня – травня бойовики нарощували свій контроль на території Луганської та Донецької областей. 11 травня у деяких населе-

них пунктах Донецької та Луганської областей відбулися т. зв. референдуми, на яких, за даними організаторів, мешканці підтримали створення «ДНР» та «ЛНР». Їх результати не були визнані Україною та міжнародною спільнотою, а 15 травня Генеральна прокуратура України оголосила «ДНР» та «ЛНР» терористичними організаціями.

Наприкінці травня, у переддень виборів президента України, «ЛНР» і «ДНР», за вказівкою з Москви, підписали угоду про утворення «конфедеративного союзу народних республік Новоросії».

25 травня в Україні відбулися президентські вибори, де у першому турі перемогу здобув П. Порошенко.

26 травня відбувся перший бій за Донецький міжнародний аеропорт, оборона якого триватиме 242 доби.

13 червня українські військові звільнили від терористів Маріуполь.

14 червня при посадці в Луганському аеропорту був збитий літак Іл-76. Загинули 40 українських десантників та 9 членів екіпажу.

10 липня прес-центр антитерористичної операції повідомив, що за майже три місяці бойових дій на Сході України загинуло 173 військовослужбовці, ще 446 поранено. Міністерство охорони здоров'я України повідомило, що в зоні антитерористичної операції загинуло 478 мирних жителів, з яких 30 жінок та 7 дітей, ще близько 1 400 осіб поранено.

17 липня з зенітно-ракетного комплексу «Бук», приграного з Росії, поблизу Донецька був збитий пасажирський «Boeing». Загинули 284 пасажирри та 15 членів екіпажу. Відтоді повітряний простір над територією України, контрольованою російськими військами, на час проведення антитерористичної операції для польотів цивільної авіації був повністю закритий.

24-28 липня точилися важкі бої за визволення Дебальцевого. 28 липня сили антитерористичної операції зайняли Дебальцеве, Авдіївку, Лутугине, взяли під контроль Савур-Могили. Окупанти продовжили обстріл Донецька та Луганська. Через сильний артилерійський обстріл з російської території підрозділи 51-ї ОМБР відступили з Савур-Могили, в результаті частина українських військ опинилася в оточенні.

На початку серпня близько 400 військовослужбовців були змушені перетнути українсько-російський кордон (згодом були повернуті Україні), а кілька тисяч бійців прорвалися з оточення і з'єдналися з іншими українськими підрозділами в районі Савур-Могили. Цьому сприяв рейд в тилу бойовиків, здійснений підрозділами 95-ї окремої аеромобільної та 30-ї окремої механізованої бригад, які навели переправу через р. Міус та утримували її, поки не переправилися усі відступаючі частини.

Основний тягар воєнних дій несли Збройні Сили України, Національна гвардія МВС і спецпризначенці СБУ. Водночас значну роль у протидії терористам, особливо на першому етапі, відіграли добровольчі батальйони, сформовані значною мірою з активістів Євромайдану. Саме

ці підрозділи наочно продемонстрували Росії, що українське населення здатне до самоорганізації в умовах, коли неефективно працює державна правоохоронна система.

6-7 серпня була проведена операція з деблокування підрозділів Збройних Сил України в районі Ізвариного. Перша невдала спроба захопити Іловайськ.

29 серпня українські війська почали вихід з оточення в Іловайську. Ворог нищив українських бійців жорстоко і цинічно. Попри обумовлений «зелений коридор», їх почали обстрілювати. На категоричну вимогу російської сторони скласти зброю, українські військові відповідали босм, на «броні» та з автоматами у руках. На початку вересня спеціальна група пошуковців, яка пізніше отримала назву Місія «Евакуація-200» («Чорний тюльпан»), зуміла розпочати розпізнавальні роботи під Іловайськом. Впродовж осені 2014 р. було зібрано понад 150 тіл та фрагментів загиблих, роботи тривали і далі.

29.08.2018 р. ГПУ оприлюднила звіт з розслідування Іловайської трагедії, згідно з яким «29 серпня 2014 р. з безпосередньою вказівкою і наказом командування Генерального штабу Збройних Сил РФ російські військовослужбовці «в упор» розстріляли з важкого озброєння колони українських військових. За вказаних обставин скоєно віроломне вбивство 366 українських вояків, 429 – отримали поранення різного ступеня тяжкості, 300 – потрапили в полон, Збройні Сили України зазнали значних втрат озброєння і військової техніки». Втрати цивільного населення склали від 36 до 100 осіб. Серед трагічних героїв-жертв «Іловайського котла» є 10 вихідців з Вінниччини: С. С. Ар'янов, О. В. Гребінський, В. А. Дремлюх, В. Д. Івкун, В. С. Катрич, Б. Б. Кифоренко, О. В. Лобжин, О. Ю. Перепелиця, С. О. Петров, А. В. Щербина.

Внаслідок поразки ЗСУ під Іловайськом російські війська перейшли у наступ на південній ділянці фронту, захопили Новоазовськ, Тельманове, Амвросіївку, Старобешеве і наблизились впритул до Маріуполя.

Підсумки воєнної кампанії весни – літа 2014 р. не зупинили проєвропейський курс України. Восени вздовж лінії розділення постійно відбувалися воєнні дії низької та середньої інтенсивності, а на деяких ділянках – високої – зокрема, в Донецькому аеропорту. Загострені бої активізувалися з вересня 2014 р. і тривали до 23 січня 2015 р. Одним з героїчних «кіборгів» був вінничанин Сергій Зулінський, який загинув 20 січня 2015 р., коли проросійські сили підірвали новий термінал, бетонні перекриття і стеля у багатьох секціях обвалилися, ховаючи під собою українських захисників. Лише наприкінці березня завдяки експертизі рідні С. Зулінського ідентифікували його тіло в одній з лікарень Дніпра. З квітня 2015 р. тисячі громадян проводжали Героя в останню путь. Похований герой на Алеї Слави на Центральному цвинтарі м. Вінниці.

На цьому етапі українська влада докладала різноманітних зусиль, щоб розв'язати військовий конфлікт за допомогою дипломатії і міжнародних домовленостей, втім, Мінські домовленості, «норманський формат», «формула Штайнмаєра», «гуманітарні конвої» тощо радше ускладнювали, аніж сприяли цьому.

Упродовж 2015-2017 рр. велася важка і виснажлива позиційна війна, яка забирала сотні життів українських воїнів. З весни 2017 р. спостерігалася неухильна ескалація військових дій у Чорноморсько-Азовській акваторії.

Станом на середину 2017 р. стало очевидним, що формат антитерористичної операції на Донбасі не відповідав офіційній позиції України про міждержавний конфлікт з Росією. У липні 2017 р. був опублікований проєкт Закону «Про особливості державної політики з відновлення державного суверенітету України над тимчасово окупованою територією Донецької та Луганської областей України». У лютому 2018 р. Верховна Рада України чітко визначила статус ОРДЛО як тимчасово окупованих Росією територій, поширивши закон і на анексований Крим. Серед важливих подій варто згадати 30 квітня 2018 р., коли була завершена антитерористична операція та розпочата операція об'єднаних сил.

На тлі воєнного стану Президент України П. Порошенко ввів в дію рішення РНБО про припинення договору про дружбу, співпрацю і партнерство з Росією 1997 р. Цей крок був підтриманий парламентом і, згідно з нормами міжнародного права, договір утратив чинність з 1 квітня 2019 р.

15 грудня 2018 р. у Соборі Святої Софії у Києві відбувся Об'єднавчий собор українських православних церков, на якому було проголошено утворення єдиної помісної Православної церкви України. В Соборі взяли участь представники УПЦ КП, УАПЦ і УПЦ МП. Предстоятелем церкви обрано Єліфанія (Думенка), який отримав чин митрополита. Невдовзі, 5 січня 2019 р. Вселенський патріарх Варфоломій I підписав Томос про автокефалію Православної церкви України.

За даними Моніторингової місії ООН, оприлюдненими у січні 2019 р., з квітня 2014 до грудня 2018 р. з обох боків лінії розмежування було вбито від 12,8 тис. до 13 тис. осіб. Серед них 4 тис. осіб – українські військовослужбовці, 5,5 тис. – озброєні проросійські бойовики (смерті російських військовослужбовців приховуються як державна таємниця), 3,3 тис. осіб – мирні мешканці Донбасу. Поранень зазнали від 27 до 30 тис. осіб.

Через російську агресію постала надзвичайно гостра проблема з вимушеними переселенцями. За даними Агентства ООН з питань переселенців (з посиланням на Міністерство соціальної політики України), станом на лютий 2015 р. (закінчення активної фази воєнного протистояння) в Україні налічувалося 980 тис. внутрішніх переселенців із Криму та Донбасу. Крім того, ще 600 тис. осіб шукали притулку в інших країнах:

Білорусі, Молдові, Польщі, Угорщині, Румунії. До деокупації ОРДЛО досить важко визначити весь обсяг шкоди, що її Росія завдала людям, народному господарству, інфраструктурі, довкіллю.

21 квітня 2019 р. Президентом України був обраний В. Зеленський, який спочатку сподівався завершити війну шляхом дипломатичних переговорів. Попри різноманітні домовленості, оголошення перемир'їв військова агресія тривала і завдавала відчутних людських втрат і матеріальних збитків.

З пізньої осені – зими 2021 р. невідворотність російської військової ескалації підтверджувалась розвідданими та спеціальними міжнародними спостерігачами.

17 січня 2022 р. російські війська активно прибували до Білорусі для військових навчань. 24 січня НАТО перевели війська в режим очікування. Наступного дня російські навчання за участю 6000 військовослужбовців і 60 літаків розпочалися поблизу України та Криму. 10 лютого Росія та Білорусь почали 10-денні військові маневри, за тиждень загострилися бойові дії в сепаратистських регіонах Сходу України.

22 лютого 2022 р. після декількох тижнів концентрації військ біля українського кордону, нагнітання обстановки, незважаючи на застереження лідерів провідних світових держав, президент РФ В. Путін підписав указ про визнання на окупованих територіях терористичних організацій «ДНР» та «ЛНР» як окремих держав, що викликало обурення і введення низки антиросійських санкцій з боку західних держав. Російські дипломати терміново виїхали з України. Путін отримав необмежене схвалення парламенту на розміщення російських військ за кордоном для будь-яких цілей, які він вибере.

23 лютого ватажки «ДНР» та «ЛНР» офіційно попросили Путіна ввести російські війська на територію «ДНР» і «ЛНР», а також звернулися з проханням про допомогу Росії, щоб отримати контроль над неокупованими частинами Донецької та Луганської областей.

24 лютого 2022 р. розпочалася нова активна фаза російсько-української війни: Росія розпочала повномасштабне вторгнення в Україну, що ознаменувало серйозну ескалацію російсько-української війни.

*Не забуваймо тих, хто віддав своє життя
за нашу незалежність і свободу.*

Відразу після перемоги Революції Гідності виник суспільний запит на вшанування вбитих на Майдані Героїв Небесної Сотні. Гостра потреба громад у меморіалізації місць, так чи інакше пов'язаних із подіями Євромайдану, обумовила формування стихійних народних пам'ятників.

Часто вони втілювалися під впливом народного наїву і композиційно вбирали в себе атрибутику масових всенародних протестів у Києві в січні-лютому 2014 р. Місцева влада, яка в більшості населених пунктів Вінниччини публічно опиралася на здобутки Майдану, долучилася до процесу меморіалізації і з різним успіхом його координувала. Головними способами ушанування були встановлення пам'ятників, найменування і перейменування топонімів.

Російсько-українська війна ще більше розширила цей контекст. Швидка послідовність цих подій призвела до поєднання двох комеморативних практик – ушанування Небесної Сотні та загиблих воїнів оголошеної у той час антитерористичної операції. Пам'ятники та меморіали загиблим героям війни майже у кожній громаді почали відкривати переважно в усталених для сприйняття населення місцях пам'яті, присвячених Другій світовій війні. Як просторово, так і монументально нові пам'ятники в більшості випадків не конкурували з наявними, зокрема із причин відсутності коштів та часу для належного осмислення того, як саме відбуватиметься пам'ятання. У тих громадах, де пішли іншим шляхом і організували новий простір пам'яті, ситуація ліпша. Помітною особливістю появи пам'ятників було те, що вони постали переважно за кошти меценатів і громадських організацій.

Перші відкриття меморіалів та пам'ятних знаків на пошанування Небесної Сотні приурочувалися до роковин розстрілів на Майдані. Монументи, що у собі поєднували контексти героїки Революції Гідності та російсько-української війни, відкривали до державних свят, насамперед до Дня Незалежності України. Згодом офіційний церемоніал вшанування цих подій та їх учасників почав регламентуватися на законодавчому рівні.

Важливим пам'ятним місцем стали місця поховань загиблих воїнів, які існують практично у кожній громаді. Спільною їх рисою є інтеграція у цивільні кладовища, відсутність систематизації та проєктування, єдиної практики формування надгробків тощо.

Ще одним поширеним способом публічної меморіалізації колективного героїзму та індивідуального чину наших громадян були перейменування та найменування топонімів. Перші кроки в цьому напрямку відбулися безпосередньо під час Євромайдану, другий етап – після перемоги Революції Гідності, а третя хвиля перейменувань пов'язана із процесом декомунізації топонімів.

Перше перейменування у Вінниці відбулося 28 листопада 2013 р. Тоді Вінницька міська рада перейменувала площу зі сквером Козицького на площу Європейську, засвідчивши таким чином підтримку курсу України на євроінтеграцію. Після масових розстрілів протестувальників 18–20 лютого 2014 р. у Києві вже наступного дня Вінницька міська рада

ухвалила рішення про перейменування площі Радянської на честь Героїв Майдану, а через тиждень – 27 лютого 2014 р. – площа Театральна була перейменована на Майдан Небесної Сотні. Варто зазначити, що площа Героїв Майдану дезінтегрована з публічного простору, жодним чином не задіяна у міському повсякденні чи урочистостях, а на практиці слугує великою транспортною розв'язкою. Тому ця спроба відразу закріпити пам'ять про полеглих на Майдані була не зовсім вдалою.

Перейменування топонімів (переважно вулиць) на виконання норм «декомунізаційного» законодавства вписало у публічний простір Вінниці нові імена, які безпосередньо пов'язані з Майданом і АТО / ООС. У 2015 р. з'явилися вулиці на честь загиблих вінничан – учасників російсько-української війни: Сергія Зулінського, Дмитра Майбороди, у 2016 р. – вулиці Євгена Пікуса, Тараса Сяча, Героя Небесної Сотні Максима Шимка та площа Костянтина Могилка. У тому ж 2016 р. найменовано новостворені вулиці на честь загиблих героїв-вінничан: Ігоря Присяжнюка, Дмитра Шкарбуна і Валентина Білошкурського. У 2018 р. на карті міста постала вулиця на честь військового контррозвідника, уродженця Вінницьких Хуторів Максима Шаповала.

Щодо населених пунктів області, то місцеві громади також вшанували пам'ять про учасників Революції Гідності та російсько-української війни. Так, 2016 р. у Жмеринці найменували вулиці на пошану Героїв Небесної Сотні Леоніда Полянського та Валерія Брезденюка, а також на честь Революції Гідності та Героїв АТО. У Козятині 2014 р. перейменували провулок на честь воїна Вадима Наумова, а 2015 р. на міському цвинтарі Козятина урочисто відкрито обеліск на честь загиблих воїнів-земляків. У Могилеві-Подільському 2016 р. одну з міських вулиць перейменували у пам'ять про двох героїв російсько-української війни – Ігоря Римара та Сергія Ковриги.

Цей стислий перелік є радше ілюстративним і аж ніяк не вичерпним. Важливо, що кожна громада прагнула зафіксувати пам'ять про своїх героїв, які загинули за Гідність і Свободу.

Згідно з державним законодавством розроблені офіційні заходи вшанування пам'яті Героїв Небесної Сотні та російсько-української війни. Більшість таких акцій відбувається щорічно 20 лютого, відповідно до Указу Президента України «Про вшанування подвигу учасників Революції Гідності та увічнення пам'яті Героїв Небесної Сотні» від 11 лютого 2015 р. № 69/2015. Ним, зокрема, передбачено, що місцеві ради мають забезпечувати у День Героїв Небесної Сотні, День Незалежності України, День Гідності та Свободи, День Соборності України покладання квітів до пам'ятників та пам'ятних знаків Героям Небесної Сотні. Також передбачається увічнення пам'яті Героїв Небесної Сотні шляхом установлення пам'ятних знаків, меморіальних дошок, відповідного найменування (пе-

рейменування) площ, вулиць у населених пунктах України тощо, присвоєння в установленому порядку імен загиблих учасників Революції Гідності навчальним закладам, заснування іменних премій та стипендій.

Контекст вшанування пам'яті загиблих на фронтах російсько-української війни на загальнодержавному рівні визначено Указом Президента України «Про День пам'яті захисників України, які загинули в боротьбі за незалежність, суверенітет і територіальну цілісність України» від 23 серпня 2019 р. № 621/2019. День пам'яті приурочений подіям найбільших втрат українського війська під час виходу з «Іловайського котла» 29 серпня 2014 р. У Вінниці щорічно 29 серпня відбуваються покладання гірлянд до пам'ятного знаку «Медикам-Захисникам», пам'ятного знаку загиблим льотчикам «Не повернулися з польоту», пам'ятника «Дерево свободи» та пам'ятника загиблим правоохоронцям.

Варто згадати й про інші практики вшанування наших героїв. Так, у 2018 р. було засновано Відзнаку імені Героя Небесної Сотні Максима Шимка у рамках загальнонаціонального проєкту «Відзнаки Героїв Небесної Сотні», що започаткували родини полеглих, які створили ГО «Родина Героїв Небесної Сотні». Відзнака передбачає створення скансену – історичного музею під відкритим небом – імені Максима Шимка на території Труханового острова у Києві, а також підтримку короткострокових проєктів у сфері історичної реконструкції. Регіональним прикладом вшанування пам'яті загиблих воїнів є й Фестиваль польової кухні пам'яті Тараса Сича, який з 2015 р. щорічно організовують у Вінниці на День Конституції України.

На початку 2022 р. Вінницькою ОДА на постійній основі започатковано акцію «Живі, поки пам'ятаємо...». Ідея полягає у тому, щоб у день народження Героя і державні пам'ятні дні (День Героїв Небесної Сотні, День Гідності та Свободи, День Соборності України, День добровольця, День Героя, День Незалежності України, День пам'яті захисників України, День захисників і захисниць України) у закладах освіти, в яких навчалися загиблі учасники Революції Гідності та російсько-української війни, організувати уроки пам'яті за участі членів їх сімей, учасників бойових дій.

Вічна слава героям!

ВІННИЧАНИ, ЯКІ ЗАГИНУЛИ У БОРОТЬБІ ЗА СВОБОДУ І СУВЕРЕНІТЕТ УКРАЇНИ у 2014 – 2022 рр.

УЧАСНИКИ РЕВОЛЮЦІЇ ГІДНОСТІ

БРЕЗДЕНЮК Валерій Олександрович
(17.06.1963 – 18.02.2014)

Український підприємець, художник у техніці ебру (малюнки на воді). Учасник Революції Гідності. Герой України.

Народився в м. Жмеринка, Вінницька обл. У 1981 р. закінчив Жмеринську загальноосвітню школу №5, у 1982 р. – Лубенський лісовий технікум (тепер – Лубенський лісотехнічний фаховий коледж) за спеціальністю «лісове господарство», отримав кваліфікацію «майстер лісового господарства». Проходив військову строкову службу в артилерійських військах у м. Красноярську (РФ). Після демобілізації працював у місцевому лісгоспі. Майже 10 років працював у Жмеринському державному лісовому господарстві. У 1992 р. відкрив власну справу – комп'ютерний клуб. За своє життя створив понад 500 картин.

Дуже любив Україну, її культуру та історію, був справжнім патріотом своєї Батьківщини, гостро відчував біль своєї держави, щиро вболівав за її долю, підтримував її в боротьбі за свободу, прагнув їй добра та кращого майбутнього, мав активну громадянську позицію, не міг миритися з безправ'ям та соціальною несправедливістю, був готовий віддати заради рідної землі найцінніше – своє життя. Член міського осередку партії «УДАР».

Взимку 2013–2014 рр. щотижня їздив на Майдан Незалежності у Києві, де був активним учасником Революції Гідності. Вперше поїхав відразу після побиття 30 листопада 2013 р. «Беркутом» мирних активістів. Був зарахований до загону Самооборони Майдану «Полтава», одного з підрозділів «Правого сектора». Обороняв 11 грудня 2013 р. барикади на Майдані Незалежності під час спроби силового розгону учасників протестів підрозділами Міністерства внутрішніх справ (МВС). 20–21 січня 2014 р. був учасником подій на вулиці Михайла Грушевського. 18 лютого 2014 р. востаннє приїхав до м. Києва, взяв участь у мирній ході до будівлі Верховної Ради України. Допомігав будувати та захищати барикади, завжди був у перших рядах, там, де було найважче.

Обставини та місце загибелі: загинув від вогнепального поранення під час оголошеної МВС так званої «антитерористичної операції» проти мітингувальників поблизу Будинку профспілок України.

Місце поховання: м. Жмеринка, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (21 листопада 2014, посмертно) – «за громадянську мужність, патріотизм, героїчне відстоювання конституційних засад демократії, прав і свобод людини, самовіддане служіння Українському народу, виявлені під час Революції Гідності».

Медаль Української православної церкви Київського патріархату «За жертвовність і любов до України» (червень 2015, посмертно).

8 травня 2016 р., під час Служби Божої в соборі Святого Юра у Львові, подвиг Героя було відзначено Грамотою Верховного архієпископа Києво-Галицького Святослава (посмертно).

Меморіалізація. Ім'я та портрет Героя викарбувано на тимчасовому меморіалі Героїв Небесної Сотні у м. Києві та Меморіалі пам'яті Героїв Небесної Сотні у м. Львові.

На фасаді будівлі ЗОШ №5 м. Жмеринка встановлено меморіальну дошку.

25 лютого 2016 р. вул. Радянську в Жмеринці перейменували на честь Валерія Брезденюка, 18 лютого 2019 р. тут встановлено пам'ятну дошку.

У Вінницькому обласному художньому музеї відкрито виставки робіт Брезденюка «З вірою у Перемогу» (представлено сто робіт у техніці ебру).

ПОЛЯНСЬКИЙ Леонід Петрович
(24.10.1975 – 20.02.2014)

Оборонець Майдану, залізничник.

Народився в м. Жмеринка, Вінницька обл. Закінчив Жмеринську школу №6. Навчався у Жмеринському професійно-технічному училищі, де здобув середню освіту та спеціальність тесляра. 1994 – 1996 рр. – служба в лавах Збройних Сил України. Працював залізничником колійної машинної станції Жмеринської залізниці. З 2008 р. був прийнятий у Київську дистанцію колії Південно-Західної залізниці монтером колії з ремонту поточного утримання. Останні роки жив і працював у м. Києві.

Брав активну участь з початку акцій протесту на Майдані Незалеж-

ності. Став членом Самооборони Майдану. 3 грудня 2013 р. належав до Барської Чоти.

Обставини та місце загибелі: загинув внаслідок вогнепального поранення в груди. Тіло виявили в морзі на Оранжевій.

Залишилися дружина, двох дітей.

Місце поховання: м. Жмеринка, Вінницька обл., римо-католицький цвинтар.

Нагороди і відзнаки: Звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (21 листопада 2014, посмертно) – «за громадянську мужність, патріотизм, героїчне відстоювання конституційних засад демократії, прав і свобод людини, самовіддане служіння Українському народу, виявлені під час Революції Гідності».

Медаль Української православної церкви Київського патріархату «За жертвність і любов до України» (червень 2015, посмертно).

Меморіалізація. На фасаді будівлі Жмеринської ЗОШ № 6 встановлено меморіальну дошку.

ШИМКО Максим Миколайович

(21.10.1979 – 20.02.2014)

Член УНА-УНСО. Козак 4-го редуту Майдану.

Народився в м. Вінниця. Навчався в Байраківській середній загальноосвітній школі I-III ст., Немирівський р-н, Вінницька обл. Закінчив Вінницьку середню загальноосвітню школу № 13. Був учасником Вінницького клубу історичної реконструкції «Білий вовк».

Взимку 2013-2014 рр. перебував на Майдані Незалежності у Києві, де був активним учасником Революції Гідності. Був зарахований козаком четвертої сотні Самооборони Майдану. Допомігав будувати та охороняти барикади.

Обставини та місце загибелі: загинув під час бою на вулиці Інститутській. Куля снайпера влучила в шию під час того, як він намагався врятувати пораненого.

Залишилися батьки.

Місце поховання: м. Вінниця, Центральне міське кладовище.

Нагороди і відзнаки: Звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (21 листопада 2014, посмертно) – «за громадянську мужність, патріотизм, героїчне відстоювання конституційних засад демо-

краті, прав і свобод людини, самовіддане служіння Українському народу, виявлені під час Революції Гідності».

Медаль Української православної церкви Київського патріархату «За жертвність і любов до України» (червень 2015, посмертно).

8 травня 2016 р., під час Служби Божої в соборі Святого Юра у Львові, подвиг Героя було відзначено Грамотою Верховного архієпископа Києво-Галицького Святослава (посмертно).

Меморіалізація. Ім'я та портрет Героя викарбувані на меморіалі Героїв Небесної Сотні у Києві на вулиці Інститутській.

У Вінниці на фасаді будівлі СЗОШ № 13 (вул. Максима Шимка, 1) встановлено меморіальну дошку.

У Вінниці на фасаді будинку (вул. Волошкова, 3), де жив Герой, встановлено меморіальну дошку.

На фасаді будівлі школи в с. Байраківка встановлена меморіальна дошка.

Вул. Карла Маркса у Вінниці перейменовано на вул. Максима Шимка.

В с. Байраківка на його честь названо вулицю.

Рішенням сесії Немирівської районної ради Байраківська СЗОШ І-ІІІ ст. носить ім'я свого випускника.

УЧАСНИКИ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ

АБРАЗОВСЬКИЙ Руслан Валерійович
(18.02.1977 – 20.11.2021)

Майор, начальник відділення командного пункту бригади, 93-я окрема механізована бригада «Холодний Яр».

Народився в смт Літин (нині – Вінницький р-н), Вінницька обл. Закінчив військово-інженерний факультет Подільської державної аграрно-технічної академії у 1998 р. Сумлінно, віддано і свідомо служив своїй країні, будучи досвідченим фаховим військовим офіцером. Гідно пройшовши всі офіцерські щаблі від лейтенанта до майора, набув великий бойовий досвід – мав шість тривалих ротаций у зоні антитерористичної операції / операції об'єднаних сил, кожна з яких тривала понад вісім місяців на фронті.

Обставини та місце загибелі: помер у лікарні м. Дніпро, куди його доставили після важкого поранення з позицій Збройних Сил України у Волноваському р-ні на Донеччині.

Залишилися дружина, донька, син, брат.

Місце поховання: смт Літин, Вінницький р-н, Вінницька обл.

АНДРІЯШ Володимир Анатолійович
(18.07.1994 – 24.10.2014)

Сержант Збройних Сил України.

Народився в с. Леонівка, Крижопільський (нині – Тульчинський) р-н, Вінницька обл. Закінчив Дахталійську школу-сад I–III ст. Навчався у Вінницькому технологічно-промисловому коледжі Вінницького Національного аграрного університету на факультеті правознавства. 2012 р. призваний до лав Української Армії.

З 21 жовтня 2014 р. служив за контрактом. Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув в автокатастрофі дорогою до військової частини.

Залишилися батьки, брат.

Місце поховання: с. Леонівка, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

АНШБА Ігор Володимирович
(19.03.1965 – 14.04.2021)

Старший солдат, старшина батареї, 72-а окрема механізована бригада імені Чорних Запоріжців.

Народився в с. Нестерварка, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

Захищав українську землю з самого початку війни з Росією.

Обставини та місце загибелі: помер у лікарні м. Авдіївка, Донецька обл. від зупинки серця (хворів на атеросклеротичну хворобу серця).

Місце поховання: с. Гостра Могила, Ставищенський р-н, Київська обл.

АР'ЯНОВ Сергій Сергійович
(11.04.1986 – 29.08.2014)

Солдат, 9-й батальйон територіальної оборони «Вінниця».

Народився в м. Вінниця. Був єдиним сином у матері, батько помер, коли йому було десять років. Закінчив Вінницький політехнічний інститут, механічний факультет, потім – Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського за спеціальністю «психолог». Мав сімейний бізнес – разом з дружиною та мамою організовували весільні церемонії, захоплювався фото-

тозійомкою, мав хобі – мотоцикли.

На захист України пішов добровольцем. Мав вольовий характер та був цілеспрямованим. У зоні антитерористичної операції перебував півтора місяця.

Обставини та місце загибелі: загинув у м. Іловайськ, Донецька обл. від вогнепального поранення.

Залишилися мати, дружина.

Місце поховання: м. Вінниця.

БАБКО Юрій Володимирович
(29.09.1988 – 14.07.2015)

Старший солдат, старший сапер, 534-й окремий інженерно-саперний батальйон, 128-а гірсько-піхотна бригада.

Народився в с. Павлівка, Калинівський (нині – Хмільницький) р-н, Вінницька обл. 2005 р. закінчив Павлівську загальноосвітню школу зі срібною медаллю, 2010 р. закінчив факультет технології, автоматизації та комп'ютеризації машинобудування Вінницького національного технічного університету, здобув кваліфікацію інженера-механіка за спеціальністю «металорізальні верстати та системи».

31 липня 2014 р. мобілізований добровольцем до лав Збройних Сил України у третю хвилю мобілізації.

Служив старшим сапером 534-го окремого гвардійського інженерно-саперного батальйону 128-ї окремої гірсько-піхотної бригади Сухо-

путних військ Збройних Сил України (військова частина А1927, м. Виноградів Закарпатської обл.).

Учасник боїв за м. Дебальцеве Донецької обл.

Обставини та місце загибелі: загинув під час виконання завдань з перевірки надійності мінних укріплень поблизу українсько-російського кордону біля с. Сизе, Станично-Луганський р-н, Луганська обл., підірвавшись на вибуховому пристрої з розтяжкою.

Залишилися батьки, сестра.

Місце поховання: с. Павлівка, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 330/2016 від 11 серпня 2016 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 4, місце 31.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі ЗОШ с. Павлівка та на фасаді Вінницького національного технічного університету встановлені меморіальні дошки.

Додатково. Разом з Ю. Бабком загинули майор С. Мелимука, капітан М. Михайлишин та солдат В. Ситніков.

БАГНЮК Олександр Олександрович (17.03.1977 – 12.09.2014)

Підполковник (посмертно), майор, заступник командира батальйону, 72-а окрема механізована бригада імені Чорних Запорожців.

Народився в м. Шепетівка, Хмельницька обл. Згодом разом з батьками переїхав до м. Іллінці, Вінницька обл. Закінчив Іллінецьку середню школу. Після закінчення школи вступив до Харківського інституту танкових військ ім. Верховної Ради України, який закінчив у 1998 р., здобув спеціальність інженера-механіка.

Обставини та місце загибелі: загинув у бою на передовій від осколкового поранення в районі с. Петрівське, Старобешівський р-н, Донецька обл. під час артилерійської та танкової атаки російських агресорів на командно-спостережний пункт.

Залишилися батьки, дружина, син, донька.

Місце поховання: м. Іллінці, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України №817/2014 від 21 жовтня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ст. (помертвено).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 4, ряд 5, місце 14.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

14 жовтня 2014 р. виконком Білоцерківської міської ради ухвалив рішення про присвоєння звання Почесний громадянин м. Біла Церква О. Багнюку.

На фасаді будівлі Іллінецького НВК школи-гімназії №2 урочисто встановлено меморіальну дошку.

В м. Іллінці вулицю, де мешкав О. Багнюк, було названо його іменем; на початку цієї вулиці встановили меморіальну дошку.

БАРАШЕНКО Юрій Петрович
(02.05.1966 – 03.08.2016)

Капітан, командир роти, 9-й окремий мотопіхотний батальйон (59-а мотопіхотна бригада), позивний – «Петрович».

Народився в с. Шумилове, Бершадський (нині – Гайсинський) р-н, Вінницька обл. Закінчив середню школу. Проходив військову службу в лавах Повітряно-десантних військ Збройних Сил СРСР. Служив у Групі радянських військ у Німеччині.

Здійснив 57 стрибків з парашутом. Після армії закінчив факультет фізичного виховання Вінницького державного педагогічного інституту (нині – Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського). Займався парашутним спортом, грав у хокей на траві, виступав у чемпіонаті СРСР. 5 років працював тренером дитячо-юнацької спортивної школи у м. Бершадь, потім – учителем фізичної культури та військової підготовки загальноосвітньої школи с. Красносілка, Бершадський р-н, Вінницька обл. Мешкав у с. Маньківка, Бершадський р-н, Вінницька обл. Займався спортом. Ви-

ступав за футбольну команду «Цукровик Красносілки». Був чемпіоном та призером районних, обласних, республіканських змагань з футболу та легкої атлетики.

22 квітня 2015 р. Бершадсько-Теплицьким районним військовим комісаріатом мобілізований до лав Збройних Сил України. Пройшов навчання в Академії Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного (нині – Національна академія Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, м. Львів).

Служив у 9-му окремому мотопіхотному батальйоні 59-ї окремої мотопіхотної бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина, польова пошта В2248). Деякий час ніс службу на адміністративному кордоні з окупованою російськими військами Автономною Республікою Крим.

3 вересня 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. За зразкову службу отримав звання капітана, був командиром мотопіхотної роти 9-го окремого мотопіхотного батальйону, 59-ї окремої мотопіхотної бригади, військова частина В4050 (м. Гайсин, Вінницька обл.). Ніс службу у районі м. Попасна, Луганська обл.

Обставини та місце загибелі: отримав важке поранення в голову неподалік м. Попасна, Луганська обл., помер у лікарні.

Залишилися батьки, дружина, син і донька.

Місце поховання: с. Маньківка, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: орден «За вірність народу України».

Медалі: «Захисникам Вітчизни» та «За оборону рідної держави».

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 8, місце 40.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Красносільської ЗОШ встановлено меморіальну дошку. У с. Маньківка Бершадського р-ну Вінницької обл. іменем героя названа вулиця.

БАСЮК Олександр Анатолійович
(25.07.1973 – 20.06.2015)

Старший сержант, командир відділення, 72-а окрема механізована бригада імені Чорних Запорозжців.

Народився в м. Шаргород (нині – Жмеринський р-н), Вінницька обл.

Мобілізований 28 серпня 2014 р. Брав участь в антитерористичній операції, воював під Волноватою.

Обставини та місце загибелі: загинув від кульового поранення у голову в с. Гранітне, Волноваський р-н, Донецька обл.

Залишилися мати, сестра.

Місце поховання: м. Шаргород, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

БАСЮК Олександр Леонідович
(15.09.1983 – 26.05.2015)

Майор, заступник командира батальйону з озброєння, 70-й центр інженерного забезпечення, 1-й резервний батальйон Північного оперативно-територіального об'єднання НГУ.

Народився в м. Бар (нині – Жмеринський р-н), Вінницька обл. Закінчив загальноосвітню школу. У Збройних Силах України з 2000-х рр. Навчався у Харківському гвардійському ордену Червоної Зірки інституті танкових військ імені Верховної Ради України Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут». (У 2015 р. з офіційного вжитку було прибрано радянські нагороди та почесні назви навчального закладу).

Остання посада – заступник командира батальйону з озброєння 70-го центру інженерного забезпечення Головного управління оперативного забезпечення Збройних Сил України (військова частина А0583, м. Бар, Вінницька обл.).

Протягом 2014–2015 рр. неодноразово виїздив у відрядження в зону антитерористичної операції на Схід України. З квітня 2015 р. виконував завдання інженерного забезпечення під час будівництва рубежів

оборони у м. Сіверськ, Артемівський (нині – Бахмутський) р-н, Донецька обл.

Обставини та місце загибелі: загинув при загадкових обставинах у м. Сіверськ, Артемівський р-н, Донецька обл.

Залишилися мати, дружина, син.

Місце поховання: м. Бар, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 7, місце 6.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

БАШНЯК Роман Васильович

(14.04.1972 – 31.01.2015)

Капітан, командир взводу 3-ї роти 30-ї окремої гвардійської механізованої Новоград-Волинської Рівненської бригади Сухопутних військ Збройних Сил України, позивний – «Лісник».

Народився в с. Новофастів, Погребищенський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. З 1989 р. – в Збройних Силах СРСР / України. У 1993 р. закінчив Казанське вище танкове командне Червонопрапорне училище імені Президії Верховної Ради Татарської АРСР (м. Казань, Республіка Татарстан, РФ). З 1993 р. проходив військову службу у Збройних Силах України у військовій частині м. Бердичів, Житомирська обл. Був заступником начальника штабу батальйону 72-ої окремої гвардійської механізованої Червоноградсько-Київської бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А2167, м. Біла Церква Київської обл.). 2005 р. через скорочення Збройних Сил звільнився у запас, проживав у м. Біла Церква, Київська обл.

31 липня 2014 р. був мобілізований. Проходив перепідготовку на Яворівському полігоні, навчав молодь. Як кадровий офіцер досконало знав техніку. До грудня 2014 р. ніс службу на блокпостах у Херсонській обл. на адміністративному кордоні з окупованою Збройними Силами Російської Федерації Автономною Республікою Крим, у прифронтовій зоні між Маріуполем і Донецьком.

Взимку 2014-2015 рр. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник боїв під м. Волноваха Донецької обл. та за Міжнародний аеропорт «Донецьк». 26 січня 2015 р. був перекинутий у складі танкової групи під м. Дебальцеве Донецької обл. При спробі зайти в «Де-

бальцевський мішок» по трасі Артемівськ (нині – Бахмут) – Дебальцеве група військ і техніки Збройних Сил України, у складі якої перебував Р. В. Башняк, була обстріляна і з втратами відступила. 30 січня 2015 р. при новій спробі прорвалися лише три одиниці техніки, в тому числі танк Т-64, командиром якого був капітан Р. В. Башняк.

Обставини та місце загибелі: загинув поблизу с. Чорнухине, Попаснянський р-н, Луганська обл.

Залишилися батьки, брат, дружина, донька.

Місце поховання: с. Новофастів, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 553/2015 від 22 вересня 2015 року, «за мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Нагороджений медаллю УПЦ КП «За жертвність і любов до України» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 6, ряд 3, місце 3.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Новофастівської школи встановлено меморіальну дошку.

Вшановується в меморіальному комплексі «Зала пам'яті», в щоденному ранковому церемоніалі 31 січня.

Додатково. Разом з Р. В. Башняком загинули механік-водій, молодший сержант Лимар та навідник-оператор солдат Батурін. З часу останнього бою екіпаж танка вважався зниклим безвісти. 20 лютого 2015 р. тіло капітана Р.В. Башняка було доставлено з поля бою до моргу м. Луганськ, після чого його передали гуманітарній місії «Чорний Тюльпан», що доставила його до моргу м. Дніпро. 2 червня 2015 р. волонтери встановили, що Р. В. Башняк помилково був похований 6 березня 2015 р. у м. Тячів Закарпатської обл. замість бійця 128-ї окремої гірсько-піхотної бригади Р. Козичка. 26 червня 2015 р. експертиза ДНК підтвердила результати роботи волонтерів. Перепохований 23 липня 2015 р. в с. Новофастів.

БАЮРКО Володимир Анатолійович
(08.1972 – 24.01.2019)

Солдат Збройних Сил України.

Народився в с. Нападівка, Липовецький (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. По закінченні Нападівської школи вступив до Браїлівського училища та здобув професію оператора комп'ютерного набору. Був призваний на строкову військову службу, яку проходив у м. Хмельницькому.

В лютому 2015 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Навесні 2016 р. повернувся додому. В лютому 2018 р. підписав контракт про проходження служби у Збройних Силах України, брав участь у операції об'єднаних сил.

Обставини та місце загибелі: помер від зупинки серця в районі Маріуполя.

Місце поховання: с. Нападівка, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. На фасаді Нападівської ЗОШ І-ІІ ст. встановлено меморіальну дошку.

БЕЛІНСЬКИЙ Валентин Віталійович
(20.08.1965 – 10.09.2018)

Старший солдат, водій-санітар, 59-а окрема механізована бригада, 9-й окремий мотопіхотний батальйон.

Народився в м. Вінниця. З 1972 до 1980 р. навчався у Вінницькій школі № 1, після закінчення якої вступив до Вінницького будівельного технікуму (нині – Вінницький фаховий коледж будівництва, архітектури та дизайну Київського національного університету будівництва і архітектури). У 1984 р. був призваний на строкову службу. По завершенні служби вступив до Вінницького політехнічного інституту (нині – Вінницький національний технічний університет), успішно закінчив.

Займався підприємницькою діяльністю у сфері перевезень. У 2014 р. став волонтером, здійснив понад 150 гуманітарних поїздок у зону антитерористичної операції. Заснував і очолював благодійний фонд «Служба волонтерської доставки». 2017 р. підписав контракт зі Збройними Силами України та пішов захищати Україну зі зброєю в руках.

Обставини та місце загибелі: помер під час несення служби, перебуваючи на передовій лінії поблизу смт Станиця Луганська, Луганська обл. Залишилися мати, дружина, четверо дітей.

Місце поховання: м. Вінниця, Центральне кладовище, Алея Слави.

Нагороди і відзнаки: медаль «За оборону рідної держави», грамота від Вінницької міської ради.

Нагороджений Знаком народної пошани «Орден «Єдність та воля»» за поданням Всеукраїнського об'єднання УБД та волонтерів АТО (01.12.2016 р.)

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 10, ряд 7, місце 31.

БЕНЕРА Іван Іванович
(11.09.1986 – 02.12.2014)

Капітан (посмертно), інженер відділення експлуатації засобів автоматизації, 204-а бригада тактичної авіації (зведений загін Повітряних сил Збройних Сил України (2-а ротація), позивний – «Гроч».

Народився в с. Чуків, Немирівський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Школу закінчив на «відмінно», навчався у Вінницькому вищому училищі комп'ютерних технологій (нині – Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище). Після строкової служби в армії вирішив стати військовим. Був курсантом військової частини А3769 (м. Гайсин), далі – майстром з ремонту регулювальної станції ремонтного взводу автомобільної техніки роти МТЗ та з ремонту військової частини А2656 у м. Вінниця. З 2007 р. – старший лінійний наглядач лінійно-експлуатаційного відділення зв'язку лінійно-експлуатаційного взводу зв'язку телефонного центру БЗ військової частини А2656 м. Вінниця.

У 2013 р. закінчив Харківський університет Повітряних сил за спеціальністю «комплекси та засоби автоматизованого управління ПУ тактичного рівня ПС». По закінченні університету був направлений на службу у м. Севастополь. Після окупації Автономної Республіки Крим збройними силами Російської Федерації, 29 березня 2014 р., разом з особовим складом 204-ї Севастопольської бригади тактичної авіації залишився вірним військовій присязі народу України та до останнього чинив опір окупантам, був передислокований в м. Миколаїв, де продовжив службу як інженер відділення експлуатації засобів автоматизації центру автома-

тизованих засобів управління батальйону зв'язку та радіотехнічного забезпечення військової частини А4515.

Під час Революції Гідності брав участь у київських мітингах. Згодом, на той час старший лейтенант, добровільно записався до складу зведеного загону Повітряних сил Збройних Сил України, який мав нести службу в зоні бойових дій на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув від прямого попадання двох 152-мм снарядів під час зайняття позиції біля м. Авдіївка під Донецьком.

Залишилися батьки, сестри, дружина.

Місце поховання: с. Чуків, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 345/2016 від 22 серпня 2016 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Донецького аеропорту» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 5, ряд 8, місце 7.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасадах будівель Чуківської ЗОШ та Державного професійно-технічного навчального закладу «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» встановлено меморіальні дошки.

БЕРДАКОВ Валерій Олексійович (15.10.1967 – 18.11.2014)

Старший лейтенант, капітан (посмертно), командир протитанкового взводу 1-го механізованого батальйону 93-ї окремої гвардійської механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України.

Народився в м. Кривий Ріг Дніпропетровської обл. У дитячі та юнацькі роки мешкав у с. Джурин Шаргородського р-ну Вінницької обл. Закінчив середню школу в с. Джурин, потім – професійно-технічне училище № 36 м. Інгулець Криворізької міської ради (у 2002 р. місто включене до складу м. Кривий Ріг) Дніпропетровської обл. (нині – Інгулецький професійний ліцей) за спеціальністю «машиніст крана».

У 1980-х рр. проходив строкову військову службу в лавах повітряно-десантних військ Збройних Сил СРСР. Служив у 40-й окремій десантно-штурмовій бригаді Одеського військового округу (військова частина 32461, смт Велика Корениха Миколаївського р-ну Миколаївської обл. (з 1996 р. селище у складі м. Миколаїв). Після армії пройшов перепідготовку і став офіцером запасу. Мешкав у м. Кривий Ріг, Дніпропетровська обл. Працював на будівельних підприємствах міста, з 1997 р. – на комунальному підприємстві теплових мереж «Криворіжтепломережа».

14 серпня 2014 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив командиром протитанкового взводу 1-го механізованого батальйону 93-ї окремої гвардійської механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А1302 (польова пошта В2830), смт Черкаське Новомосковського р-ну Дніпропетровської обл.). З осені 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Учасник оборони Міжнародного аеропорту «Донецьк».

Обставини та місце загибелі: загинув внаслідок смертельного осколкового поранення грудної клітини під час мінометного обстрілу взводного опорного пункту біля с. Веселе Ясинуватського р-ну Донецької обл.

Залишилися мати, дружина та дві доньки.

Місце поховання: м. Кривий Ріг, Дніпропетровська обл., Алея Слави Центрального кладовища.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Нагороджений відзнакою м. Кривий Ріг «За Заслуги перед містом» III ст. (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 5, ряд 5, місце 3.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

У с. Джурин Шаргородського р-ну Вінницької обл. відкрито пам'ятний знак на честь героя.

БЕССАРАБ Костянтин Миколайович
(01.04.1990 – 23.07.2016)

Старший солдат, радіотелефоніст, 54-й окремий розвідувальний батальйон.

Народився в с. Красне, Тиврівський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Навчався в Краснянській загальноосвітній школі I-III ст. Згодом родина переїхала до м. Одеси на постійне місце проживання. Після закінчення 9 класів вступив до Одеського морехідного коледжу (нині – Одеський морехідний фаховий коледж морського та рибпромислового флоту імені Олексія Соляника) на відділення «судноводіння». Строкову військову службу в лавах Збройних Сил України проходив у зенітно-ракетних військах. Після демобілізації працював у морехідній компанії. Тричі був у довготривалих закордонних рейсах.

Мобілізований вдруге під час шостої хвилі мобілізації.

Обставини та місце загибелі: загинув під час артилерійського обстрілу поблизу смт Гнутове під Маріуполем, Донська обл.

Залишилися батьки, брат.

Місце поховання: с. Красне, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 345/2016 від 22 серпня 2016 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. На фасаді будівлі Краснянської ЗОШ I-III ст. встановлено меморіальну дошку.

Додатково. Разом з К. Бессарабом загинули старший солдат В. Чунтул, солдат В. Ковальов та старший солдат В. Полохало.

БИЧКОВ Сергій Михайлович
(04.09.1972 – 06.03.2019)

Майор Збройних Сил України.

Народився в с. Росоша, Липовецький (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Середню освіту здобув у Росошанській середній школі. Згодом вступив до Вольського вищого загальновійськового командного училища тилу (РРФСР, нині – РФ). По його закінченні служив у Збройних Силах України.

18 березня 2014 р. був призваний на службу за контрактом та призначений старшим офіцером відділення офіцерів запасу і кадрів, згодом – на посаду заступника військового командира-начальника мобілізаційного відділення. Зовсім мало попрацював на посаді військового комісара Липовецько-Погребищенського об'єднаного районного військового комісаріату, в серпні 2014 р. після Іловайських подій попросився на передову. Відповідно до наказу міністра оборони, був переведений у 28-у окрему механізовану бригаду військової частини А0666.

Обставини та місце загибелі: помер від серцевого нападу в зоні бойових дій.

Залишилися мати, брат, дружина, донька.

Місце поховання: с. Росоша, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. На фасаді будівлі ЗОШ І-ІІІ ст. с. Росоші встановлено меморіальну дошку.

БІДА Євгеній Миколайович
(11.02.1992 – 22.05.2014)

Старший солдат, гранатометник 51-ї окремої гвардійської Перекопсько-Харківської Празько-Волинської механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України.

Народився в с. Кантелина, Іллінецький (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. З 1999 до 2007 р. навчався у місцевій загальноосвітній школі. 2010 р. закінчив Державний навчальний заклад «Вище професійне училище №7» м. Вінниці, де здобув професію «штукатур; облицю-

вальник-плиточник; маляр». З 2010 по 2011 р. проходив строкову військову службу в Збройних Силах України. Після армії працював в охоронній службі «Фортеця Гарант», м. Вінниця.

З початком російської збройної агресії хотів піти добровольцем у батальйон Національної гвардії. У квітні 2014 р. мобілізований Іллінецьким об'єднаним військовим комісаріатом до лав Збройних Сил України. У травні 2014 р. разом із підрозділом ніс службу на блокпосту № 10 поблизу смт Ольгинка Волноваського р-ну Донецької обл.

Обставини та місце загибелі: отримав поранення у бою поблизу смт Ольгинка, Волноваський р-н, Донецька обл., доправлений до лікарні, де помер від поранень.

Залишилися батьки, брат.

Місце поховання: с. Кантелина, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений медаллю «Захиснику Вітчизни» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 1, ряд 5, місце 2.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасадах будівель Кантелинівської школи та Вищого професійного училища № 7 м. Вінниці встановлено меморіальні дошки.

Під м. Волиноваха встановлено пам'ятник військовослужбовцям 51-ї окремої механізованої бригади, які загинули 22 травня 2014 р.

Додатково. Між 4-ю та 6-ю годинами ранку блокпост № 10 був атакований диверсійно-терористичною групою ДНР. За словами очевидців, бойовики приїхали на двох інкасаторських автомашинах та двох позашляховиках, відкрили масований вогонь з гранатометів і ПЗРК, кулеметів. Під час обстрілу один із снарядів влучив у бойову машину, яка перебувала на блокпосту, що спричинило вибух боскомплекту. Внаслідок бою 17 військових загинуло та багато поранено.

БЛИК Павло Пантелейович
(29.07.1980 – 16.10.2018)

Солдат, стрілець-помічник гранатометника, 28-а окрема механізована бригада.

Народився в с. Костичани, Новоселицький р-н, Чернівецька обл. У 1995 р. закінчив Драницьку загальноосвітню школу Томашпільського р-ну Вінницької обл., отримав неповну середню освіту. В 1998-2000 рр. проходив службу в Збройних Силах України. Після строкової служби протягом 2001-2004 рр. працював у Державній службі охорони при УМВС в Чернівецькій обл. на

посаді охоронця. У вересні 2008 р. переїхав на постійне місце проживання в смт Томашпіль, Вінницька обл. З 2009 по 2017 р. працював в КП «Томашпільводоканал».

З жовтня 2017 р. – на військовій службі у Збройних Силах України за контрактом.

Обставини та місце загибелі: загинув у районі м. Мар'їнка, Донецька обл., отримавши смертельне поранення в обличчя кулю ворожого снайпера.

Залишилися батьки, брат, дружина, донька.

Місце поховання: смт Томашпіль, Тульчинський р-н, Вінницька обл., нове міське кладовище.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 26/2019 від 31 січня 2019 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 10, ряд 9, місце 25.

БЛОУС Віталій Григорович
(13.10.1971 – 03.12.2014)

Молодший сержант, підсобний робітник,
12-й інженерний полк.

Народився в м. Вінниця. Закінчив середню школу. Проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил України.

28 серпня 2014 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив підсобним робітником 12-го окремого полку оперативного забезпечення сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А3814, м. Новоград-Волинський Житомирської обл.).

З осені 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув у розташуванні військової частини в с. Колядівка, Новоайдарський р-н, Луганська обл.

Залишилась мати.

Місце поховання: с. Лука-Мелешківська, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 5, ряд 8, місце 11.

БЛОШКУРСЬКИЙ Валентин Васильович
(17.12.1979 – 29.05.2014)

Прапорщик, інструктор (старший кулеметник) відділення кулеметників взводу вогневої підтримки 2-ї роти спеціального призначення 8-го полку оперативного призначення Західного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України,

Народився в м. Вінниця. У 1996 р. закінчив загальноосвітню школу в с. Іванівка Вінницького р-ну. Проходив строкову військову службу у Внутрішніх військах МВС України. В подальшому служив за контрактом у 8-му Калинівському полку (спецпідрозділ «Ягуар») Внутрішніх військ МВС України (з березня 2014 р. – Національна гвардія України). Присвятив військовій службі 13 років життя. Прапо-

рщик, інструктор (старший кулеметник) відділення кулеметників взводу вогневої підтримки 2-ї роти спеціального призначення 8-го полку оперативного призначення Західного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України, військова частина 3028, м. Калинівка Вінницької обл.

З весни 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув поблизу м. Слов'янськ, Донецька обл. в районі проведення антитерористичної операції внаслідок влучення снаряда ПЗРК у гелікоптер.

Залишилися дружина, донька.

Місце поховання: м. Вінниця, Центральне міське кладовище, Алея Слави.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу», нагороджений орденом «За мужність» I ступеня (посмертно).

Нагороджений медаллю ВО «Країна» «За визволення Слов'янська» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 1, ряд 6, місце 11.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Неподалік від місця падіння гелікоптера Мі-8 встановлений пам'ятний хрест поблизу м. Слов'янськ, Донецька обл.

У м. Київ на Солом'янській площі на одній із плит меморіалу загиблим працівникам МВС України викарбувано ім'я прапорщика В. В. Білошкурського.

На фасаді будівлі Іванівської ЗОШ Вінницького р-ну встановлено меморіальну дошку.

У грудні 2016 р. у Вінниці з'явилась вулиця Валентина Білошкурського.

Додатково. Гелікоптер Мі-8 з військовими після розвантаження продуктів харчування та проведення ротації особового складу на п'ятому блокпосту, повертаючись з району гори Карачун, був обстріляний з лісосмуги та був підбитий. Катастрофа, спричинена пострілом із переносного зенітного ракетного комплексу, забрала життя шістьох військовослужбовців НГУ: генерал-майора С. Кульчицького, полковника С. Бульдовича, майора В. Куриловича, капітана С. Кравченка, прапорщиків В. Білошкурського і В. Ліпського та шістьох працівників спеціальної роти міліції УМВС України в Івано-Франківській обл.: старших лей-

тенантів міліції П. Безпалька і В. Семанюка, старшого прапорщика міліції В. Шарабуряка, прапорщика міліції В. Лисенчука, старшини міліції П. Остап'юка, старшого сержанта міліції В. Яков'яка. Дивом уціліти судилося лише одному із членів екіпажу – другому пілоту капітану О. Макесенку, який дістав тяжкі травми.

БЛАЖКО Володимир Олексійович
(25.06.1982 – 27.07.2014)

Прапорщик, інспектор прикордонної служби відділення інспекторів мобільної прикордонної застави «Могилів-Подільський» 24-го прикордонного загону Південного регіонального управління Державної прикордонної служби України.

Народився в м. Могилів-Подільський, Вінницька обл. У 1999 р. закінчив загальноосвітню школу №1 м. Могилєва-Подільського. Служив за контрактом інспектором прикордонної служби 1-ї категорії відділення інспекторів прикордонної служби мобільної прикордонної застави «Могилів-Подільський» 24-го прикордонного загону (II категорії) Південного регіонального управління (I категорії) Державної прикордонної служби України (військова частина 2193, м. Могилів-Подільський Вінницької обл.).

З червня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Підписав контракт, закінчив спеціальний Черкаський навчальний центр.

Обставини та місце загибелі: загинув у с. Довжанське, Свердловський р-н, Луганська обл.

Залишились дружина, донька.

Місце поховання: м. Могилів-Подільський, Вінницька обл., нове кладовище, р-н «Сонячне», сектор 7, ряд 3.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 631/2014 від 2 серпня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 2, ряд 7, місце 2.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Могилів-Подільської міської школи №1 встановлено меморіальну дошку.

Увічнений у Меморіалі пам'яті героїв АТО, урочисто відкритому 24 серпня 2016 р. у м. Могилеві-Подільському Вінницької обл., біля входу до міського парку.

Додатково. За інформацією Держприкордонслужби, з 10.00 до 13.05 та з 13.30 до 14.45 було здійснено мінометно-гаубичний обстріл пункту пропуску «Довжанський», Луганська обл. Вогонь вівся з населеного пункту Черніков (Російська Федерація), випущено понад 250 снарядів. У результаті обстрілу вбито 4 та поранено 2 прикордонників.

БОБРОВ Юрій Вікторович

(02.04.1972 – 17.07.2015)

Солдат, 24-й окремий штурмовий батальйон сухопутних військ Збройних Сил України «Айдар».

Народився в с. Новофастівка, Погребищенський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. У 1975 р. родина переїхала до м. Біла Церква на Київщині. У 1987 р. закінчив 8 класів Білоцерківської загальноосвітньої школи I-III ст. № 4. Повну загальну середню освіту набув разом з робітничою спеціальністю в професійно-технічному училищі №13 (нині – Білоцерківське вище професійно-технічне училище будівництва та сервісу). Одержав диплом кваліфікованого спеціаліста за спеціальностями «муляр, монтажник сталевих і залізобетонних конструкцій», «електрозварник ручного зварювання». Був мобілізований до Радянської армії, служив у військовій частині 48253, що розміщувалася в с. Шенгильди, Алматинська обл., Республіка Казахстан. Після армії працював будівельником, займався підприємницькою діяльністю, брав участь у громадському житті.

Активний учасник Революції Гідності 2013-2014 рр. 18 лютого 2014 р. допомагав рятувати людей з охопленого полум'ям Будинку профспілок, переносив їх до Михайлівського собору.

Як солдат-резервіст був мобілізований 20 січня 2015 р. Пройшов перепідготовку в Києві, потім – на військовому полігоні під м. Полтавою, з літа 2015 р. став солдатом 24-го окремого штурмового батальйону сухопутних військ Збройних Сил України «Айдар», який сформувався в березні 2015 р. на базі 24-го батальйону територіальної оборони «Айдар» Луганської обл.

Обставини та місце загибелі: загинув на розтяжці на березі річки Айдар, неподалік м. Новоайдар, Луганська обл.

Залишилися батьки, дві сестри, дружина, син, донька.

Місце поховання: с. Фурса, Білоцерківський р-н, Київська обл.

БОГДАНОВ Олег Миколайович

(16.07.1984 – 29.10.2014)

Солдат, оператор протитанкового взводу 1-ї роти 9-го батальйону територіальної оборони Вінницької обл. Збройних Сил України.

Народився в с. Очеретня, Погребищенський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Закінчив загальноосвітню школу. Проходив строкову військову службу у 80-му окремому аеромобільному полку аеромобільних військ сухопутних військ Збройних Сил України (нині – 80-а окрема десантно-штурмова бригада Високомобільних десантних військ Збройних Сил України; військова частина А0284, м. Львів).

У серпні 2014 р. добровольцем пішов до лав Збройних Сил України. Служив оператором протитанкового взводу 1-ї роти 9-го батальйону територіальної оборони Вінницької обл. Збройних Сил України (військова частина польова пошта В2248).

З осені 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: був смертельно поранений осколками міни під час мінометного обстрілу поблизу с. Гранітне, Володарський р-н, Донецька обл.

Залишилися мати, два брати, три сестри.

Місце поховання: с. Очеретня, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 4, ряд 8, місце 29.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

БОЙКО Сергій Олександрович
(14.12.1995 – 07.08.2014)

Солдат, курсант, навчальний центр підготовки молодших спеціалістів.

Народився в смт Крижопіль (нині – Тульчинський р-н), Вінницька обл. У 2011 р. закінчив 9 класів загальноосвітньої школи №1, у 2014 р. – Крижопільський професійний будівельний ліцей за професією «столяр будівельний, паркетник». З квітня 2014 р. проходив військову службу за контрактом на посаді курсанта 1-ї навчальної групи 3-го відділу підготовки молодших спеціалістів На-

вчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України (нині – імені генерал-майора Ігоря Момота; військова частина 9930, с. Оршанець Соснівського р-ну м. Черкаси).

З 12 червня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час обстрілу російсько-терористичними угрупованнями колони українських військових, яка потрапила у засідку при виході з району бойового застосування поблизу кургана Савур-Могила, Шахтарський р-н, Донецька обл.

Залишилися мати, брат.

Місце поховання: смт Крижопіль, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 651/2014 від 14 серпня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 2, ряд 7, місце 22.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Крижопільської школи № 1 встановлено меморіальну дошку.

Додатково. Разом з С. Бойком під час прориву також загинули капітан С. Лифар, старший прапорщик І. Присяжнюк, старший прапорщик В. Діхтієвський, старший матрос Є. Колісниченко, солдат М. Антипов, сержант О. Кислицький, солдат В. Кумановський, солдат О. Засць та солдат В. Птіцин.

БОНДАР Руслан Васильович
(27.06.1978 – 20.03.2017)

Прапорщик, технік лабораторії центру обробки інформації 15-ї бригади транспортної авіації Повітряних сил Збройних Сил України.

Народився в смт Крижопіль (нині – Тульчинський р-н), Вінницька обл. Закінчив 9 класів Крижопільської середньої школи №2. У 1997 р. закінчив Заболотненське вище професійно-технічне училище № 31 ім. Д. К. Заболотного, де здобув фах кухаря-кондитера. 12 грудня 1997 р. Крижопільським районним військовим комісаріатом був призваний на військову службу за контрактом, з 12 грудня 1998 по червень 1999 р. був курсантом 324-ї школи прапорщиків Деснянського гарнізону Чернігівської обл. (військова частина 44554). Повторно на військову службу за контрактом призваний Бориспільсько-Баришівським об'єднаним військовим комісаріатом Київської обл. у січні 2013 р. Служив у 15-й бригаді транспортної авіації Повітряних сил України (військова частина А2215, м. Бориспіль), технік лабораторії центру обробки інформації.

У вересні 2016 р. відряджений до 30-ї окремої механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А0409 (польова пошта В2731), м. Новоград-Волинський Житомирської обл.) на посаду механіка-водія бойової машини піхоти (БМП) 2-го механізованого батальйону.

З вересня 2016 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув від кулі снайпера поблизу смт Новотроїцьке, Волноваський р-н, Донецька обл.

Залишилися мати, брат, наречена.

Місце поховання: смт Крижопіль, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 138/2017 від 22 травня 2017 року, «за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Медаль «15 років Збройним Силам України».

Медаль «За сумлінну службу» III ступеня.

Медаль «15 років сумлінної служби».

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві; секція 9, ряд 1, місце 37.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Крижопільської ЗОШ І-ІІІ ст. № 2 встановлено меморіальну дошку.

БОНДАР Ярослав Володимирович
(29.12.1986 – 24.10. 2017)

Солдат, 24-й окремий штурмовий батальйон «Айдар», 53-я окрема механізована бригада, гранатометне відділення 1-го штурмового взводу 1-ї штурмової роти, позивні – «Фестиваль», «Яков».

Народився в с. Губник, Гайсинський р-н, Вінницька обл., невдовзі родина переїхала до смт Літин. Навчався у Літинській школі №2, пізніше перейшов у школу с. Селище Літинського р-ну. Закінчив технікум, здобув фах радіомеханіка. Працював електромонтером на ПАТ «Укртелском» у

смт Літин.

З літа 2015 р. по осінь 2016 р. проходив військову службу за частковою мобілізацією в лавах Збройних Сил України. Пройшов підготовку на полігоні у Житомирській обл. Служив у 122-му окремому аеромобільному батальйоні 81-ї окремої аеромобільної бригади. У 2016 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник боїв за промзону м. Авдіївка Донецької обл.

З 21 вересня 2017 р. проходив військову службу за контрактом у лавах Збройних Сил України. Служив номером обслуги гранатометного відділення 1-го штурмового взводу 1-ї штурмової роти 24-го окремого штурмового батальйону «Айдар» 53-ї окремої механізованої бригади (військова частина А3488 (польова пошта В2950), м. Коломия Івано-Франківської обл.). З осені 2017 р. знову брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час виконання бойового завдання на «Світлодарській дузі» в районі с. Новолуганське, Бахмутський р-н, Донецька обл. в результаті підризу на міні ОЗМ.

Залишилися батьки, брат.

Місце поховання: смт Літин, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 42/2018 від 26 лютого 2018 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України,

зразкового виконання військового обов'язку», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Селищанської ЗОШ Літинського р-ну встановлено меморіальну дошку.

Додатково. Разом з Я. Бондарем загинув сержант А. Сінягуб.

БОРОНЯК Микола Михайлович

(18.12.1978 – 18.03.2016)

Сержант, механік-водій землерийних машин інженерного взводу інженерно-технічної роти 311-го окремого інженерно-технічного батальйону 48-ї інженерної бригади Головного управління оперативного забезпечення Збройних Сил України.

Народився в с. Зозів, Липовецький (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Закінчив загальноосвітню школу в с. Зозів, у 1998 р. – Зозівське професійно-технічне училище №33 (нині – Зозівський професійний аграрний ліцей) за спеціальністю «тракторист». Мешкав у с. Бубнівка Гайсинського р-ну Вінницької обл. З жовтня 2013 р. працював оператором газової котельні у Бубнівській загальноосвітній школі.

9 березня 2015 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Пройшов підготовку у 184-му навчальному центрі Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного (військова частина А2615, с. Старичі Яворівського р-ну Львівської обл.). Служив механіком-водієм землерийних машин інженерного взводу інженерно-технічної роти 311-го окремого інженерно-технічного батальйону 48-ї інженерної бригади Головного управління оперативного забезпечення Збройних Сил України (військова частина польова пошта В1719, смт Володарське (з 2016 р. – Нікольське) Володарського (з 2016 р. – Нікольського) р-ну Донецької обл.

З 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: помер внаслідок нещасного випадку у розташуванні підрозділу в смт Нікольське, неподалік Маріуполя Донецької обл.

Залишилися дружина, двоє синів.

Місце поховання: с. Бубнівка, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

БРОВІНСЬКИЙ Андрій Анатолійович
(06.01.1974 – 02.07.2014)

Солдат, кулеметник, 9-й батальйон територіальної оборони.

Народився в м. Картали, Челябінська обл., РРФСР (нині – РФ). У 1987 р. родина переїхала до м. Могилева-Подільського Вінницької обл. Закінчив середню школу №6 в м. Могилеві-Подільському. Займався будівництвом та ремонтами.

Весною 2014 р. разом з братом-близнюком призваний на військову службу у Збройних Силах України. Служив кулеметником 9-го батальйону територіальної оборони Вінницької обл. Збройних Сил України (військова частина польова пошта В2248).

Обставини та місце загибелі: загинув під час мінометного обстрілу блокпоста між селами Самійлове і Маркине, Новоазовський р-н, Донецька обл. Закривши своїм тілом брата-близнюка, врятував йому життя.

Залишились батьки, два брати (один із них – близнюк), дружина, двоє дітей.

Місце поховання: м. Могилів-Подільський, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 1, ряд 8, місце 25.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Увічнений у Меморіалі пам'яті героїв АТО, відкритому 24 серпня 2016 р. в Могилеві-Подільському, біля входу до міського парку.

Його ім'ям названо вулицю в Могилеві-Подільському.

БРОДОВСЬКИЙ Богдан Віталійович
(17.04.1984 – 05.07.2021)

Майор, заступник начальника тилу логістики, 93-я окрема механізована бригада.

Народився в м. Гайсин, Вінницька обл. Навчався у Гайсинській школі №6 та у школі-інтернаті (нинішній ліцей №7). У 2002 р. був призваний на строкову військову службу, потім підписав контракт зі Збройними Силами України. У 2005 р. вступив до військового інституту м. Одеса, який Указом міністра оборони за рік у повному складі було переведено до Львова. У Національному університеті «Львівська Політехніка» вчився за напрямом підготовки «Тилове забезпечення», за спеціалізацією «організація продовольчого забезпечення». У 2009 р. здобув повну вищу освіту та офіцерське звання, а з 2014 р. обійняв посаду начальника продовольчої служби окремої механізованої бригади «Холодний Яр».

У 2014–2015 рр. пройшов бої під Іловайськом, був на шахті «Бутівка», в Авдіївці, захищав Донецький аеропорт. У 2017 р. пересівся до корпусу резерву, наступного року звільнився з лав Збройних Сил України. У 2019 р. повернувся в окрему механізовану бригаду резерву, а у 2021 р. знов долучився до «холодноярівців» на посаді заступника начальника тилу логістики.

Обставини та місце загибелі: загинув на позиції Збройних Сил України поблизу с. Калинове, Волноваський р-н, Донецька обл., був смертельно поранений (вибухова багатоосколкова травма голови та внутрішніх органів).

Залишилися батьки, брат, дружина, четверо дітей.

Місце поховання: с. Вільне, Новомосковський р-н, Дніпропетровська обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 371/2021 від 18 серпня 2021 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Удостоєний відзнаки Командування окремої механізованої бригади «Холодний Яр» I ст. (посмертно).

БУЙЛУК Анатолій Андрійович
(27.09.1981 – 20.01.2015)

Сержант, навідник, 81-а окрема аеромобільна бригада, 90-й окремий аеромобільний батальйон, позивні – «Буйок», «Веселун».

Народився в с. Кацмазів, Жмеринський р-н, Вінницька обл. Навчався у Кацмазівській та Сербинівській школах, після чого вступив до Вороновицького ПТУ №14, яке закінчив у 1999 р., отримавши диплом тракториста-машиніста. Працював у сільгосп підприємстві. У 1999-2001 рр. проходив строкову військову службу в 25-й окремій

Дніпропетровській повітряно-десантній бригаді Аеромобільних військ Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А1126, смт Гвардійське Новомосковського р-ну Дніпропетровської обл.).

У серпні 2014 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив в 90-му окремому аеромобільному батальйоні 95-ї окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ Збройних Сил України (з осені 2014 р. – 90-й окремий аеромобільний батальйон входить до складу 81-ї окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ Збройних Сил України; військова частина В1611, м. Костянтинівка, Донецька обл.).

З листопада 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник оборони Міжнародного аеропорту «Донецьк».

Обставини та місце загибелі: зник безвісти під час бою з російськими збройними формуваннями в районі аеропорту Донецька під час прориву для евакуації поранених. Впізнаний за експертизою ДНК.

Залишилися батьки, брат, сестри, дружина.

Місце поховання: с. Кацмазів, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України №311/2015 від 4 червня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Донецького аеропорту» (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасадах будівель Кацмазівської ЗОШ та Вороновицького професійно-технічного училища №14 встановлено меморіальні дошки.

Вшановується в меморіальному комплексі «Зала пам'яті», в щоденному ранковому церемоніалі 20 січня.

Додатково. 20 січня 2015 р. десантники 90-го окремого аеромобільного батальйону виїхали на трьох транспортерах МТ-ЛБ до нового терміналу Міжнародного аеропорту «Донецьк» для ротації особового складу та евакуації поранених. В умовах щільного туману та відсутності зв'язку, який «глушили» російські збройні формування, транспортер, всередині якого перебував сержант А. Буйлук, потрапив під обстріл бойовиків. В ході бою водій-механік загинув та впав на важелі керування, внаслідок чого МТ-ЛБ врізався в будівельні конструкції аеропорту та вибухнув. Разом з А. Буйлуком загинули старшина Загуба, молодший сержант Зулінський, молодший сержант Чупилка, солдат Франишин та солдат Шевчук. Спочатку вважали, що А. Буйлук потрапив у полон, потім його визнали безвісти зниклим. В квітні 2015 р. його тіло було ідентифіковане завдяки експертизі ДНК в морзі м. Дніпропетровськ (нині – Дніпро).

БУРДЕЙНИЙ Юрій Олегович
(29.05.1998 – 10.09.2019)

Старший солдат, старший розвідник-оператор, 92-а окрема механізована бригада.

Народився в с. Павлівка, Крижопільський (нині – Тульчинський) р-н, Вінницька обл.

2016 р. підписав контракт із 92-ю бригадою Збройних Сил України імені Івана Сірка. Служив старшим розвідником-оператором розвідувальної роти.

Обставини та місце загибелі: трагічно загинув у с. Верхньоторецьке, Ясинуватський р-н, Донецька обл.

Залишилися батьки, брат.

Місце поховання: с. Іракліїв, Чорнобаївський р-н, Черкаська обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 11, ряд 1, місце 23.

БУРЛАКА Сергій Іванович
(19.06.1975 – 07.09.2015)

Солдат, старший стрілець, 8-й окремий мотопіхотний батальйон (24-а окрема механізована бригада).

Народився в с. Купчинці, Іллінецький (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл.

Мобілізований до лав Збройних Сил України 25 квітня 2015 р.

Обставини та місце загибелі: трагічно загинув під час виконання військового обов'язку у м. Біловодськ, Луганська обл.

Залишилися дружина, син, донька.

Місце поховання: с. Купчинці, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 4, місце 33.

ВАПНЯР Олександр Васильович
(08.12.1977 – 17.09.2015)

Старший лейтенант, командир інженерно-саперного взводу, 3-й механізований батальйон, 72-а окрема механізована бригада, позивний – «Тигр».

Народився в м. Гнівань, Тиврівський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Навчався у Гніванській загальноосвітній школі №2, після її закінчення був студентом Вінницького будівельного технікуму та згодом – студентом Київського українського транспортного університету за спеціальністю «містобудування». Проживав у м. Гнівані, потім

– у с. Марківці, Бобровицький р-н, Чернігівська обл. Працював головним технологом Публічного акціонерного товариства «Київметробуд», з 25 лютого 2014 р. – провідним інженером технічного відділу комунального підприємства «Київавтошляхміст» корпорації «Київавтодор».

29 січня 2015 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив командиром інженерно-саперного взводу 3-го механізованого батальйону 72-ї окремої механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А2167, м. Біла Церква Київської обл.).

Обставини та місце загибелі: загинув на околиці с. Старогнатівка,

Волноваський р-н, Донецька обл., під час розмінування лісосмути в результаті підриву на міні.

Залишилися батьки, дружина, донька та син.

Місце поховання: м. Гнівань, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 9/2016 від 16 січня 2016 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасадах будівель КП «Київавтошляхміст» комунальної корпорації «Київавтодор» та Гніванського НВК ЗОШ I-III ст. №2 встановлено меморіальні дошки.

У м. Гнівань названо вулицю ім'ям героя.

Додатково. Разом з О. Вапняром загинув солдат О. Зінченко.

ВАШЕНЯК Віталій Петрович

(06.09.1981 – 16.11.2014)

Майор медичної служби, начальник медичної служби полку, 169-й навчальний центр Сухопутних військ.

Народився в с. Митки, Барський (нині – Жмеринський) р-н, Вінницька обл. Закінчив Митківську середню школу. Вступив до Вінницького медичного коледжу імені академіка Д. К. Заболотного на відділення підготовки помічників лікарів для Збройних Сил України за спеціальністю «лікувальна справа», отримав кваліфікацію «військовий фельдшер». У Збройних Силах України з початку 2000-х рр.

Служив у 90-й артилерійській базі боєприпасів Збройних Сил України (військова частина А1979, смт (з 2012 р. – місто) Чуднів Житомирської обл.), з лютого 2014 р. – начальником медичної служби 6-го навчального артилерійського полку Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А0473, с. Дівички Переяслав-Хмельницького р-ну Київської обл.).

З жовтня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув внаслідок наїзду автомобіля,

в якому він знаходився, на фугас, на блок-посту «Гостра Могила» поблизу с. Польове Шахтарського р-ну Донецької обл.

Залишилися батьки, дружина, донька, син.

Місце поховання: с. Митки, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України №270/2015 від 15 травня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 5, ряд 3, місце 11.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Митківської ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

Додатково. Разом з В. Вашеняком загинули підполковник В. Рвачов, полковник М. Яжук та солдат О. Іщенко.

ВЕДЕШИН Андрій Олександрович
(04.02.1986 – 10.03.2020)

Молодший сержант, розвідник-радіотелефоніст, командир відділення, командир машини, 131-а окрема розвідувальна бригада, позивний – «Бармен».

Народився в с. Кинашів, Тульчинський р-н, Вінницька обл. Навчався в Тульчинській школі №1. Закінчив Харківську Національну юридичну академію імені Ярослава Мудрого. Отримавши юридичну освіту, працював слідчим та дільничним інспектором поліції в Тульчинському районному відділі поліції, охороняючи спокій містян та рідного села.

У травні 2017 р. вступив на військову службу за контрактом; молодший сержант, військовослужбовець 131-го окремого розвідувального батальйону.

Обставини та місце загибелі: загинув від важких поранень внаслідок ракетного обстрілу в с. Піски, Ясинуватський р-н, Донецька обл.

Залишилися батьки, брат, донька.

Місце поховання: с. Кинашів, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 177/2020 від

12 квітня 2020 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помер).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 11, ряд 8, місце 15.

Додатково. 10 березня 2020 р. внаслідок влучання ворожої протитанкової керованої ракети в районі с. Піски (околиці Донецького аеропорту) у військову автівку ГАЗ-66, яка перевозила бійців, що поверталися з бойового чергування, разом з А. Ведешиним загинув молодший сержант В. Солтис, ще семеро бійців отримали поранення.

ВІННИЧЕНКО Віталій Павлович

(01.08.1973 – 14.06.2014)

Майор, викладач, Навчальний центр підготовки молодших спеціалістів ДПСУ.

Народився в м. Жмеринка, Вінницька обл. Закінчив Жмеринську школу №4. Працював полірувальником у стоматологічній поліклініці м. Жмеринки. Пройшов строкову військову службу в прикордонних військах на західному кордоні. Закінчив Національну академію Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького (нині – Національна академія державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького, м. Хмельницький). Після закінчення Академії розпочав службу на Черкащині. Майор, старший офіцер – старший викладач відділення підготовки з тактики прикордонної служби циклу підготовки прикордонних дисциплін та правової підготовки Навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України, військова частина 9930, с. Оршанець, Черкаська обл. Одночасно зі службою навчався у Київському славістичному університеті за спеціальністю «менеджмент організації».

З початком російської збройної агресії проти України навесні 2014 р. протягом двох місяців виконував завдання на території проведення антитерористичної операції на Сході України. У червні 2014 р. вирушив до м. Маріуполя у свою другу ротацію.

Обставини та місце загибелі: загинув від розривної кулі на околиці м. Маріуполь, Донецька обл.

Залишилися мати, дружина, син.

Місце поховання: с. Носківці, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (помертвено).

Почесна відзнака «За заслуги перед Черкащиною» (помертвено).

Пам'ятний знак «За заслуги перед містом Черкаси» I ст. (помертвено).

Звання «Почесний громадянин міста Черкаси» (2016, помертвено).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 1, ряд 9, місце 3.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

У м. Черкаси відкрито пам'ятний знак землякам, які загинули в зоні антитерористичної операції. На 4-метровому кованому хресті – імена і фотографії 20 полеглих Героїв, серед яких і В. Вінніченко.

На фасаді будівлі Жмеринської ЗОШ I-III ст. № 4 встановлено меморіальну дошку.

17 червня 2017 р. в Маріуполі, під час урочистостей з нагоди річниці визволення Маріуполя від бойовиків, було відкрито меморіальний пам'ятник з іменами воїнів-прикордонників, які загинули від рук терористів 14 червня 2014 р. Меморіал було встановлено на пост-мосту, де загинули прикордонники. Поряд з ним встановлений прикордонний стовп – символ української землі, за яку прикордонники віддали свої життя.

У с. Руська Поляна Черкаського р-ну, поблизу якого розташований Оршанський навчальний центр ДПСУ, вул. Постишева перейменовано на вул. Віталія Вінніченка.

Додатково. 14 червня 2014 р. на околиці м. Маріуполя, в районі заводу «Азовсталь», терористами із засідки була обстріляна колона автомобілів Державної прикордонної служби, яка направлялась на ротацію до підрозділів ДПСУ із вантажем провізії та речового майна. Колону чекали і для засідки обрали відкрите пристріляне місце на мосту. Терористи зробили по колоні три постріли з гранатометів і відкрили вогонь із автоматів. Один постріл з гранатомета влучив у кабінку автомобіля «МАЗ», який перевозив боеприпаси. В кабінці перебували службовець (водій) О. Островський і прапориць В. Гречаний. Внаслідок вибуху Островський одразу загинув, а Гречаний зазнав тяжких поранень і ще боровся за життя. Він помер на операційному столі в Маріупольській міській лікарні. Другий постріл з гранатомета потрапив у задню частину автобуса, який перевозив особовий склад. Військовослужбовці покинули машину та вступили у бій. По них працювали снайпери. Майор М. Зайцев і старшина С. Єпіфанов загинули від снайперських куль

у голову, коли переміщувалися до укриття. Майор В. Вінніченко був в автобусі, що рухався у хвості колони. Розривна куля влучила йому під бронезилет, у незахищену зону під рукою, і розірвала печінку. За годину він помер у кареті швидкої допомоги. Бій тривав близько півгодини, загинули 5 прикордонників Оршанського Навчального центру. Згодом на допомогу надійшла група з Донецького прикордонного загону, а за кілька хвилин і бійці Національної гвардії. Ще 7 прикордонників у тому бою зазнали поранень.

ВІНЯР Василь Анатолійович
(04.01.1979 – 07.09.2018)

Старший солдат, механік-водій, 10-й окремий мотопіхотний батальйон, 59-а окрема мотопіхотна бригада.

Народився в с. Михайлівка, Ямпільський (нині – Могилів-Подільський) р-н, Вінницька обл. Закінчив 9 класів Михайлівської загальноосвітньої школи, вступив на навчання в Комаргородське ПТУ, де здобув спеціальність тракториста. У 1996 р. пішов на строкову службу в армію. Повернувшись зі служби в рідне село, працював трактористом у місцевому господарстві «Маяк». Після ліквідації колективного сільсько-господарського підприємства почав їздити на заробітки.

27 лютого 2017 р. мобілізований на військову службу Ямпільським райвійськкоматом. Бойовий шлях розпочався в складі 59-ої бригади 11-го об'єднаного механізованого батальйону на передовій під м. Маріуполь, Донецька обл.

Обставини та місце загибелі: помер внаслідок зупинки серця в місці несення служби поблизу м. Щастя, Луганська обл.

Залишилися мати, дружина, донька, син.

Місце поховання: с. Михайлівка, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 10, ряд 7, місце 29.

ВІНЯРСЬКИЙ Олександр Анатолійович
(20.05.1994 – 20.12.2016)

Солдат, командир-навідник кулеметного взводу 2-ї роти 1-го батальйону 24-ї окремої механізованої бригади.

Народився в м. Хмільник, Вінницька обл. Після закінчення Хмільницької загальноосвітньої школи №3 вступив до професійного ліцею сфери послуг, який закінчив у 2013 р. за фахом «муляр, штукатур, облицювальник-плиточник».

20 квітня 2015 р. призваний на строкову військово-ву службу до лав Збройних Сил України. З 10 листопада 2015 р. проходив військову службу за контрактом. Служив спочатку у підрозділі групи матеріального забезпечення, потім – навідником кулеметного взводу 2-ї роти 1-го батальйону 24-ї окремої механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А0998 (польова пошта В4680), м. Яворів Львівської обл.).

Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув внаслідок кульового поранення в голову під час обстрілу поблизу с. Новозванівка, Попаснянський р-н, Луганська обл.

Залишилися мати, дві сестри.

Місце поховання: м. Хмільник, Вінницька обл., Соколівське кладовище.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 58/2017 від 10 березня 2017 року, «за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Хмільницької школи №3 встановлено меморіальну дошку.

Вшановується в меморіальному комплексі «Зала пам'яті», в щоденному ранковому церемоніалі 20 грудня.

ВІТКІВСЬКИЙ Валерій Леонідович
(20.04.1975 – 12.08.2015)

Солдат, стрілець, 93-я окрема механізована бригада.

Народився в с. Комсомольське (нині – с. Махнівка), Козятинський (нині – Хмельницький) р-н, Вінницька обл. Згодом родина переїхала до м. Бердичів Житомирської обл. У 1990 р. закінчив 9 класів загальноосвітньої школи №17 м. Бердичів, потім – професійно-технічне училище №33 (нині – Державний навчальний заклад «Бердичівське вище професійне училище»; с. Великі Низгірці Бердичівського р-ну). Працював у смт Бродецьке Козятинського р-ну. З 1993 по 1995 р. служив у Збройних Силах України.

2015 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. З 8 лютого по 9 квітня 2015 р. проходив службу в 73-му морському центрі спеціального призначення Військово-Морських Сил Збройних Сил України (військова частина А1594, м. Очаків Миколаївської обл.). З 9 квітня 2015 р. – номер обслуги 1-го мінометного взводу мінометної батареї 1-го механізованого батальйону 93-ї окремої гвардійської механізованої Харківської бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А1302; смт Черкаське Новомосковського р-ну Дніпропетровської обл.).

З 22 квітня 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під Донецьком, поблизу с. Опитне, Ясинуватський р-н, Донецька обл., в результаті обстрілу російськими збройними формуваннями з РСЗВ «Град».

Залишилися мати, дружина, донька.

Місце поховання: смт Бродецьке, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 722/2015 від 25 грудня 2015 року, «за особисту мужність і самовідданість, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, високий професіоналізм, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертно).

Рішенням сесії Козятинської міської ради 25 березня 2016 р. нагороджений почесною відзнакою – нагрудним знаком «За героїзм і патріотизм» (помертно).

У березні 2018 р. рішенням Козятинської районної ради нагороджений нагрудним знаком «За заслуги перед Козятинщиною» (помертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Бердичівської ЗОШ №17 встановлено меморіальну дошку.

У м. Бердичів вул. Іллічівську, на якій проживав військовослужбовець з родиною, перейменовано на його честь.

ВОДЗЯНОВСЬКИЙ Андрій Володимирович
(18.06.1983 – 24.08.2015)

Солдат, сапер, 93-я окрема механізована бригада.

Народився в м. Бар (нині – Жмеринський р-н), Вінницька обл. Закінчив загальноосвітню школу, потім – професійно-технічне училище № 11 в м. Вінниці.

У січні 2015 р. добровольцем мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив сапером 93-ї окремої механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А1302 (польова пошта В2830), смт Черкаське Новомосковського р-ну Дніпропетровської обл.).

З 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: повертаючись після розмінування території, підірвався на протитанковій міні поблизу с. Невельське, Ясинуватський р-н, Донецька обл.

Залишилися дружина, доньки.

Місце поховання: м. Бар, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 103/2016 від 21 березня 2016 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

ВОЗНЮК Сергій Іванович
(26.07.1960 – 25.08.2015)

Сержант, командир відділення теплових робіт 1-го ремонтного взводу автомобільної техніки 1-ї ремонтної роти 146-го окремого ремонтно-відновлювального полку Сухопутних військ Збройних Сил України.

Народився в с. Козлів, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл. Закінчив середню школу. Проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил СРСР. Мешкав у м. Могилеві-Подільському Вінницької обл.

У березні 2015 р. добровольцем мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив командиром відділення теплових робіт 1-го ремонтного взводу автомобільної техніки 1-ї ремонтної роти 146-го окремого ремонтно-відновлювального полку Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А2562 (польова пошта В3948), м. Золочів Львівської обл.).

З весни-літа 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час виконання бойового завдання в зоні проведення антитерористичної операції.

Місце поховання: с. Козлів, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Меморіал пам'яті героїв антитерористичної операції (м. Могилів-Подільський).

ВОЛОВЕНКО Ігор Іванович
(21.01.1975 – 05.07.2016)

Старший солдат, старший оператор відділення взводу спостереження та технічних засобів розвідки розвідувальної роти 59-ї окремої мотопіхотної бригади Сухопутних військ Збройних Сил України.

Народився в с. Новоселівка Гайсинського р-ну Вінницької обл. Закінчив середню школу в с. Бубнівка Гайсинського р-ну. Проходив строкову вій-

ськову службу в лавах Збройних Сил України. З 1994 р. працював складачем поїздів паливно-транспортного цеху Ладижинської теплової електростанції (м. Ладижин Вінницької обл.).

13 липня 2015 р. Гайсинським об'єднаним районним військовим комісаріатом Вінницької обл. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив старшим оператором відділення взводу спостереження та технічних засобів розвідки розвідувальної роти 59-ї окремої мотопіхотної бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина В4050, м. Гайсин Вінницької обл.).

Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув в результаті підриву на вибуховому пристрої у с. Троїцьке, Попаснянський р-н, Луганська обл.

Залишилися батьки, дружина, донька, син.

Місце поховання: с. Новоселівка, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

ГАВРИЛЮК Ігор Володимирович
(15.09.1984 – 18.02.2015)

Лейтенант, заступник командира роти з роботи з особовим складом, 30-а окрема механізована бригада.

Народився в смт Томашпіль (нині – Тульчинський р-н), Вінницька обл. 2001 р. закінчив Томашпільську середню загальноосвітню школу, у 2006 р. – Одеську національну академію зв'язку імені О. С. Попова. Під час навчання в академії закінчив кафедру військової підготовки офіцерів запасу з присвоєнням первинного офіцерського звання – молодший лейтенант. Трудову діяльність розпочав на п'ятому курсі навчання на посаді електромеханіка електрозв'язку у Товаристві з обмеженою відповідальністю «Діском» (м. Одеса). У 2006-2009 рр. працював на посадах електромеханіка, інженера електрозв'язку, інженера автоматичної телефонної станції Центру електрозв'язку №6 Вінницької філії Відкритого акціонерного товариства «Укртелеком». Під час будівництва фотогальванічної електростанції на території Гнатківської сільської ради Томашпільського р-ну Вінницької обл. працював бригадиром у Товаристві з обмеженою відповідальністю «Ренджи Томашпіль».

1 серпня 2014 р. мобілізований Ямпільсько-Томашпільським об'єд-

наним районним військовим комісаріатом Вінницької обл. до лав Збройних Сил України. Служив у 30-й окремій гвардійській механізованій Новоград-Волинській Рівненській бригаді Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А0409, м. Новоград-Волинський Житомирської обл.).

З осені 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник боїв за м. Дебальцеве Донецької обл.

Обставини та місце загибелі: загинув під час виходу українських військ із м. Дебальцеве, Донецька обл.

Залишилися батьки.

Місце поховання: смт Томашпіль, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України №553/2015 від 22 вересня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Томашпільської школи-гімназії встановлено меморіальну дошку.

У смт Томашпіль на честь героя названо вулицю.

ГАЛІАС Василь Григорович

(14.12.1967 – 19.08.2015)

Сержант, 54-а окрема механізована бригада Сухопутних військ Збройних Сил України.

Народився в с. Саїнка, Чернівецький (нині – Могилів-Подільський) р-н, Вінницька обл. Закінчив середню школу в с. Саїнка. У 1980-х рр. проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил СРСР. Брав участь у бойових діях на території Республіки Афганістан. Був нагороджений медаллю «За відвагу». Працював на водоканалі, потім – водієм на сільськогосподарському підприємстві.

29 січня 2015 р. добровольцем мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив у 54-й окремій механізованій бригаді Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина (польова пошта В2970), м. Артемівськ (з 2016 р. – Бахмут) Донецької обл.).

З 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув внаслідок підриву на міні поблизу м. Попасна, Луганська обл.

Залишилися батьки.

Місце поховання: с. Саїнка, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України №9/2016 від 16 січня 2016 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі школи с. Саїнка встановлено меморіальну дошку.

ГВОЗДІЄВСЬКИЙ Сергій Володимирович
(14.04.1966 – 30.04.2019)

Сержант, водій, 79-а окрема десантно-штурмова бригада.

Народився в с. Серебринці, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл. Після закінчення Серебринецької школи продовжив навчання у Мазурівському ПТУ. У листопаді 1984 р. був призваний на строкову військову службу до Військово-Морських Сил. Після строкової служби жив і працював у Могилеві-Подільському.

У січні 2015 р. добровольцем пішов на фронт, служив у підрозділі спецпризначення. Згодом повернувся до мирного життя.

У травні 2018 р. підписав контракт зі Збройними Силами України.

Обставини та місце загибелі: під час доставки води на позиції Збройних Сил України на Маріупольському напрямку отримав важкі опіки тіла та поранення нижніх кінцівок. Помер наступного дня в опіковому центрі м. Дніпро.

Залишилися дружина, донька, двоє внуків.

Місце поховання: с. Немія, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 469/2019 від 27 червня 2019 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 11, ряд 6, місце.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

ГЕРАСЕВИЧ Євгеній Анатолійович
(22.12.1982 – 17.02.2015)

Старший солдат, старший розвідник, 128-а окрема гвардійська гірсько-піхотна бригада.

Народився в м. Могилів-Подільський, Вінницька обл. У 1989-1995 рр. навчався у загальноосвітній школі № 5 м. Могилів-Подільський, з 1995 р. – у загальноосвітній школі № 2 м. Могилів-Подільський, яку закінчив у 1999 р.; у 2003 р. закінчив з відзнакою технікум м'ясної та молочної промисловості Вінницького державного аграрного університету (нині – Технологічно-промисловий коледж Вінницького національного аграрного університету; м. Вінниця) за спеціальністю «правознавство». У 2003-2005 рр. проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил України. Служив у 3568-й зенітній технічній ракетній базі Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А4009, м. Старокостянтинів Хмельницької обл.). З грудня 2005 р. по листопад 2007 р. проходив службу в органах внутрішніх справ (м. Вінниця). З травня 2008 р. працював головним спеціалістом, у 2009-2010 рр. та з березня 2012 р. – начальником юридичного відділу апарату Могилів-Подільської міської ради та виконавчого комітету. У березні 2009 р. закінчив Київський національний університет внутрішніх справ (нині – Національна академія внутрішніх справ, м. Київ) за спеціальністю «правознавство», у лютому 2012 р. закінчив з відзнакою Одеський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президентові України (м. Одеса) за спеціальністю «державне управління».

31 липня 2014 р. добровольцем мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив старшим розвідником взводу розвідки 128-ї окремої гвардійської гірсько-піхотної бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А1778 (польова пошта В4673), м. Мукачеве Закарпатської обл.).

З жовтня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник боїв у районі смт Чорнухине Попаснянського р-ну Лу-

ганської обл., с. Нікішине, с. Рідкодуб Шахтарського р-ну Донецької обл., за м. Дебальцеве Донецької обл.

Обставини та місце загибелі: загинув під час порятунку пораненого побратима у м. Дебальцеве Донецької обл.

Залишилися батьки, дружина, прийомний син.

Місце поховання: м. Могилів-Подільський, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 282/2015 від 23 травня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Пам'ятний знак на території школи-гімназії у м. Могилів-Подільський.

Меморіал пам'яті героїв антитерористичної операції (м. Могилів-Подільський).

Додатково. Після бою вважався зниклим безвісти. Його тіло було вивезено сепаратистами до м. Донецьк. 5 березня 2015 р. українській стороні бойовики повернули тіла 50 військовослужбовців, які загинули під час проведення антитерористичної операції. Серед загиблих бійців було впізнано старшого солдата Є. А. Герасевича. 7 березня 2015 р. волонтери доставили його тіло до Дніпропетровського моргу. Разом з Є. Герасевичем загинули сержант В. Химич та старший сержант Шандор Товт.

ГЛУЩАК Олег Миколайович
(06.02.1983 – 11.07.2014)

Сержант, начальник радіостанції відділення рухомих засобів інформаційно-телекомунікаційних систем відділу зв'язку, автоматизації та захисту інформації штабу 24-го прикордонного загону Південного регіонального управління Державної прикордонної служби України.

Народився в м. Могилів-Подільський, Вінницька обл. У 1999 р. закінчив загальноосвітню школу №3 м. Могилів-Подільський, потім – Могилів-Подільський технологічний технікум (нині – Могилів-Подільський технолого-економічний коледж Вінницького національного аграрного університету). У 2001-2003 рр. проходив

строкову військову службу в лавах Збройних Сил України. З 2003 р. служив за контрактом в 24-му прикордонному загоні Південного регіонального управління Державної прикордонної служби України (військова частина 2193, м. Могилів-Подільський Вінницької обл.).

З липня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув біля с. Зеленопілля, Довжанський р-н, Луганська обл.

Залишилися мати, дружина, донька.

Місце поховання: м. Могилів-Подільський, міське центральне кладовище, біля братської могили.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 593/2014 від 15.07.2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 1, ряд 1, місце 41.

Меморіал пам'яті героїв антитерористичної операції (місто Могилів-Подільський).

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Додатково. 11 липня 2014 р. в районі с. Зеленопілля Свердловського (з 2016 р. – Довжанського) р-ну Луганської обл. близько 4:30 год. ранку російсько-терористичні угруповання обстріляли з реактивної системи залпового вогню БМ-21 «Град» базовий табір українських військових. Унаслідок обстрілу загинуло 30 військовослужбовців Збройних Сил України та 7 військовослужбовців Державної прикордонної служби України.

ГОВОРУЩЕНКО Сергій Фавстович (17.02.1969 – 11.10.2014)

Старший лейтенант, начальник інженерної служби, 13-й батальйон територіальної оборони «Чернігів-1».

Народився в с. Лука-Барська, Барський (нині – Жмеринський) р-н, Вінницька обл. Закінчив середню школу. Мешкав у м. Чернігів. Працював начальником газорятівальної служби об'єднання «Хімволокно» в м. Чернігові, потім – ковалем у майстерні «Кузьма».

24 квітня 2014 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив начальником інженерної служби 13-го батальйону територіальної оборони «Чернігів-1» Збройних Сил України (військова частина польова пошта В2278).

3 квітня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув від осколкових поранень від вибуху гранати під час несення служби у Луганській обл.

Залишилися батьки, дружина, донька, син.

Місце поховання: м. Чернігів, кладовище «Яцево».

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 4, ряд 3, місце 33.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

ГОРБАТЮК Віталій Володимирович
(26.11.1977 – 24.11.2016)

Солдат, навідник 2-ї роти 15-го окремого гірсько-піхотного батальйону 128-ї окремої гірсько-піхотної бригади Сухопутних військ Збройних Сил України, позивний – «Дуб».

Народився в с. Гунча, Гайсинський р-н, Вінницька обл. На початку 1980-х рр. разом з родиною переїхав до с. Велика Стадниця Вінницького р-ну Вінницької обл. Закінчив 9 класів загальноосвітньої школи с. Стадниця, потім – Вінницьке вище професійне училище №4 (нині – Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище) за спеціальністю «зв'язківець». Проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил України. Працював у Товаристві з обмеженою відповідальністю «Свемон Центр» у м. Вінниця. 2001 р. з дружиною і сином переїхав на Закарпаття. З 2004 р. мешкав у с. Підполоззя Воловецького р-ну Закарпатської обл.

З 13 липня 2016 р. проходив військову службу за контрактом у лавах Збройних Сил України. Служив навідником 2-ї роти 15-го окремого гірсько-піхотного батальйону 128-ї окремої гірсько-піхотної бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А1778, м. Ужгород Закарпатської обл.).

З осені 2016 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Служив на шахті «Бутовка Донецька», під м. Донецьк, де 16 ве-

ресня 2016 р. отримав осколкове поранення. Після лікування повернувся на передову. Служив на позиції «Зеніт» у районі Міжнародного аеропорту «Донецьк», потім – біля с. Опитне Ясинуватського р-ну Донецької обл.

Обставини та місце загибелі: загинув від кулі снайпера під час бойового чергування на РОП «Ангел» поблизу с. Опитне, Ясинуватський р-н, Донецька обл.

Залишилися мати, дружина, троє дітей.

Місце поховання: с. Підполоззя, Воловецький р-н, Закарпатська обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 12/2018 від 22 січня 2018 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 9, ряд 10, місце 7.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Стадницької ЗОШ та на вході до Державного професійно-технічного навчального закладу «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» встановлено меморіальні дошки.

ГРАБЧАК Олег Вікторович

(20.10.1988 – 18.07.2016)

Старший солдат, 53-я окрема механізована бригада.

Народився в м. Липовець (нині – Вінницький р-н), Вінницька обл. Закінчив загальноосвітню школу № 3 м. Липовець. Проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил України. Працював слюсарем на Липовецькій дільниці Іллінецького міжрайонного управління газового господарства Публічного акціонерного товариства з газопостачання та газифікації «Вінницягаз».

15 липня 2015 р. Липовецько-Погребіщенським об'єднаним районним військовим комісаріатом Вінницької обл. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив у 1-му механізованому батальйоні 53-ї окремої механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина польова пошта В0927, м. Северодонецьк /Лисичанськ Луганської обл.).

З 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. *Обставини та місце загибелі:* загинув внаслідок мінометного обстрілу позицій бригади в районі смт Зайцеве, Горлівська міська рада, Донецька обл.

Залишилися батьки, брат, сестра.

Місце поховання: м. Липовець, Вінницький р-н, Вінницька обл., центральне кладовище.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 476/2016 від 27 жовтня 2016 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 6, місце 34.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Липовецької ЗОШ №3 встановлено меморіальну дошку.

Додатково. Разом з О.В. Грабчаком загинули капітан О. Швець, солдат М. Літовко та молодший лейтенант В. Вовченко.

ГРАНЕЦЬКА Ольга Леонідівна

(27.04.1983 – 14.05.2021)

Старший солдат, снайпер-розвідник, 131-й окремий розвідувальний батальйон.

Народилася в с. Юрівка, Козятинський (нині – Хмельницький) р-н, Вінницька обл. За фахом – бухгалтер. На початку 2007 р. підписала контракт на службу в Збройних Силах України. Служила радіотелеграфісткою в 101-му окремому полку зв'язку.

З початком російської агресії на Сході України не змогла залишатися штабісткою. У 2016 р. перевелася до бойової бригади 93 ОМБр «Холодний Яр». Пройшовши підготовку разом з бійцями ДБ «Карпатська січ», у складі бригади воювала в авторозвідці. Займалася снайперською роботою і в 2017 р. була переведена до 131-го окремого розвідувального батальйону. Успішно закінчивши снайперські курси, почала виконувати бойові завдання на посаді снайпера-розвідниці 2-ї категорії у першій розвідроті.

Обставини загибелі: померла в Головному військовому клінічному госпіталі внаслідок онкологічного захворювання, набутого під час бойових дій на Сході України.

Залишилися мати, дві сестри.

Місце поховання: м. Вінниця, Центральне кладовище, Алея Героїв.

ГРЕБІНСЬКИЙ Олег Вільямович

(03.07.1971 – 29.08.2014)

Старший сержант, міліціонер, батальйон патрульної служби міліції особливого призначення «Херсон» УМВС України в Херсонській обл.

Народився в смт Крижопіль (нині – Тульчинський р-н), Вінницька обл. У 1978-1981 рр. навчався у середній школі смт Крижопіль. У 1981 р. разом з родиною переїхав до Херсонської обл. У 1986 р. закінчив 8 класів середньої школи №7 м. Таврійськ Новокаховської міської ради Херсонської обл., потім – Херсонське морехідне училище імені лейтенанта П. П. Шмідта (нині – Херсонська державна морська академія, м. Херсон). Проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил СРСР. Служив на ракетному військовому полігоні Капустин Яр (Астраханська обл., РФ). Мешкав у м. Нова Каховка Херсонської обл. Останнім часом працював водієм маршрутного автобуса.

У травні 2014 р. добровольцем вступив до лав батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Херсон» Управління Міністерства внутрішніх справ України у Херсонській обл. З серпня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник боїв за м. Іловайськ Донецької обл.

Обставини та місце загибелі: загинув під час виходу з «Іловайського котла» т. зв. «зеленим коридором» поблизу с. Горбатенко, Старобешівський р-н, Донецька обл.

Залишилися батьки, брат, сестра, дружина, син, донька.

Місце поховання: с. Кринки, Цюрупинський р-н, Херсонська обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 663/2015 від 25 листопада 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений «Іловайським Хрестом» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 4, ряд 2, місце 2.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

У Херсонській державній морській академії встановлено меморіальну дошку.

Додатково. 29 серпня 2014 р. старший сержант міліції О. В. Гребінський разом з іншими бійцями виходив з «Ловайського котла» через так званий «гуманітарний коридор». Між селами Новокатеринівка та Горбатенко Старобешівського р-ну Донецької обл. колона була обстріляна ворогом. Разом з ним загинув борець цього батальйону капітан міліції Р. Халус. Про те, що О. В. Гребінський загинув, свідчили вцілілі бійці батальйонів патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» та «Херсон». Товаришам не вдалось витягнути з поля бою його тіло, тому він довгий час вважався зниклим безвісти.

ГРИНЧУК Юрій Петрович
(18.12.1971 – 14.07.2015)

Старшина, старший розвідник, 54-й окремий розвідувальний батальйон, позивний – «Седой».

Народився в с. Грушківці, Калинівський (нині – Хмельницький) р-н, Вінницька обл. Навчався у Комунарівській середній школі. Закінчив Гушинецьке ВПТУ-32. Проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил України. Мешкав у с. Комунарівка (нині – Бережани) Калинівського р-ну Вінницької обл.

13 серпня 2014 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив старшим розвідником 54-го окремого розвідувального батальйону Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А2076, м. Новоград-Волинський Житомирської обл.).

З 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час мінометного обстрілу опорного пункту біля смт Ленінське, Торецька міська рада, Донецька обл.

Залишилися дружина, доньки.

Місце поховання: с. Грушківці, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 37/2016 від

4 лютого 2016 року, «за особисту мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі ДНЗ «Гушинецьке вище професійне училище» встановлено меморіальну дошку.

ГРУБИЙ Анатолій Васильович
(26.10.1971 – 18.02.2015)

Сержант, водій-машиніст компресора, 128-а окрема гірсько-піхотна бригада.

Народився в с. Торків, Тульчинський р-н, Вінницька обл. Закінчив Торківську загальноосвітню школу. Потім вступив до Тульчинського ветеринарного технікуму. В 1990 – 1992 рр. проходив службу в м. Красноярськ (нині – РФ). Повернувшись, закінчив заочно Вінницький аграрний інститут. Працював у місцевому господарстві зоотехніком, потім – ветеринарним лікарем у сільськогосподарському підприємстві с. Торків, мав приватну практику в цій галузі.

Навесні 2014 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив водієм-машиністом компресора 128-ї окремої гвардійської гірсько-піхотної бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А1778, м. Мукачеве Закарпатської обл.).

З 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник боїв за м. Дебальцеве Донецької обл.

Обставини та місце загибелі: загинув від осколкового поранення в шию поблизу м. Дебальцеве, Донецька обл., помер дорогою до шпиталю.

Залишилися батько, дружина, сини.

Місце поховання: с. Торків, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 282/2015 від 23 травня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 6, ряд 2, місце 32.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Торківської ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

ГРУШКО Роман Миколайович

(18.05.1985 – 09.02.2015)

Старший солдат, заступник командира бойової машини – навідник-оператор розвідувальної роти 30-ї окремої гвардійської механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України, позивний – «Лісник».

Народився в с. Щаслива, Липовецький (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Мешкав у м. Липовець Вінницької обл. У 2002 р. закінчив загальноосвітню школу №2 м. Липовець, потім – середній спеціальний навчальний заклад за спеціальністю «лісове господарство». Працював лісником у Погребищенському р-ні Вінницької обл.

14 серпня 2014 р. Липовецько-Погребищенським об'єднаним районним військовим комісаріатом Вінницької обл. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив заступником командира бойової машини – навідником-оператором розвідувальної роти 30-ї окремої гвардійської механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А0409 (польова пошта В2731), м. Новоград-Волинський Житомирської обл.).

З 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник боїв за м. Дебальцеве Донецької обл.

Обставини та місце загибелі: загинув під час танкового обстрілу в районі м. Дебальцеве, Донецька обл.

Залишилися батьки, брат, дружина, донька.

Місце поховання: м. Липовець, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України №473/2015 від 13 серпня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 6, ряд 1, місце 25.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Липовецької ЗОШ №2 встановлено меморіальну дошку.

У м. Липовець герою встановлено пам'ятний знак.

ДАШКЕВИЧ Ярослав Михайлович
(05.10.1995 – 27.05.2018)

Солдат, механік-водій 3-го механізованого взводу 1-ї механізованої роти 1-го механізованого батальйону 24-ї бригади, позивний – «Рижий».

Народився в с. Синарна, Оратівський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Виріс у багатодітній родині. Закінчив Вінницьке ВХПТУ №5, здобув фах кухаря-кондитера.

20 жовтня 2013 р. вступив на військову службу за контрактом. З початку березня 2014-го виконував завдання на Луганщині, отримав поранення. Після лікування знову вирушив на Донеччину.

Обставини та місце загибелі: помер у Харківському військовому госпіталі від поранень, отриманих у бойовому зіткненні з ворожою ДРГ напередодні під час патрулювання ділянки поміж опорними пунктами Збройних Сил України на Горлівському напрямку (Донецька обл.).

Залишилися батьки, брати, сестри.

Місце поховання: с. Синарна, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 239/2018 від 23 серпня 2018 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 10, ряд 2, місце 26.

На фасадах будівель Синарнівської школи та Вінницького ВПУ-5 встановлено меморіальні дошки.

ДЕЙКУН Іван Вікторович
(23.07.1978 – 06.10.2019)

Старший солдат, заступник командира бойової машини – навідник-оператор, 28-а окрема механізована бригада.

Народився в с. Іллінецьке, Іллінецький (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Жив у м. Новоукраїнка, Кіровоградська обл. Працював на аграрних підприємствах.

Від 27 квітня 2018 р. служив за контрактом у 179-му центрі військ зв'язку, потім – Новоукраїнському РВК, радіотелефоніст вузла зв'язку та телеформатизації. Брав участь у боях за Новотроїцьке, Богданівку, Маріуполь.

Обставини та місце загибелі: загинув під час обстрілу позицій Збройних Сил України поблизу м. Красногорівка, Мар'їнський р-н, Донецька обл.

Залишилися мати, цивільна дружина, син.

Місце поховання: м. Новоукраїнка, Кіровоградська обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України №47/2019 від 28 лютого 2019 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 11, ряд 2, місце 25.

ДЕРЕН Сергій Васильович
(16.07.1994 – 21.09.2014)

Солдат, помічник гранатометника, 40-й полк Західного ОТО НГУ.

Народився в с. Русава, Ямпільський (нині – Могилів-Подільський) р-н, Вінницька обл. У 2010 р. закінчив навчально-виховний комплекс «Дошкільний заклад загальноосвітня середня школа I-II ступенів» у с. Русава, у червні 2013 р. здобув атестат про повну загальну середню освіту та кваліфікацію «оператор комп'ютерного набору 1 категорії, обліковець з реєстрації бухгалтерських даних 1 категорії» у Мазурівському аграрному центрі професійно-технічної освіти Чернівецького р-ну Вінницької обл.

23 вересня 2013 р. пішов до лав Збройних Сил України за контрактом, обійняв посаду помічника гранатометника патрульного батальйону Вінницького полку Західного територіального командування Внутрішніх військ МВС України. Взимку 2013-2014 рр. разом із однополчанами брав участь у виконанні завдань з охорони громадського порядку в м. Києві під час Революції Гідності.

З 28 липня 2014 р. брав активну участь в антитерористичній операції на Сході України, неодноразово виявляючи мужність і самовідданість.

Обставини та місце загибелі: загинув від осколкового поранення в голову на блокпосту, де перевіряв транспортні засоби, поблизу м. Маріуполь, Донецька обл.

Залишилися батьки, брат, дві сестри.

Місце поховання: с. Русава, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 838/2014 від 31 жовтня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертню).

Нагороджений медаллю УПЦ КП «За жертвність і любов до України» (помертню).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 4, ряд 7, місце 27.

Наказом міністра внутрішніх справ України від 16 квітня 2015 р. № 444 занесений до Книги пам'яті загиблих працівників органів внутрішніх справ України.

Наказом командувача Національної гвардії України від 10 листопада 2014 р. № 428 занесений до списку особового складу патрульного батальйону Вінницького полку Західного ОТО НГУ.

У с. Русава на фасаді будівлі школи встановлено меморіальну дошку.

ДЖИГРИНЮК Ігор Михайлович
(09.10.1975 – 28.02.2019)

Молодший сержант, десантник, 95-а окрема десантно-штурмова бригада.

Народився в с. Саджавка, Надвірнянський р-н, Івано-Франківська обл. Потім з родиною переїхав на Поділля. Після одруження проживав у с. Ратуш, Ямпільський р-н, Вінницька обл.

У зону антитерористичної операції пішов добровольцем.

Обставини та місце загибелі: після численних поранень помер у Житомирському військовому госпіталі, лікарі боролися за його життя до останнього.

Залишились батьки, дружина, син, три доньки.

Місце поховання: с. Саджавка, Надвірнянський р-н, Івано-Франківська обл.

ДЗЮБЕЛЮК Олександр Миколайович
(23.07.1990 – 27.07.2014)

Старший лейтенант, заступник начальника мобільної прикордонної застави «Могилів-Подільський» 24-го прикордонного загону (II категорії) Південного регіонального управління (I категорії) Державної прикордонної служби України.

Народився в смт Нова Ушиця Новоушицького р-ну Хмельницької обл. У 2005 р. закінчив 9 класів Новоушицької загальноосвітньої школи. У 2005-2007 рр. навчався в Новоушицькому коледжі Подільського державного аграрно-технічного університету. З 2007 р. проходив службу в лавах Державної прикордонної служби України. У 2011 р. закінчив Національну академію державної прикордонної служби України ім. Богдана Хмельницького (м. Хмельницький) за спеціальністю «управління основними підрозділами охорони державного кордону». У 2011-2013 рр. служив старшим інспектором прикордонної служби відділення інспекторів прикордонної служби відділу прикордонної служби «Лядова», з 2013 р. – заступником начальника мобільної прикордонної застави «Могилів-Подільський» 24-го прикордонно-

го загону (II категорії) Південного регіонального управління (I категорії) Державної прикордонної служби України (військова частина 2193, м. Могилів-Подільський Вінницької обл.).

3 червня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув в результаті прямого попадання артилерійського снаряду в бліндаж під час масованого артилерійського обстрілу з території РФ прикордонного пункту пропуску «Довжанський» поблизу с. Довжанське Свердловського (нині – Довжанського) р-ну Луганської обл.

Залишились батьки.

Місце поховання: смт Нова Ушиця, Новоушицький р-н, Хмельницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 631/2014 від 2 серпня 2014 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Меморіал пам'яті героїв антитерористичної операції у м. Могилів-Подільський Вінницької обл., біля входу до міського парку.

На фасаді будівлі Новоушицького коледжу Подільського державного аграрно-технічного університету встановлено меморіальну дошку.

Навесні 2017 р. вул. Лісна у смт Нова Ушиця перейменована на вул. Олександра Дзюбелюка.

Додатково. Разом з О. М. Дзюбелюком під час обстрілу загинули прапорщик В. Блажко, старший солдат П. Дмитренко та старший сержант В. Соколовський.

ДМИТRENKO Павло Петрович (10.08.1970 – 27.07.2014)

Старший солдат, електрик-аккумуляторник секції спеціальних робіт групи з ремонту техніки, відділення автотехнічного забезпечення інженерно-технічного відділу 24 прикордонного загону Південного регіонального управління, Могилів-Подільський прикордонний загін.

Народився в с. Джурин, Шаргородський (нині – Жмеринський) р-н, Вінницька обл.

Закінчив середню школу, у 1988 р. – Мазурівське професійно-технічне училище №38 (нині – Мазурівський аграрний центр професійно-технічної освіти, с. Мазурівка Чернівецького р-ну Вінницької обл.). Мешкав у м. Могилів-Подільський Вінницької обл. Служив електриком-аккумуляторником секції спеціальних робіт групи з ремонту техніки відділення автотехнічного забезпечення інженерно-технічного відділу 24-го прикордонного загону (II категорії) Південного регіонального управління (I категорії) Державної прикордонної служби України (військова частина 2193, м. Могилів-Подільський Вінницької обл.).

З червня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув в результаті прямого попадання артилерійського снаряду в бліндаж під час масованого артилерійського обстрілу з території РФ прикордонного пункту пропуску «Довжанський», поблизу с. Довжанське Свердловського (нині – Довжанського) р-ну Луганської обл.

Залишились батьки, дружина, син.

Місце поховання: с. Джурин, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 631/2014 від 2 серпня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертвено).

Меморіалізація. Меморіал пам'яті героїв антитерористичної операції (м. Могилів-Подільський)

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

У с. Джурин Шаргородського р-ну Вінницької обл. відкрито пам'ятний знак Герою.

ДОБРАНЬ Андрій Дмитрович
(29.10.1994 – 07.02.2015)

Старший солдат, командир машини, 101-а окрема бригада охорони ГШ.

Народився в с. Козацьке, Піщанський (нині – Тульчинський) р-н, Вінницька обл. У 2010 р. закінчив 9-й клас Гонорівської загальноосвітньої школи I-II ст. Професійну освіту здобув у Заболотненському професійно-технічному училищі, де набув фах «оператор комп'ютерного набору».

З весни 2013 р. проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил України. Служив командиром машини відділення бронетранспортерів 101-ї окремої бригади охорони Генерального штабу Збройних Сил України (військова частина А0139, м. Київ).

3 жовтня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник боїв за м. Дебальцеве Донецької обл.

Обставини та місце загибелі: загинув під час обстрілу з БМ-21 базового табору в районі м. Дебальцеве, Донецька обл.

Місце поховання: с. Гонорівка, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 282/2015 від 23 травня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Гонорівської ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

ДОВГИЙ Костянтин Миколайович (06.01.1976 – 17.07.2015)

Боець Добровольчого українського корпусу «Правий сектор», позивний – «Юрист».

Народився в с. Ялтушків, Барський (нині – Жмеринський) р-н, Вінницька обл. У 1994 р. закінчив з відзнакою загальноосвітню школу в с. Ялтушків, у шкільні роки став призером всеукраїнської олімпіади з правознавства. З відзнакою закінчив Національну юридичну академію України імені Ярослава Мудрого (м. Харків). Мешкав у м. Хмельницький. Працював в органах внутрішніх справ м. Хмельницького: спочатку – помічником начальника штабу полку Державної автомобільної інспекції (ДАІ), потім – слідчим слідчого відділу. Звільнився у званні капітана міліції. Останній час працював юристом на заводі «Катіон» у м. Хмельницькому.

Добровольцем вступив до лав Добровольчого українського корпусу «Правий сектор», де став бійцем диверсійно-розвідувальної групи 7-го окремого батальйону. З лютого 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув у бою в смт Верхньоторецьке, Ясинуватський р-н, Донецька обл.

Залишилися дружина, син.

Місце поховання: с. Ялтушків, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 5, місце 30.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Ялтушківської ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

ДОЛГОВ Андрій Валерійович

(21.04.1975 – 07.10.2016)

Підполковник, офіцер Центру спеціальних операцій «А» СБУ.

Народився в м. Вінниця. Займався кікбоксингом. Закінчив Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського. У листопаді 1995 р. після строкової військової служби у Збройних Силах України розпочав службу в СБУ. Був прапорщиком в Управлінні СБУ у Вінницькій обл. Згодом пройшов спеціальну підготовку, складний відбір і у 2002 р. був зарахований до лав спецпідрозділу «А». Серед кращих офіцерів був відібраний для виконання завдання з охорони українського посольства у Республіці Ірак, будівля якого знаходилася у вразливому для терористичних атак секторі.

У 2014 р. спецпідрозділ «А» СБУ першим прийняв бій з російським агресором. Протягом весни-літа 2014 р. підполковник А. В. Долгов виконував оперативно-бойові завдання у районі проведення антитерористичної операції у Донецькій і Луганській обл.

Обставини та місце загибелі: загинув під час виконання обов'язків військової служби, перебуваючи у черговому відрядженні.

Залишилися дружина, донька, син.

Меморіалізація. На фасаді будівлі Вінницької ЗОШ № 35 встановлено меморіальну дошку.

ДОЛЕЙКО Андрій Сергійович
(11.12.1989 – 23.09.2014)

Старший стрілець, 30-а окрема механізована бригада.

Народився в смт Крижопіль (нині – Тульчинський р-н), Вінницька обл. Навчався у Крижопільській загальноосвітній школі I-III ст. № 1 ім. Героя Вітчизняної війни Олега Бичковського. Після закінчення середньої школи отримав спеціальну освіту в Одеському технікумі залізничного транспорту. По завершенні навчання пішов на службу до Збройних Сил України за контрактом. У 2011-2012 рр. брав участь у миротворчих діях у Косово.

Під час подій на Сході України був старшим стрільцем 30-ї Новгород-Волинської окремої механізованої бригади.

Обставини та місце загибелі: загинув у ДТП дорогою на чергову ротацию у зону антитерористичної операції.

Залишилися дружина, донька.

Місце поховання: смт Крижопіль, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. На фасаді будівлі Крижопільської ЗОШ №1 встановлено меморіальну дошку.

ДОЛІНСЬКИЙ Віктор Григорович
(08.04.1980 – 05.05.2014)

Прапорщик, інструктор (гранатометник), 8-й полк оперативного призначення, Західне ОТО НГУ.

Народився в с. Нижчий Ольчедаїв, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл. Закінчив загальноосвітню школу, потім – Вище професійне училище №11 м. Вінниці. Проходив строкову військову службу в лавах Внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України. Служив у спеціальному моторизованому полку міліції Внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України (з березня 2014 р. – 19-й полк охорони громадського порядку Південного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України, військова частина 3039, м. Миколаїв). З 2000 р. проходив військову службу за контрактом в окремому полку спеціального призначення «Ягуар» Внутріш-

ніх військ Міністерства внутрішніх справ України (з березня 2014 р. – 8-й полк оперативного призначення Західного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України, військова частина 3028, м. Калинівка Вінницької обл.).

З весни 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув від вибуху гранати під м. Слов'янськ, Донецька обл.

Залишилися дружина, син.

Місце поховання: с. Нижчий Ольчсдаїв, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений медаллю ВГО «Країна» «За визволення Слов'янська» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 1, ряд 2, місце 13.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Меморіал пам'яті героїв антитерористичної операції у м. Могилеві-Подільському.

На фасаді будівлі Вищого професійного училища № 11 у Вінниці встановлено меморіальну дошку.

ДРЕМЛЮХ В'ячеслав Анатолійович
(23.09.1991 – 29.08.2014)

Солдат, стрілець-помічник гранатометника, 7-й окремий полк армійської авіації.

Народився в м. Бершадь (нині – Гайсинський р-н), Вінницька обл. У 2008 р. закінчив Бершадську загальноосвітню школу №3. Проходив строкову військову службу у лавах Збройних Сил України.

19 червня 2014 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив стрільцем-помічником гранатометника батальйону охорони однієї з військових частин Збройних Сил України.

Із серпня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник боїв за м. Іловайськ, Донецька обл. Був стрільцем 2-го батальйону 51-ї бригади, прикомандированої з 7-го полку армійської авіації.

Обставини та місце загибелі: загинув внаслідок одиночного осколкового поранення голови під час виходу з «Іловайського котла» т. зв. «зеленим коридором» на дорозі біля с. Новокатеринівка, Старобешівський р-н, Донецька обл.

Залишилися батьки, сестра.

Місце поховання: м. Бершадь, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України №311/2015 від 4 червня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Бершадської ЗОШ №3 встановлено меморіальну дошку.

Рішенням Бершадської міської ради вул. Урицького у м. Бершадь перейменована на вул. В'ячеслава Дремлюха, на початку якої встановлено пам'ятний знак.

Додатково. 29 серпня 2014 р. в районі с. Новокатеринівка Старобешівського р-ну Донецької обл. колона була обстріляна ворогом. З того часу військовослужбовець В. А. Дремлюх вважався зниклим безвісти. 2 вересня 2014 р. його тіло разом з тілами 87 інших загиблих в «Іловайському котлі» було привезено до моргу м. Запоріжжя. Був упізнаний бойовими товаришами та родичами.

ДУБОВ Ігор Леонідович
(20.02.1973 – 02.08.2014)

Молодший сержант, стрілець, 25-а окрема повітряно-десантна бригада.

Народився в с. Мар'ївка (Незабудине), Солонянський р-н, Дніпропетровська обл. Невдовзі родина переїхала на Вінниччину. Навчався у Борщагівській середній школі Погребищенського р-ну Вінницької обл.

Добровільно пішов на захист України, був

стрільцем 25-ї окремої повітряно-десантної бригади Десантно-штурмових військ Збройних Сил України. Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: внаслідок потужних обстрілів позицій Збройних Сил України бойовиками з РСЗВ «Град» зазнав смертельного поранення поблизу с. Орлово – Іванівка, Шахтарський р-н, Донецька обл.

Залишилися мати, дружина, донька, син.

Місце поховання: с. Новомар'ївка, Солонянський р-н, Дніпропетровська обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 2, ряд 3, місце 23.

На фасаді будівлі Борщагівської ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

ДУБЧАК Анатолій Анатолійович
(29.10.1991 – 12.04.2015)

Солдат, кулеметник, 1-а окрема танкова бригада, позивний – «Толя-Толя».

Народився в с. Вапнярки, Томашпільський (нині – Тульчинський) р-н, Вінницька обл. Закінчив 9 класів загальноосвітньої школи с. Вапнярки. Під час навчання у школі працював на кількох роботах, у сільськогосподарському підприємстві та на заготівлі лісу, щоб допомагати матері. Потім працював вантажником у Києві, заробляв на ліки для хворого батька.

У жовтні 2014 р. призваний до лав Збройних Сил України. Військову підготовку проходив на полігоні с. Старичі, Яворівський р-н, Львівська обл. Служив за контрактом кулеметником 1-ї окремої гвардійської танкової бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А1815, смт Гончарівське Чернігівського р-ну Чернігівської обл.).

З кінця 2014 – початку 2015 рр. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: підірвався на гранаті поблизу м. Волноваха, Донецька обл.

Залишилися батьки, сестри.

Місце поховання: с. Вапнярки, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Вапнярківської ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

ДУНАЄВСЬКИЙ Сергій Михайлович
(20.06.1980 – 14.07.2016)

Солдат, 46-й окремий батальйон спеціального призначення «Донбас-Україна», позивний – «Дуда».

Народився в с. Студена, Піщанський (нині – Тульчинський) р-н, Вінницька обл. У 1996 р. закінчив загальноосвітню школу в с. Студена, потім – Крижопільське будівельне професійно-технічне училище №9 (нині – Державний навчальний заклад «Крижопільський професійний будівельний ліцей», смт Крижопіль Вінницької обл.). Працював у тракторній бригаді, потім – на різних роботах у містах України.

23 серпня 2015 р. Крижопільсько-Піщанським об'єднаним районним військовим комісаріатом Вінницької обл. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив у зенітно-артилерійському взводі 46-го окремого батальйону спеціального призначення «Донбас-Україна» 10-ї окремої гірсько-штурмової бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина польова пошта В2612, м. Лозова Харківської обл.).

Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув поблизу м. Мар'їнка, Донецька обл. внаслідок артилерійського обстрілу передових позицій.

Залишилися мати, брати, син.

Місце поховання: с. Студена, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України №189/2018 від 27 червня 2018 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

В с. Студена на будівлі школи встановлено меморіальну дошку.

ДЮСОВ Владислав Романович
(25.03.1994 – 31.05.2015)

Солдат, номер обслуги зенітної батареї, окремий загін спеціального призначення полку «Азов», Східне ОТО НГУ, позивний – «Дюшес»/«Дюс».

Народився в м. Могилів-Подільський, Вінницька обл. Після школи став студентом факультету соціології і права Національного технічного університету «Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського».

Учасник Революції Гідності. З початку розв'язання війни – доброволець, батальйон ОУН, брав участь у боях за Піски, Широкине.

З весни 2015 р. – номер обслуги зенітної батареї, окремий загін спеціального призначення «Азов».

Обставини та місце загибелі: підірвався на «розтяжці» в с. Широкине, Волноваський р-н, Донецька обл. Помер від поранень у лікарні.

Місце поховання: м. Могилів-Подільський, Вінницька обл.

Залишилися батьки, сестра.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 546/2015 від 15 вересня 2015 року, «за мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 8, місце 1.

Меморіал пам'яті героїв антитерористичної операції в м. Могилів-Подільський.

ЄРШОВ Микола Леонтійович

(30.11.1959 – 12.02.2016)

Солдат, 72-а окрема механізована бригада.

Народився у с. Городківка, Крижопільський (нині – Тульчинський) р-н, Вінницька обл.

Став добровольцем Збройних Сил України. Брав участь у антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув у зоні бойових дій під час слідування з місця служби у відпустку.

Залишилися дружина, прийомний син.

Місце поховання: с. Городківка, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

ЄФРЕМЕНЮК Вадим Володимирович

(18.03.1998 – 29.12.2020)

Солдат, навідник, 14-а окрема механізована бригада.

Народився в м. Вінниця. Закінчив загальноосвітню школу у с. Коло-Михайлівка, Вінницький р-н, Вінницька обл. Працював у Вінниці.

Добровільно пішов на фронт на Схід України. Брав участь в операції об'єднаних сил на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час виконання службових обов'язків в районі с. Кряківка, Новоайдарський р-н, Луганська обл.

Залишилися батьки, два брати, сестра.

Місце поховання: с. Коло-Михайлівка, Вінницький р-н, Вінницька обл.

ЖАБИЦЬКИЙ Ілля Миколайович
(30.04.1991 – 23.09.2016)

Старший солдат, кулеметник снайперського взводу, 53-я окрема мотопіхотна бригада.

Народився в м. Магадан (РФ). З 1992 р. мешкав у м. Вінниця. Закінчив 9 класів загальноосвітньої школи № 9 у м. Вінниця, потім – Вінницький будівельний технікум (нині – Вінницький коледж будівництва та архітектури Київського національного університету будівництва та архітектури, м. Вінниця). Навчався у Вінницькому торговельно-економічному інституті Київського національного торговельно-економічного університету (м. Вінниця). З 2011 р. проходив військову службу за контрактом у лавах Збройних Сил України. Пройшов військову підготовку у 169-му навчальному центрі Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А0665, смт Десна Козелецького р-ну Чернігівської обл.). Служив у військовій частині у смт Вороновиця Вінницького р-ну Вінницької обл.

Наприкінці 2015 р. – на початку 2016 р. пройшов перепідготовку у 184-му навчальному центрі Національної академії Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного Збройних Сил України (військова частина А2615, с. Старичі Яворівського р-ну Львівської обл.). З лютого 2016 р. служив кулеметником снайперського взводу 53-ї окремої механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина польова пошта В0927, м. Северодонецьк/Лисичанськ Луганської обл.). З 2016 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час мінометного обстрілу в смт Зайцеве, Бахмутський р-н, Донецька обл.

Залишилася мати.

Місце поховання: м. Вінниця, Центральне міське кладовище, Алея Героїв.

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Вінницької ЗОШ №9 встановлено меморіальну дошку.

ЖЕМБРОВСЬКИЙ Денис Вікторович
(05.11.1981 – 10.02.2015)

Підполковник міліції (помертньо), старший інспектор з особливих доручень відділу дільничних інспекторів, УМВС України в Вінницькій обл.

Народився в м. Вінниця. Закінчив загальноосвітню школу №21 м. Вінниці. З кінця 1990-х рр. служив в органах внутрішніх справ. У 2002 р. закінчив Одеський юридичний інститут Національного університету внутрішніх справ (нині – Одеський державний університет внутрішніх справ) та почав працювати дільничним інспектором міліції Вінницького міського відділу міліції Управління Міністерства внутрішніх справ України у Вінницькій обл., потім очолив міліцію громадської безпеки Тиврівського районного відділу Управління Міністерства внутрішніх справ України у Вінницькій обл., а згодом обійняв посаду старшого інспектора з особливих доручень відділу дільничних інспекторів міліції управління громадської безпеки Управління Міністерства внутрішніх справ України у Вінницькій обл.

3 травня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Під час першого відрядження до зони проведення антитерористичної операції ніс службу у складі зведеного загону правоохоронців Вінницької обл. на блокпостах поблизу м. Слов'янська Донецької обл., яке на той час перебувало під контролем російсько-терористичних угруповань. У друге відрядження до зони проведення антитерористичної операції попросився замість колеги, який має двох маленьких дітей.

Місце та обставини загибелі: загинув у м. Краматорськ, Донецька обл. під час обстрілу російськими бойовиками з боку Горлівки з РСЗВ «Смерч».

Залишилися батьки, дружина.

Місце поховання: м. Вінниця, Центральне міське кладовище, Алея Слави.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 6, ряд 3, місце 26.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Вінницької ЗОШ №21 встановлено меморіальну дошку.

У пам'ять про свого загиблого побратима вінницькі міліціонери встановили меморіальну дошку в м. Краматорську.

Додатково. 10 лютого 2015 р. збройні формування з боку Горлівки з РСЗВ «Смерч» обстріляли м. Краматорськ, Донецька обл. 300-міліметровими снарядами, які влучили в район аеродрому та у житловий сектор. Снаряд влучив на територію дислокації зведеного загону вінницької міліції. Тоді разом з Д. Жембровським загинули старший солдат С. Хаустович, солдат Є. Бушнін, майор В. Глибоков, солдат В. Дев'яткін, полковник В. Довганюк, полковник І. Шевченко та сержант С. Шмерецький. Ще двоє вінницьких міліціонерів отримали поранення.

ЖУЛИНСЬКИЙ Микола Володимирович
(09.07.1991 – 30.08.2016)

Старший сержант, механік-водій, 131-й окремий розвідувальний батальйон, позивний – «Маус».

Народився в с. Тягун, Іллінецький (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Закінчив загальноосвітню школу. Працював трактористом у місцевому сільськогосподарському підприємстві.

З весни 2016 р. проходив військову службу за контрактом в лавах Збройних Сил України. Служив механіком-водієм розвідувального відділення розвідувального взводу розвідувальної роти 131-го окремого розвідувального батальйону Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина польова пошта В1109, с. Гушинці Калинівського р-ну Вінницької обл.).

Обставини та місце загибелі: загинув під час виконання бойового завдання щодо пошуку і знищення диверсійно-розвідувальної групи противника в с. Довге, Слов'яносербський р-н, Луганська обл.

Залишилася сестра.

Місце поховання: с. Тягун, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 476/2016 від 27 жовтня 2016 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений відзнакою МОУ «Знак Пошани».

Нагороджений відзнакою 131 ОРБ «Хрест розвідника».

Командування організації нагородило М. Жулинського почесною відзнакою «За участь у бойових діях УНСО» I ст. (по смертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 9, ряд 1, місце 11.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

ЗАБОЛОТНИЙ Микола Петрович

(28.01.1972 – 03.09.2016)

Сержант, тракторист, 53-я окрема механізована бригада.

Народився в с. Мовчани, Жмеринський р-н, Вінницька обл. в родині колгоспників. У 1988 р. закінчив Мовчанську восьмирічну школу, у 1990 р. – спеціальне професійно-технічне училище в м. Бар Вінницької обл. (нині – Барський професійний будівельний ліцей) за спеціальністю «столяр». У 1990-1993 рр. проходив строкову військову службу у Військово-Морському Флоті СРСР/

Військово-Морських Силах Збройних Сил України. Служив на Чорноморському флоті (м. Севастополь). Демобілізований у званні старшини. Мешкав у с. Мовчани. Працював механізатором у місцевому колгоспі, після розпаду підприємства – на різних роботах.

17 серпня 2015 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив у 53-й окремій механізованій бригаді Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина В0927, м. Северодонецьк / Лисичанськ Луганської обл.). З 1 квітня 2016 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Був поранений. Під час несення військової служби в зоні антитерористичної операції захворів на пневмонію. Був відправлений на лікування до Харківського військового шпиталю.

Обставини та місце загибелі: помер у Харківському військовому шпиталі через серцево-легеневу недостатність.

Залишилися мати, дружина, донька, внук.

Місце поховання: с. Мовчани, Жмеринський р-н, Вінницька обл. на місцевому кладовищі.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 9, ряд 2, місце 6.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

ЗАВАЛА Сергій Іванович
(13.08.1983 – 29.04.2016)

Солдат, кулеметник, 128-а окрема гірсько-піхотна бригада.

Народився в с. Вінницькі Хутори, Вінницький р-н, Вінницька обл. У 1999 р. закінчив загальноосвітню школу в с. Вінницькі Хутори. Проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил України.

8 липня 2015 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив кулеметником 128-ї окремої гірсько-піхотної бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А1778 (польова пошта В4673), м. Мукачеве Закарпатської обл.). Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час мінометного обстрілу опорного пункту українських військових, що розташований між м. Красногорівка Мар'їнського р-ну та с. Піски Ясинуватського р-ну Донецької обл., у результаті вибуху снаряду отримав численні осколкові поранення грудної клітини, від чого помер на місці, поблизу с. Невельське, Ясинуватський р-н, Донецька обл.

Залишилися батьки, два брати, сестра.

Місце поховання: с. Вінницькі Хутори, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 522/2016 від 25 листопада 2016 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Вінницькохутірської ЗОШ відкрили пам'ятний знак.

ЗАЄЦЬ Руслан Миколайович
(14.08.1984 – 19.05.2015)

Солдат, номер обслуги, 15-й окремий мотопіхотний батальйон (58-а окрема мотопіхотна бригада).

Народився в с. Теклинівка, Липовецький (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Мешкав у с. Ковалівка Немирівського р-ну Вінницької обл. Закінчив загальноосвітню школу в с. Ковалівка (нині – Ковалівський навчально-виховний комплекс «Загальноосвітня школа I-III ст. – ліцей»).

12 лютого 2015 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив старшим стрільцем 3-ї мотопіхотної роти 15-го окремого мотопіхотного батальйону 58-ї окремої мотопіхотної бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина польова пошта В2260). З весни 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. 19 травня 2015 р. разом із 5 військовослужбовцями на бойовій розвідувально-дозорній машині (БРДМ-2) був направлений на допомогу бійцям, які потрапили у засідку в с. Катеринівка Попаснянського р-ну Луганської обл. Дорогою бойова машина підірвалась на міні.

Обставини та місце загибелі: загинув, підірвавшись на фугасі у с. Катеринівка, Попаснянський р-н, Луганська обл.

Залишилися батьки.

Місце поховання: с. Ковалівка, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 9/2016 від 16 січня 2016 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 6, місце 1.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Ковалівської ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

ЗАПУХЛЯК Микола Васильович

(06.08.1989 – 02.01.2016)

Солдат, снайпер.

Народився в с. Новогригорівка, Великоолександрівський р-н, Херсонська обл. У 1990 р. сім'я переїхала до с. Заболотне, Крижопільський р-н, Вінницька обл. Закінчив школу, працював різноробочим на фермі місцевого сільгоспідприємства.

У квітні 2015 р. під час п'ятої хвилі часткової мобілізації призваний до лав Збройних Сил України на захист територіальної цілісності держави. Солдат, снайпер 1-го відділення 1-го мотопіхотного взводу 1-ї мотопіхотної роти 4-го окремого мотопіхотного батальйону, військова частина пп В0124 (м. Мукачеве, Закарпатська обл.) 128-ї ОГПБр (раніше – 4-й БТО «Закарпаття»).

Обставини та місце смерті: помер від серцевого нападу під час перебування на службі у м. Мукачеве.

Залишилися мати і брат.

Місце поховання: с. Заболотне, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

ЗАХАРЧУК Олександр Петрович

(06.10.1971 – 02.12.2014)

Солдат, водій-механік, 2-й окремий штурмовий батальйон «Айдар», позивний – «Захар».

Народився в м. Вінниця. У 1987 р. закінчив середню школу № 23 м. Вінниці. Взимку 2013–2014 рр. перебував на Майдані Незалежності у Києві, де був активним учасником Революції Гідності. Був заступником керівника з бойової роботи ОГФ «Самооборона Майдану».

З початку бойових дій на Сході України щотижня протягом трьох місяців їздив в зону антитерористичної операції як волонтер, возив бійцям допомогу. Потім добровільно вступив до 24-го окремого штурмового батальйону «Айдар» Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина польова пошта В0624).

З осені 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час обстрілу терористами з РСЗВ «Град» позицій батальйону поблизу м. Щастя, Луганська обл.

Залишилися дружина, дві доньки.

Місце поховання: м. Вінниця, кладовище мікрорайону «Пирогове».

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України №365/2015 від 28 червня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Вінницької ЗОШ № 23 відкрито меморіальну дошку.

ЗВАРИЩУК Роман Михайлович

(10.08.1982 – 14.05.2016)

Солдат, кулеметник, 40-а окрема артилерійська бригада.

Народився в смт Теплик (нині – Гайсинський р-н), Вінницька обл. Закінчив Теплицьку загальноосвітню школу. Після закінчення школи навчався у Теплицькому профтехучилищі.

4 серпня 2015 р. Бершадсько-Теплицьким об'єднаним районним військовим комісаріатом Вінницької обл. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив кулеметником прикриття 40-ї окремої артилерійської бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина польова пошта В3500, м. Первомайськ Миколаївської обл.). Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: помер у Дніпропетровській лікарні імені Мечникова від ускладнень після пневмонії, на яку захворів під час несення військової служби в районі м. Волноваха, Донецька обл.

Залишилася мати.

Місце поховання: смт Теплик, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасадній стіні будівлі, де проживав Р. М. Зваричук, встановлено меморіальну дошку.

ЗІНОВ'ЄВ Олексій Васильович
(25.06.1989 – 13.06.2018)

Боець Добровольчого українського корпусу «Правий сектор», позивні – «Гайка», «Льошик».

Народився в м. Вінниця. Після закінчення школи пішов на строкову службу, яку проходив у танкових військах.

Боець другої окремої тактичної групи 24-ї резервної сотні добровольчого батальйону «Правий сектор». У зоні операції об'єднаних сил займався ремонтом військової техніки, виїжджав на чергування на бойові позиції.

Обставини та місце загибелі: загинув у ДТП в районі м. Новогродівка, Донецька обл.

Залишилася мати.

Місце поховання: м. Вінниця, міське кладовище в с. Лука-Мелешківська, Алея почесних поховань.

Нагороди і відзнаки: нагороджений відзнакою ДУК ПС «Бойовий Хрест Корпусу» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 10, ряд 2, місце 33.

ЗУЛІНСЬКИЙ Сергій Миколайович
(07.04.1987 – 20.01.2015)

Молодший сержант, головний сержант-командир відділення, 81-а окрема аеромобільна бригада (90-й окремий аеромобільний батальйон), позивний – «Зулік».

Народився в м. Вінниця. Закінчив Вінницький гуманітарно-естетичний колегіум № 29, потім – Вище художнє професійно-технічне училище № 5 м. Вінниця, де здобув фах маляра-штукатура. Проходив строкову військову службу в Аеромобільних військах Сухопутних

військ Збройних Сил України.

У серпні 2014 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив в 90-му окремому аеромобільному батальйоні 95-ї окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ Збройних Сил Укра-

їни (з осені 2014 р. – 90-й окремий аеромобільний батальйон входить до складу 81-ї окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ Збройних Сил України; військова частина В1611, м. Костянтинівка Донецької обл.). З листопада 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник оборони Міжнародного аеропорту «Донецьк».

Обставини та місце загибелі: загинув в районі аеропорту Донецька під час прориву для евакуації поранених.

Залишилися батьки, дружина, донька.

Місце поховання: м. Вінниця, Центральне міське кладовище, Алея Слави.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 282/2015 від 23 травня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Донецького аеропорту» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 5, ряд 1, місце 38.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівель Вінницької ЗОШ № 29, Вищого художнього професійно-технічного училища №5 та будинку, де проживав герой, встановлені меморіальні дошки.

25 грудня 2015 р. рішенням Вінницької міської ради вул. Тарногородського перейменовано на вул. Сергія Зулінського.

Додатково. 20 січня 2015 р. десантники 90-го окремого аеромобільного батальйону виїхали на трьох транспортерах МТ-ЛБ до нового терміналу Міжнародного аеропорту «Донецьк» для ротації особового складу та евакуації поранених. В умовах щільного туману та відсутності зв'язку, який «глушили» російські збройні формування, транспортер, в середині якого перебував молодший сержант С. М. Зулінський, потрапив під обстріл бойовиків. В ході бою водій-механік загинув та впав на важелі керування, внаслідок чого МТ-ЛБ врізався в будівельні конструкції аеропорту та вибухнув. В результаті вибуху молодший сержант С. М. Зулінський загинув. Разом з ним загинули старшина Загуба, сержант Буйлук, молодший сержант Чупилка, солдат Франишин та солдат Шевчук. Спочатку вважали, що С. М. Зулінський потрапив в полон, потім його визнали безвісти зниклим. У березні 2015 р. його тіло було ідентифіковане завдяки експертизі ДНК.

ІВКУН Василь Дмитрович
(06.01.1983 – 29.08.2014)

Солдат, оператор-навідник БТР, 7-й окремий полк армійської авіації.

Народився в м. Ямпіль (нині – Могилів-Подільський р-н), Вінницька обл. Закінчив загальноосвітню школу №2 м. Ямпіль, потім – Ямпільську районну загальноосвітню сільськогосподарську школу (с. Пороги Ямпільського р-ну Вінницької обл.) за спеціальностями «комбайнер» і «тракторист». Проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил України. Після армії повернувся у м. Ямпіль.

Працював у приватному підприємстві «Феодосія-Агро», на приладобудівному заводі, у товаристві «Спектр».

Навесні 2014 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив оператором-навідником бронетранспортера 7-го окремого полку армійської авіації Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А3913, м. Новий Калинів Самбірського р-ну Львівської обл.; у 2016 р. полк було перетреновано у 12-ту окрему бригаду армійської авіації).

З літа 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Був оператором-навідником БТР 2-го батальйону 51-ї бригади. Учасник боїв за м. Іловайськ Донецької обл. 29 серпня 2014 р. разом з іншими військовослужбовцями виходив з «Іловайського котла» через так званий «гуманітарний коридор». У районі с. Новокатеринівка Старобешівського р-ну Донецької обл. колона була обстріляна ворогом.

Обставини та місце загибелі: загинув через множинні осколкові поранення тіла поблизу с. Новокатеринівка, Старобешівський р-н, Донецька обл.

Залишилися батьки, сестра.

Місце поховання: м. Ямпіль, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України №311/2015 від 4 червня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Почесний громадянин м. Ямпіль Вінницької обл. (посмертно).

Додатково. Спочатку солдат В. Д. Івкун вважався зниклим безвісти. 2 вересня 2014 р. його тіло разом з тілами 87 інших загиблих в «Іловайському котлі» було привезено до моргу м. Запоріжжя. Був упізнаний бойовими товаришами та родичами.

КАМЗІНОВ Шайдулла Хайруллович
(02.08.1975 – 02.10.2014)

Молодший сержант, командир відділення, командир бойової машини, 93-я окрема механізована бригада.

Народився в с. Муялди, Павлодарський р-н, Павлодарська обл. (Республіка Казахстан). У чотирирічному віці із сім'єю переїхав у с. Зозулинці, Козятинський р-н, Вінницька обл. Через півроку вільно спілкувався українською мовою. У 1992 р. закінчив Зозулинецьку середню загальноосвітню школу. Після школи набув спеціальності автокранівника та електрогазозварника.

13 серпня 2014 р. мобілізований у зону антитерористичної операції.

Обставини та місце загибелі: загинув під мінометним обстрілом в районі Донецького аеропорту, поблизу с. Піски, Ясинуватський р-н, Донецька обл., рятуючи поранених з-під вогню. Отримав осколкові поранення шиї та грудної клітки, несумісні із життям.

Залишилися батьки, брат, дружина, син, донька.

Місце поховання: с. Зозулинці, Хмільницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 282/2015 від 23 травня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. На міському цвинтарі м. Козятин, Вінницька обл. урочисто відкрито обеліск на честь загиблих воїнів-земляків.

На фасаді будівлі Зозулинецької ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

КАМІНСЬКИЙ Сергій Васильович
(30.04.1975 – 06.06.2014)

Майор, заступник командира ескадрильї з виховної роботи, 15-а окрема бригада транспортної авіації.

Народився в с. Гальжбіївка, Ямпільський (нині – Могилів-Подільський) р-н, Вінницька обл. У 1990 р. закінчив 8 класів середньої школи №2 (нині – загальноосвітня школа №2

імені Івана Богуня) м. Ямпіль Вінницької обл., у 1992 р. – Мінське суворовське військово-училище (Республіка Білорусь). З 1 серпня 1992 р. – у Збройних Силах України. 21 червня 1997 р. закінчив Київський інститут Військово-Повітряних Сил. З 21 червня по 26 серпня 1997 р. зарахований у розпорядження заступника міністра оборони України – Командувача Військово-Повітряними Силами України. З 26 серпня 1997 р. по 10 вересня 1999 р. проходив військову службу на посаді старшого техника групи регламенту (радіоелектронного обладнання) технічно-експлуатаційної частини 10-ї окремої авіаційної ескадрильї «Блакитна стежа», з 10 вересня 1999 р. по 9 квітня 2001 р. – техник групи технічної експлуатації і інспектування (аерофотоапаратури спостереження) авіаційної ескадрильї «Блакитна стежа», з 9 квітня 2001 р. по 23 липня 2004 р. – бортового інженер-оператора авіаційного загону авіаційної ескадрильї «Блакитна стежа» 15-ї авіаційної бригади (спеціального призначення) Військово-Повітряних Сил Збройних Сил України (військова частина А2215, м. Бориспіль Київської обл.). З 23 липня 2004 р. по 31 грудня 2006 р. – авіаційний техник-оператор авіаційного загону, з 31 грудня 2006 р. по 27 серпня 2009 р. – старший бортовий авіаційний техник-інструктор авіаційного загону, з 27 серпня 2009 р. – заступник командира транспортної авіаційної ескадрильї «Блакитна стежа» 15-ї бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України (військова частина А2215, м. Бориспіль Київської обл.). Працював за програмою «Відкрите небо».

З весни 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: катастрофа літака АН-30Б поблизу с. Пришиб, Слов'янський р-н, Донецька обл.

Залишилися мати, дружина, доньки.

Місце поховання: м. Бориспіль, Київська обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (помертвено).

Нагороджений медаллю ВГО «Країна» «За визволення Слов'янська» (помертвено).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 1, ряд 8, місце 1.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

У м. Бориспіль, Київська обл. на території Книшового меморіально-паркового комплексу відкрито пам'ятний знак екіпажу літака АН-30Б, який загинув 6 червня 2014 р. в районі м. Слов'янськ Донецької обл.

У районі с. Пришиб Слов'янського р-ну Донецької обл. на місці, де загинув екіпаж літака АН-30Б, було відкрито меморіал «Скорботний янгол».

Ім'ям Героя названі вулиці в м. Ямпіль Вінницької обл. та в м. Бориспіль Київської обл.

Рішенням Ямпільської міської ради присвоєно звання «Почесний громадянин м. Ямпіль».

Додатково. 6 червня 2014 р. літак-розвідник АН-30Б, до екіпажу якого належав майор С. Камінський, фотографував місцевість над м. Слов'янськ Донецької обл. В екіпажі було вісім чоловік. О 17:04 на висоті 4050 м, яка вважається безпечною, літак підбила ракета, випущена сепаратистами з переносного ракетно-зенітного комплексу. Удар ракети прийшовся в правий двигун. Його пробило наскрізь, почалася пожежа. З двигуна вогонь перекинувся на праве крило. АН-30Б почав різко втрачати висоту. До падіння залишалися лічені секунди. Командир екіпажу підполковник К. Могилко наказав команді покинути літак, а сам відвів його від житлових кварталів Слов'янська і впав під кутом 80 градусів, північніше міста, поблизу с. Пришиб Слов'янського р-ну. В результаті катастрофи літака п'ятеро членів екіпажу загинуло, а саме: командир літака підполковник К. Могилко, оператор фотозйомки майор С. Камінський, бортовий технік капітан П. Дришлюк, повітряний радист прапорщик В. Момот та бортовий механік прапорщик О. Потапенко. Лише троє членів екіпажу змогли врятуватися, вистрибнувши з парашутами.

КАПЛІНСЬКИЙ Олександр Валерійович (04.04.1979 – 16.11.2014)

Підполковник (посмертно), старший офіцер групи бойової та спеціальної підготовки військової частини 3008 Національної гвардії України, позивний – «Капля».

Народився в м. Вінниця. Закінчив Вінницьку школу-гімназію № 7. З 1996 по 1998 р. проходив строкову військову службу в лавах Національної гвардії України. З 1998 р. - у Національній гвардії України. У 2002 р. закінчив окремий факультет внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України Академії Прикордонних військ України імені Богдана Хмельницького (нині – Національна академія Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького) м. Хмельницький.

Після закінчення навчання проходив службу на посаді командира навчального взводу, а потім командира навчальної роти Навчального центру Внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України (з березня 2014 р. – Національної гвардії України, військова частина 3007, м. Золочів Львівської обл.). З 2007 р. – заступник командира роти Окремого полку спеціального призначення «Ягуар» Внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України (з березня 2014 р. – Національної гвардії України, військова частина 3028, м. Калинівка Вінницької обл.). З 2010 р. – командир навчальної роти Навчального центру Внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України (з березня 2014 р. – Національної гвардії України, військова частина 3007, м. Золочів Львівської обл.). У 2011 р. вступив до магістратури Національної академії Внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України (м. Київ). Після закінчення навчання обійняв посаду старшого офіцера групи бойової та спеціальної підготовки 40-го полку Внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України (з березня 2014 р. – Національної гвардії України, військова частина 3008, м. Вінниця).

З літа 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: отримав осколкове поранення в голову на блокпосту сил антитерористичної операції на перехресті між містами Золоте та Гірське, Луганська обл., в районі траси «Бахмутка»; помер у міській лікарні м. Лисичанська.

Залишилися батьки, дружина, син, донька.

Місце поховання: м. Вінниця, Центральне міське кладовище, Алея слави.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 282/2015 від 23 травня 2015 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня та присвоєно звання підполковника (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 5, ряд 4, місце 2.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Вінницької ЗОШ-ліцею № 7 встановлено меморіальну дошку.

На території військової частини 3008 Національної гвардії України у м. Вінниця відкрито меморіал військовослужбовцям цієї частини, які загинули під час військових дій на Сході України.

КАРАСЬ Володимир Васильович
(19.02.1971 – 15.01.2016)

Солдат, 81-а окрема аеромобільна бригада.

Народився в с. Тютьки, Вінницький р-н, Вінницька обл. Закінчив загальноосвітню школу.

У січні 2015 р. Вінницьким районним військовим комісаріатом Вінницької обл. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив у 5-й батальйонній тактичній групі 81-ї окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ Збройних Сил України (військова частина А1493 (польова пошта В2749), м. Костянтинівка Донецької обл.).

З 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. *Обставини та місце загибелі:* помер від пневмонії у військовому госпіталі м. Слов'янськ, Донецька обл.

Залишилися сестри і брат.

Місце поховання: с. Тютьки, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 5, місце 15.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

КАРПИКА Олександр Віталійович
(25.03.1996 – 13.05.2020)

Старший солдат, 30-а бригада Новоград-Волинської військової частини.

Народився в м. Старобільську на Луганщині. Згодом родина переїхала у с. Буди, Тростянецький р-н, Вінницька обл. Закінчив Немирівський професійний ліцей, здобув фах електрогазозварника. Працював на м'ясокомбінаті.

30 березня 2016 р. підписав контракт зі Збройними Силами України. Мріяв у майбутньому стати офіцером. Через три роки – підписав контракт удруге. Старший солдат, хімік відділення радіаційного, хімічного, біологічного захисту 12-го окремого полку оперативного призначення.

Обставини та місце загибелі: загинув у зоні операції об'єднаних

сил від пострілу снайпера в с. Катеринівка, Попаснянський р-н, Луганська обл.

Залишилися мати, сестра, брати, син.

Місце поховання: с. Буди, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 11, ряд 9, місце 15.

КАТРИЧ В'ячеслав Степанович

(10.03.1979 – 29.08.2014)

Сержант міліції, міліціонер, батальйон патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» ГУ МВС України в Київській обл.

Народився в м. Калинівка (нині – Хмельницький р-н), Вінницька обл. Навчався у Калинівській загальноосвітній школі № 1, потім – у Калинівському професійно-технічному училищі № 21. Проходив строкову військову службу в полку Внутрішніх військ «Ягуар», пізніше дея-

кий час проходив службу в цій частині за контрактом.

З липня 2014 р. служив у добровольчому батальйоні патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» ГУ МВС України в Київській обл., у складі якого брав участь у бойових діях проти російських терористів на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час виходу з оточення поблизу м. Ловайськ – під час обстрілу російськими десантниками біля с. Горбатенко, Старобешівський р-н, Донецька обл.

Залишилися дружина та син.

Місце поховання: м. Калинівка, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 747/2014 від 29 вересня 2014 р., «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

Нагороджений «Ловайським Хрестом» (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 3, ряд 10, місце 32.

18 вересня 2014 р. присвоєно звання «Почесний громадянин міста Калинівка» (помертньо).

КАЦАБІН Сергій Борисович
(22.04.1983 – 09.02.2015)

Солдат, фармацевт, медична рота Північного Київського територіального управління НГУ.

Народився в м. Козятин (нині – Хмельницький р-н), Вінницька обл. У 2000 р. закінчив загальноосвітню школу № 2 м. Козятин, потім – медичне училище за спеціальністю «фельдшер». Працював медичним братом в психіатричній лікарні смт Глеваха Васильківського р-ну Київської обл., потім – фельдшером швидкої медичної допомоги. Навчався на заочній формі в Національному медичному університеті імені О. О. Богомольця на фармацевтичному факультеті.

З початком бойових дій на Сході України був медиком-волонтером. Упродовж літа-осені 2014 р. допомагав медикам 2-го резервного батальйону оперативного призначення (з липня 2014 р. – батальйон оперативного призначення імені генерала Сергія Кульчицького) Національної гвардії України поблизу м. Слов'янська Донецької обл. та на позиції «Хрест» (м. Дебальцеве Донецької обл.). З 31 грудня 2014 р. проходив військову службу в 1-й окремій медичній роті імені Пирогова Північного територіального Київського управління Національної гвардії України (військова частина 3001, м. Київ).

З січня 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув, потрапивши у засідку ДРГ, біля с. Логвинове, Артемівський р-н, Донецька обл., евакуюючи тяжко поранених.

Залишилася мати.

Місце поховання: с. Козятин, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 103/2016 від 21 березня 2016 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Указом № 18 від 24 липня 2016 р. нагороджений відзнакою «Народний Герой України» (посмертно).

Нагороджений відзнакою Козятинської міської ради «За героїзм та патріотизм» (посмертно).

Нагороджений Пам'ятним нагрудним знаком «Медична рота» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 6, ряд 10, місце 9.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На міському цвинтарі м. Козятин, Вінницька обл. відкрито обеліск на честь загиблих воїнів-земляків.

На фасаді будівлі Козятинської ЗОШ № 2 встановлено меморіальну дошку.

Присвоєно звання «Почесний громадянин міста Козятин» (помертню).

Додатково. 9 лютого 2015 р. скіпаж санітарної машини 7-ї окремої автомобільної санітарної роти, до складу якого входили М. Балюк та А. Суліма, разом з фельдшером Національної гвардії України С. Кацабіним, виїхали з позиції «Хрест» (м. Дебальцеве Донецької обл.) для евакуації поранених до м. Артемівськ (нині – Бахмут) Донецької обл. Дорогою до міста, біля с. Логвинове Артемівського р-ну, санітарна машина потрапила у засідку та наїхала на міну (за іншими даними, в неї влучив постріл з протитанкового гранатомета). В результаті вибуху загинуло четверо військовослужбовців, в тому числі і С. Кацабін, який з того моменту вважався зниклим безвісти. Одному пораненому вдалося врятуватися, його викинуло з машини вибуховою хвилею.

КЕРНИЧНИЙ Максим Сергійович
(23.06.1978 – 29.06.2017)

Прапорщик, начальник сховища авіаційного пального, 456-а бригада транспортної авіації.

Народився в м. Жмеринка, Вінницька обл. Закінчив середню школу №6. У шкільні роки грав у футбол, мріяв стати військовим. На військовій службі – з 1996 р. Після строкової служби, яку проходив у роті Почесної варти 101-ї бригади охорони Генштабу (м. Київ), залишився в армії за контрактом. Тривалий час працював у Жмеринському об'єднаному міському військовому комісаріаті. З

2014 р. проходив службу у 456-й бригаді транспортної авіації, в/ч А1231, с. Гавришівка, на посаді начальника сховища авіаційного пального.

Під час російської збройної агресії проти України у жовтні 2015 р. був відряджений у зону проведення антитерористичної операції. У січні 2017 р. вирушив на фронт вдруге – в складі 12-го окремого мотопіхотного батальйону «Київ» 72-ї окремої механізованої бригади,

в/ч В2277. Виконував завдання у Донецькій обл., поблизу Ясинуватської розв'язки.

Обставини та місце загибелі: загинув у результаті влучення в бліндаж снаряда з ворожого танка поблизу с. Кам'янка, Ясинуватський р-н, Донецька обл.

Залишилися мати, брат, дружина, син.

Місце поховання: с. Леляки, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 259/2017 від 2 вересня 2017 року, за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, зразкове виконання військового обов'язку, нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 10, ряд 1, місце 5

На фасаді будівлі Жмеринського об'єднаного військового комісаріату встановлено меморіальну дошку.

КЕРНІЦЬКИЙ Сергій Володимирович (21.07.1984 – 08.06.2015)

Солдат, сапер, 28-а окрема механізована бригада.

Народився в с. Бронниця, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл. Закінчив професійно-технічне училище у с. Мазурівка, Чернівецький р-н, Вінницька обл. Відслужив в армії водієм БТР. Після армії працював водієм на підприємстві, потім далекобійником. Об'їздив усю Україну, Росію, Польщу, Туреччину.

Призваний за мобілізацією 9 березня 2015 р., брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув поблизу м. Красногорівка, Мар'їнський р-н, Донецька обл.

Залишилися батьки, сестра.

Місце поховання: с. Бронниця, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 473/2015 від 13 серпня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 9, місце 7.

На фасаді будинку школи встановлено меморіальну дошку.

Додатково. Разом з С. Керніцьким загинули сержант О. Герега, старший солдат С. Бедрій, солдати О. Бобкін, О. Дорошенко, О. Мостіпан, М. Чорнокнижний, коли військовий автомобіль наїхав на протитанкову міну та вибухнув. ГАЗ-53 перевозив набої на позиції українських військ.

КИФОРЕНКО Борис Борисович
(11.04.1974 – 29.08.2014)

Полковник, командир полку, 121-й окремий лінійно-вузловий полк зв'язку.

Народився в м. Вінниця. Ріс і навчався в с. Демівка, Чечельницький р-н, Вінницька обл. 1991-1996 рр. навчався в Київському вищому військовому інженерному училищі зв'язку. З червня 1996 р. – на посаді помічника начальника технічної частини із засобів зв'язку полку зв'язку корпусу Військ ППО (м. Одеса). З травня 1997 р. – командир підрозділу телеграфно-телефонного батальйону, потім – роти матеріально-технічного забезпечення полку зв'язку. З 1999 р. – на посаді начальника штабу – першого заступника командира батальйону зв'язку рухомого командного пункту полку зв'язку. 2000-2004 рр. – навчався на факультеті підготовки фахівців оперативно-тактичного рівня Національної академії оборони України, 2004 р. – начальник інформаційно-телекомунікаційного вузла окремого полку зв'язку Повітряного командування «Південь» Повітряних сил Збройних Сил України. У квітні 2014 р. – на посаді командира окремої бригади зв'язку оперативного командування «Південь», що дислокується на Дніпропетровщині.

З червня 2014 р. брав участь у антитерористичній операції.

Обставини та місце загибелі: загинув під час виходу з «Іловайського котла» поблизу с. Новокатеринівка, Старобешівський р-н, Донецька обл.

Залишилися дружина, дві доньки.

Місце поховання: смт Авангард, Одеська обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 873/2014 від 31 жовтня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті

державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (помертньо).

Нагороджений «Іловайським Хрестом» (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 3, ряд 7, місце 14.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Меморіал загиблим в антитерористичній операції офіцерам-зв'язківцям на території Військового інституту телекомунікацій та інформатизації (м. Київ).

Додатково. 29 серпня 2014 р. під час виходу з «Іловайського котла» т. зв. «зеленим коридором» легковий автомобіль підвищеної прохідності УАЗ-469, в якому знаходився полковник Б. Б. Кифоренко, рухався у складі автоколони українських військових. На дорозі в районі с. Новокатеринівка Старобешівського р-ну Донецької обл. автоколона потрапила у засідку російсько-терористичних угруповань. У ході бою командирський автомобіль був підбитий з гранатомета, унаслідок чого майор А. В. Гладков та капітан О. Г. Світличний, які сиділи на задньому сидінні автомобіля, загинули на місці. Полковник Б. Б. Кифоренко, якого разом з водієм викинуло вибуховою хвилею із автомобіля, отримав тяжкі поранення, а саме: були перебиті обидві нижні та верхні кінцівки з численними осколковими пораненнями. Приблизно через 15 хвилин після бою до підбитого УАЗа підїхала бойова машина піхоти БМП-2 з десантниками Збройних Сил Російської Федерації, які зв'язали руки пораненим. Після чого забрали легкопоранених, а тяжкопоранених, в тому числі полковника Б. Б. Кифоренка, залишили помирати. Також у цьому бою загинули майор Губа, молодший сержант Юрковець та солдат Солодовнік, які перебували у підбитій командно-штабній машині КіШі «Кушетка-Б» (бортовий №2004), яка рухалась попереду автомобіля УАЗ-469. 2 вересня 2014 р. тіло Б. Б. Кифоренка, разом з тілами 87 інших загиблих у «Іловайському котлі», було привезено до моргу м. Запоріжжя. Був упізнаний бойовими товаришами та родичами.

КІРІС Василь Васильович

(01.03.1966 – 10.12.2014)

Солдат, розвідник-далекомірник, 54-й окремий розвідувальний батальйон.

Народився в с. Івча, Літинський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. У 1983 р. закінчив середню школу в с. Івча. У 1983 р. вступив до Гущинецького професійного училища. Набув професію водія. Мешкав у с. Радянське (з 2016 р. – Літинські Хутори) Літинського р-ну Вінницької обл. До призову на військову службу працював у племзаводі «Україна» с. Радянське помічником пасічника. З 1984 по 1986 р. проходив службу в лавах Збройних Сил СРСР в с. Бісковичі, Львівська обл. Після демобілізації повернувся в с. Радянське і продовжував працювати пасічником. Працював у Товаристві з обмеженою відповідальністю «Виробниче підприємство «Маріо» (сmt Літин Вінницької обл.).

14 серпня 2014 р. Хмільницьким об'єднаним районним військовим комісаріатом Вінницької обл. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив розвідником-далекомірником 1-го розвідувального відділення 54-го окремого гвардійського розвідувального батальйону Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А2076 (польова пошта В2803), м. Новоград-Волинський Житомирської обл.).

З осені 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув у вогневому бою з противником поблизу с. Кам'янка, Дебальцевський р-н, Донецька обл.

Залишилися дружина, сини.

Місце поховання: с. Радянське (нині – с. Літинські Хутори), Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди та відзнаки: Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 5, ряд 10, місце 11.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Івчанської ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

КЛУСОВ Максим Олегович

(13.09.1993 – 14.07.2017)

Матрос, командир бойової машини піхоти, 32-й полк МВС.

Народився в смт Крижопіль (нині – Тульчинський р-н), Вінницька обл. Навчався у Крижопільській загальноосвітній школі № 1. Закінчив Крижопільський професійно-будівельний ліцей.

На військовій службі за контрактом з серпня 2016 р. Матрос, командир бойової машини розрахунку реактивного артилерійського взводу реактивної артилерійської батареї реактивного артилерійського дивізіону 32-го РеАП ВМС ЗСУ, військова частина А1325. Ніс службу у районі виконання спеціальних завдань поблизу адміністративного кордону з окупованим Кримом, в Новотроїцькому районі Херсонської обл.

Обставини та місце загибелі: загинув під час виконання службових обов'язків у районі виконання спеціальних завдань у Херсонській обл.

Залишилися мати, брат.

Місце поховання: смт Крижопіль, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

КОВАЛЕНКО Іван Іванович

(09.09.1969 – 15.05.2019)

Капітан, командир взводу, 145-а Тернопільська артилерійська бригада.

Народився в с. Лугове, Калинівський (нині – Хмельницький) р-н, Вінницька обл. Закінчив Калинівську середню загальноосвітню школу №3 у 1986 р. 1986–1991 рр. – навчався у Вінницькому педагогічному інституті імені М. Островського (нині – Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського), здобув кваліфікацію «учитель української мови та літератури». 1991–1993 рр. – служив у Збройних Силах України. 1993–2014 рр. – учитель української мови та літератури Калинівської загальноосвітньої школи №3.

21 травня 2014 р. пішов добровольцем до батальйону «Аїдар», брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув у с. Золоте, Калинівський р-н, Луганська обл.

Залишилися дружина, донька, син.

Місце поховання: с. Лугове, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 947/ 2015 від 21 грудня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності

України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

Меморіалізація. Встановлено погруддя біля Калинівської ЗОШ №3. Встановлено меморіальну дошку на Алеї Слави м. Калинівка.

Названо вулицю, площу.

КОВАЛЕНКО Петро Миколайович
(25.02.1994 – 02.05.2014)

Солдат, старший водій, 95-а окрема аеромобільна бригада.

Народився в с. Рахнівка, Гайсинський р-н, Вінницька обл. Навчався у Рахнівській школі. У 2009 р. закінчив 9 класів загальноосвітньої школи с. Чечелівка Гайсинського р-ну Вінницької обл., потім – Вище професійне училище №11 м. Вінниці за спеціальністю «слюсар з ремонту автомобілів». Навчався в Вінницькому технічному коледжі на заочному відділенні. З 2012 по 2013 р. проходив строкову військову службу, а з 2013 р. служив за контрактом в 95-й окремій аеромобільній бригаді Високомобільних десантних військ Збройних Сил України (військова частина А0281, м. Житомир).

З весни 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час нападу терористів в с. Андріївка, Слов'янський р-н, Донецька обл.

Залишилися батьки, сестра.

Місце поховання: с. Рахнівка, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди та відзнаки: Указом Президента України № 599/2014 від 19 липня 2014 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

Нагороджений медаллю ВГО «Країна» «За визволення Слов'янська» (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 1, ряд 2, місце 6.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівель Рахнівської школи та Вінницького вищого професійного училища №11 встановлені меморіальні дошки.

Рішенням Рахнівської сільради названо вулицю в с. Рахнівка

Додатково. Разом з П. Коваленком загинув старший солдат запасу С. Панасюк.

КОВАЛЕНКО Юрій Вікторович

(16.07.1977 – 15.07.2014)

Підполковник, заступник командира загону, 3-й окремий полк спеціального призначення.

Народився в м. Бершадь (нині – Гайсинський р-н), Вінницька обл. У 1994 р. вступив до Одеського інституту сухопутних військ у м. Одеса, який закінчив у 1998 р., був направлений для подальшого проходження служби на посаду командира взводу військової частини А1828 смт Гвардійське, Новомосковський р-н, Дніпропетровська обл. Після реформування штату у військовій частині 1641 був направлений для подальшого проходження служби на посаду командира групи військової частини 1828, після її реформування був направлений до військової частини А0680 м. Кіровоград на посаду командира групи спеціального призначення. У 2004 р. був призначений на посаду командира роти військової частини 0680. У 2009 р. призначений на посаду заступника командира загону військової частини А 0680.

З квітня 2014 р. брав участь у проведенні антитерористичної операції на Сході країни. Виконував бойові завдання щодо охорони важливих об'єктів у зоні проведення антитерористичної операції, супроводження військових вантажів на небезпечних ділянках, особисто брав участь у бойових діях, знищував живу силу та техніку противника. З 12 червня 2014 р. командував зведеним розвідувальним загonom, у склад якого входили військовослужбовці 3-го окремого полку спеціального призначення та 72-ї окремої механізованої бригади. Загін виконував завдання в інтересах сектора «Д» антитерористичного центру. Незважаючи на сильний опір противника, загін з боями пройшов до визначеного рубежу та закріпився на ньому, завдяки чому було забезпечено прохід підрозділів Збройних Сил України та Державної прикордонної служби України для прикриття державного кордону України. Особисто спланував і виконав у складі загону прорив крізь бойові порядки противника в район населеного пункту Ізварине, завдяки чому було пере-

крито основні напрямки висування бойовиків, зброї та бойової техніки на територію України.

Обставини та місце загибелі: загинув внаслідок мінометного обстрілу з боку противника в с. Провалля, Свердловський (нині – Довжанський) р-н, Луганська обл.

Залишилися батьки, брат, дружина, доньки.

Місце поховання: м. Бершадь, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 191/2015 від 31 березня 2015 року, «за виняткову мужність, героїзм і самопожертву, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності Української держави, вірність військовій присязі», присвоєно звання «Герой України» з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (помертвно).

За особисту мужність і героїзм, виявлені при захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, високопрофесійне виконання службового обов'язку Герою України Коваленку Юрію Вікторовичу присвоєно звання «полковник» (помертвно). (Наказ Міністерства оборони України від 24 вересня 2015 року № 714).

Рішенням виконкому Кіровоградської ради від 10 вересня 2015 р. нагороджений відзнакою «За заслуги 1 ступеня» (помертвно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 1, ряд 7, місце 34.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Стела військовослужбовцям Збройних Сил України, яким присвоєно звання «Герой України» на території Національного університету оборони України імені Івана Черняховського.

На фасадах будівель Бершадської ЗОШ № 3 та Кіровоградського коледжу статистики Національної академії статистики, обліку і аудиту встановлені меморіальні дошки.

У м. Кіровоград вул. Маршала Конєва перейменували на вул. Юрія Коваленка.

Додатково. Разом з Ю. Коваленком загинули старший сержант М. Алексєєв, молодший сержант Б. Каравайський, старший солдат М. Бендеров, старший солдат С. Мойсєєв, старший солдат Д. Рябий, старший солдат М. Вербовий та старший солдат І. Марков.

КОВАЛЬ Михайло Андрійович
(04.11.1979 – 21.09.2014)

Старший сержант, снайпер, 25-й батальйон територіальної оборони «Київська Русь».

Народився в с. Купчинці, Іллінецький (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Закінчив 9 класів у Джулинській школі-інтернаті, середню школу закінчив у с. Купчинці, Іллінецький р-н, Вінницька обл. Був призваний на строкову службу у Збройні Сили України.

У 2014 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив снайпером 25-го батальйону територіальної оборони «Київська Русь» Збройних Сил України (військова частина польова пошта В0676).

Обставини та місце загибелі: через вогнепальне поранення в шию із ушкодженням кровоносних судин загинув під м. Дебальцеве, Донецька обл.

Залишилась мати.

Місце поховання: с. Купчинці, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 109/2015 від 26 лютого 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 4, ряд 8, місце 14.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Джулинської спеціалізованої школи-інтернату встановлено меморіальну дошку.

На фасаді будівлі Купчинецької ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

Додатково. Разом з М. А. Ковалем загинув старшина О. Старов.

КОВАЛЬ Роман Борисович

(25.05.1983 – 30.06.2016)

Сержант, командир відділення, 21-й окремий мотопіхотний батальйон (56-а окрема мотопіхотна бригада).

Народився в с. Вищеольчедаїв, Мурованокуриловецький (нині – Жмеринський) р-н, Вінницька обл. Навчався у Вищеольчедаївській середній загальноосвітній школі I–III ст., де закінчив 9 класів. Потім вступив до Київського ПТУ №43, де здобув професію слюсаря. Працював на Вищеольчедаївському цукровому заводі. Проходив строкову службу

бу в Збройних Силах України у Київській обл.

23 квітня 2015 р. призваний на військову службу, яку спершу проходив у військовій частині у м. Дніпропетровську (нині – Дніпро), а потім був направлений у Донецьку обл., брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув, підірвавшись на протипіхотній міні, повертаючись із завдання поблизу с. Павлопіль, Волноваський р-н, Донецька обл.

Залишилися дружина, двоє синів.

Місце поховання: с. Вищеольчедаїв, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 476/2016 від 27 жовтня 2016 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 3, місце 42.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Вищеольчедаївської школи встановлено меморіальну дошку.

КОВАЛЬЧУК Віктор Євгенійович
(08.12.1992 – 31.08.2014)

Лейтенант, командир взводу, 80-а окрема високомобільна десантна бригада, позивний – «Комбат».

Народився в м. Самарканд (Республіка Узбекистан) у родині військовослужбовця. Через деякий час родина переїхала до м. Козятин Вінницької обл. Закінчив 9 класів загальноосвітньої школи № 4 м. Козятин, у 2010 р. – Вище професійне училище № 21 у м. Миколаїв. З 2010 р. – в Збройних Силах України. У 2010 р. вступив до Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного (нині – Національна академія сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, м. Львів) на факультет аеромобільних військ та розвідки. У 2012 р., у зв'язку з переведенням факультету, продовжив навчання у Військовій академії (м. Одеса).

У 2014 р. закінчив факультет Високомобільних десантних військ та розвідки Військової академії (м. Одеса). З 2014 р. проходив військову службу у 80-й окремій аеромобільній бригаді Високомобільних десантних військ Збройних Сил України (військова частина А0284, м. Львів).

З 28 травня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України, виконував бойові завдання під час оборони Луганського аеропорту.

Обставини та місце загибелі: загинув від смертельного осколкового поранення під час бою при виході з Міжнародного аеропорту Луганськ поблизу смт Георгіївка Лутугинського р-ну Луганської обл.

Залишилися батьки.

Місце поховання: м. Козятин, Хмільницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Луганського аеропорту» (посмертно).

Рішенням Козятинської районної ради від 30 березня 2018 р. нагороджений нагрудним знаком «За заслуги перед Козятинщиною» (посмертно).

Розпорядженням голови Козятинської міської ради від 9 серпня 2016 р. № 574-р нагороджений відзнакою Козятинської міської ради «За героїзм та патріотизм» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 4, ряд 5, місце 9.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Козятинської школи-ліцею встановлено меморіальну дошку.

На фасаді будівлі Вищого професійного училища №21 у м. Миколаїв встановлено меморіальну дошку.

КОВАЛЬЧУК Микола Васильович
(23.06.1980 – 09.12.2017)

Старший сержант, головний сержант взводу, 81-а окрема аеромобільна бригада (122-й окремий аеромобільний батальйон).

Народився в с. Маянів, Тиврівський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Навчався у Ворошилівській загальноосвітній школі. На строкову службу був призваний у десантні війська Збройних Сил України. Після звільнення в запас працював у м. Вінниці в охоронній фірмі.

Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: помер під час лікування від травми, отриманої під час виконання бойового завдання в районі м. Авдіївка, Донецька обл.

Залишилися батьки, дружина і двоє дітей.

Місце поховання: с. Маянів, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: відзнака начальника Генерального штабу Збройних Сил України «Учасник АТО».

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Донецького аеропорту» (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 10, ряд 1, місце 23.

КОВРИГА Сергій Володимирович
(17.04.1962 – 27.07.2014)

Підполковник, командир роти, 24-й батальйон територіальної оборони «Айдар».

Народився в м. Вінниця. У 1978 р. закінчив середню школу № 1 в м. Могилів-Подільський, Вінницька обл. Закінчив Кам'янець-Подільське вище військово-інженерне командне училище ім. маршала інженерних військ В. К. Харченка за спеціальністю «інженер». Проходив службу в Збройних Силах України. Був командиром інженерного взводу військової частини 23464 у 1983–1987 рр. У 1987–1993 рр. був командиром взводу – викладачем ВУС-5002013 військової частини 35600. Служив у навчальному авіаційному центрі м. Гайсина командиром учбового взводу, у 1993–1997 рр. – викладачем ВУС 5602003, 253-я військова авіаційна школа механіків 14 ВА. У 2001–2002 рр. був командиром взводу інженерної роботи, 3-й окремий інженерний батальйон Українського миротворчого контингенту місії ООН у Лівані. У 2007 р. призначений керівником Управління МНС України в м. Севастополь. Брав участь у миротворчій операції у Лівії в 2012 р. З 2008 по 2013 р. служив у піротехнічній службі МНС України в м. Севастополі, очищав територію Криму від наслідків Другої світової війни. На рахунку сапера понад 5 тис. знешкоджених вибухонебезпечних предметів, був справжнім професіоналом. Був активним учасником подій Революції Гідності. В березні 2014 р. присвоєно звання підполковника.

У квітні 2014 р. вступив до штурмового батальйону «Айдар», з перших днів брав участь в антитерористичній операції.

Обставини та місце загибелі: загинув під час бойових дій батальйону «Айдар» біля населених пунктів Лутутине, Успенка, Георгіївка, Лутугинський р-н, Луганська обл.

Залишилися дружина, дві доньки та син.

Місце поховання: м. Гайсин, Вінницька обл.

Нагороди та відзнаки: Указом Президента України № 109/2015 від 26 лютого 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Луганського аеропорту» (посмертно).

Нагороджений Пам'ятним нагрудним знаком Міністерства оборони України «Воїн-миротворець».

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 2, ряд 6, місце 2.

Меморіал пам'яті героїв АТО у м. Могилів-Подільський.

В м. Гайсині на будівлі міського краєзнавчого музею встановлено меморіальну дошку.

На фасаді будівлі Озаринецької ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

У м. Могилеві-Подільському перейменовано вулицю на честь Сергія Ковриги.

Додатково. Разом з С. Ковригою також загинули айдарівці: старший лейтенант І. Римар, старший прапорщик С. Шостак, сержант М. Личак, старший солдат І. Куліш, солдати І. Алієв, В. Бойко, І. Василяш, М. Вербовий, О. Давидчук, О. Квач, С. Менюк.

КОГАН Андрій Ігорович

(26.04.1984 – 26.06.2014)

Сержант, командир відділення, 95-а окрема аеромобільна бригада.

Народився в м. Калинівка (нині – Хмельницький р-н), Вінницька обл. Закінчив Вінницький політехнічний університет. Проходив військову службу за контрактом в 95-й окремій аеромобільній бригаді Високомобільних десантних військ Збройних Сил України (військова частина А0281, м. Житомир).

З весни 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув в с. Мирне, Слов'янський р-н, Донецька обл. під час масованого (із застосуванням танків і мінометів) штурму бойовиками блокпоста.

Залишилися дружина та син.

Місце поховання: м. Житомир, Смолянське військове кладовище.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 651/2014 від 14 серпня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертно).

Нагороджений медаллю ВГО «Країна» «За визволення Слов'янська» (помертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 1, ряд 7, місце 22.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На місці 1-го блокпоста в с. Мирне, Слов'янський р-н, Донецька обл. відкрито меморіальний знак на честь загиблих.

Додатково. Разом з А. Коганом загинули старший солдат М. Добрянський, солдат І. Ващук, а також резервіст 2-го резервного батальйону Національної гвардії України солдат резерву А. Гулик.

КОЛЕСНИКОВ Павло Олександрович
(08.04.1975 – 07.11.2014)

Полковник (посмертно), заступник військового комісара, Миколаївський обласний військовий комісаріат.

Народився в м. Могилів-Подільський, Вінницька обл. у родині військовослужбовця. Згодом разом з родиною переїхав до м. Миколаїв. У 1992 р. закінчив середню школу №53 м. Миколаєва. З 1992 р. служив у лавах Збройних Сил України. У 1992 р. вступив до Одеського інституту сухопутних військ (м. Одеса). Згодом був переведений до Харківського гвардійського вищого танкового командного ордена Червоної Зірки училища імені Верховної Ради Української РСР (м. Харків), яке закінчив у 1996 р. та отримав військову кваліфікацію «інженер з експлуатації бронетанкової та автомобільної техніки». Служив командиром взводу, викладачем технічної підготовки у 300-му навчальному танковому полку 169-го навчального центру Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А1414, смт Десна Козелецького р-ну Чернігівської обл.). 20 грудня 2004 р. був звільнений у званні майора з лав Збройних Сил України у запас у зв'язку зі скороченням штатів. Повернувся до м. Миколаїв. До 2010 р. працював у Центральному районному відділі Миколаївського міського управління УМВС України в Миколаївській обл., потім – на підприємстві з продажу та налагодження електричного обладнання у м. Миколаїв.

19 березня 2014 р. Центрально-Миколаївським об'єднаним районним військовим комісаріатом Миколаївської обл. добровольцем мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив старшим офіцером, потім – заступником військового комісара – начальником мобілізаційного відділення Центрально-Миколаївського об'єданого районного військового комісаріату Миколаївської обл. (м. Миколаїв). 19 серпня 2014 р. був відраджений до 79-ї окремої аеромобільної бригади Високомобіль-

них десантних військ Збройних Сил України (військова частина А0224, м. Миколаїв) на посаду командира взводу 2-ї аеромобільно-десантної роти 1-го аеромобільно-десантного батальйону.

З серпня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник оборони Міжнародного аеропорту «Донецьк», був старшим групи, яка тримала оборону нового терміналу. Наказом міністра оборони України від 3 листопада 2014 р. було присвоєно чергове військове звання підполковника, проте одягти нові погони офіцеру не судилося.

Обставини та місце загибелі: загинув від кулі снайпера, коли вибирав нову бойову позицію для оборони аеропорту Донецька.

Залишились дружина та син.

Місце поховання: м. Миколаїв.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 915/2014 від 4 грудня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, високий професіоналізм та з нагоди Дня Збройних Сил України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Донецького аеропорту» (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 4, ряд 10, місце 33.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі ЗОШ №53 м. Миколаїв встановлено меморіальну дошку.

На будівлі Центрально-Миколаївського об'єднаного районного військового комісаріату Миколаївської обл. встановлено меморіальний стенд, куди занесено ім'я П. О. Колеснікова.

КОЛПВОШКО Олександр Володимирович
(05.11.1992 – 31.10.2014)

Молодший сержант, помічник гранатометника, 40-й полк, Західне ОТО НГУ.

Народився в с. Гарячківка, Крижопільський (нині – Тульчинський) р-н, Вінницька обл. У 2010 р. тут закінчив загальноосвітню школу, у 2012 р. – Крижопільський професійний будівельний ліцей за професією «електрогазозварник». З 8 жовтня 2012 р. по 3 жовтня 2013 р. проходив строко-

ву військову службу у гаубичному самохідно-артилерійському дивізіоні 93-ї окремої гвардійської механізованої Харківської бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А1302, смт Черкаське Новомосковського р-ну Дніпропетровської обл.). Після служби в армії повернувся до рідного села, де працював на цегельному заводі. У серпні 2014 р. мобілізований до 40-го полку Західного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України (військова частина 3008, м. Вінниця).

З літа-осені 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув через пряме попадання міни у бліндаж на 29-му блокпосту, на трасі «Бахмутка», неподалік від смт Донецький, Луганська обл.

Залишились батьки.

Місце поховання: с. Гарячківка, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України Нагороджений орденом від 26 лютого 2016 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, високий професіоналізм та з нагоди Дня Збройних Сил України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений медаллю УПЦ КП «За жертвність і любов до України» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 4, ряд 8, місце 35.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Гарячківської ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

На підставі наказу Командувача Національної гвардії України №428 від 10 листопада 2014 р. навічно зарахований до іменних списків особового складу роти оперативного призначення (на бронетранспортерах) батальйону оперативного призначення 40-го полку Західного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України.

КОЛОМІЄЦЬ Богдан Олександрович
(29.04.1995 – 22.05.2018)

Молодший сержант, командир відділення, снайпер, 24-а окрема механізована бригада.

Народився в с. Лука-Мелешківська, Вінницький р-н, Вінницька обл. Захоплювався античною літературою, історією, фантастикою, не один раз ставав переможцем шкільних олімпіад. Навчався у Вінницькому технічному університеті, на факультеті інфокомунікацій, радіоелектроніки та наносистем; по закінченні 4-го курсу з дипломом бакалавра-радіотехніка якийсь час працював.

28 листопада 2016 р. вступив на військову службу за контрактом, 5 березня 2017 р. вирушив на фронт, брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Був командиром БМ-21 «Град» РеАДн бригадної артилерійської групи.

Обставини та місце загибелі: загинув від множинних осколкових поранень, отриманих під час артилерійського обстрілу позицій Збройних Сил України поблизу с. Зайцеве, Бахмутський р-н, Донська обл.

Залишилися батьки, сестра.

Місце поховання: с. Лука-Мелешківська, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 239/2018 від 23 серпня 2018 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 10, ряд 1, місце 32.

На фасаді будівлі Лука-Мелешківської ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

КОЛЯДЕНКО Ярослава Іванівна
(18.10.1992 – 06.02.2021)

Зв'язківець, 56-а окрема механізована бригада.

Народилася в с. Оратівка, Оратівський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Після закінчення Оратівської загальноосвітньої школи І–ІІІ ст. навчалася у Вінницькому вищому професійному училищі №11, набувши спеціальність оператора комп'ютерного набору. Захоплювалася рукоділлям, бо мала багатий творчий потенціал, та не встигла його реалізувати. Завжди брала активну участь у громадському житті села, мала непохитну життєву позицію.

28 лютого 2020 р. пішла за контрактом на військову службу до Збройних Сил України. Під час служби молода жінка, ризикуючи власним життям, виконувала військові обов'язки у зоні бойових дій.

Обставини та місце смерті: померла від ускладнень пневмонії у військовому шпиталі м. Маріуполя.

Залишились батьки, сестра, син.

Місце поховання: с. Оратівка, Вінницький р-н, Вінницька обл.

КОМАР Ярослав Васильович
(12.03.1991 – 23.02.2019)

Боець 24 ОШБ «Айдар».

Народився в смт Тростянець (нині – Гайсинський р-н), Вінницька обл.

Обставини та місце загибелі: загинув внаслідок хімічної атаки в районі с. Старогнатівка, Бойківський (до 2016 – Тельманівський) р-н, Донецька обл.

Залишилась мати.

Місце поховання: смт Тростянець, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на стелі пам'яті загиблим у смт Тростянець Вінницької обл.

КОНЯГА Володимир Анатолійович
(21.12.1974 – 15.10.2015)

Матрос, радіотелеграфіст взводу зв'язку танкового батальйону 36-ї окремої бригади морської піхоти Військово-Морських Сил Збройних Сил України.

Народився в с. Озаринці Могилів-Подільського р-ну Вінницької обл. Закінчив середню школу в с. Озаринці, потім – професійно-технічне училище м. Бар Вінницької обл. за спеціальністю «слюсар-ремонтник». Проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил України. Після армії деякий час працював на Могилів-Подільському машинобудівному заводі. 23 квітня 2015 р. Могилів-Подільським об'єднаним міським військовим комісаріатом Вінницької обл. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив радіотелеграфістом взводу зв'язку танкового батальйону 36-ї окремої бригади морської піхоти Військово-Морських Сил Збройних Сил України (військова частина А2802, м. Миколаїв).

З 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини загибелі: помер від зупинки серця під час несення служби у зоні проведення антитерористичної операції в районі смт Мангуш, Донецька обл.

Залишилися дружина, син та донька.

Місце поховання: с. Озаринці, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 6, місце 43.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Озаринецької ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

Меморіал пам'яті героїв антитерористичної операції в м. Могилів-Подільський.

КОРАБЛЬОВ Андрій Віталійович
(25.02.1972 – 22.08.2014)

Солдат, стрілець-помічник гранатометника.
Народився в м. Українськ, Донецька обл.
Служив у 24-у батальйоні територіальної оборони «Айдар».

Обставини та місце загибелі: загинув в бою біля м. Северодонецьк, Луганська обл.

Залишились сестра, дружина, донька.

Місце поховання: смт Вороновиця, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 365/2015 від 28 червня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений відзнакою ВГО «Спілка ветеранів та працівників силових структур України «ЗВИТЯГА» – «Орденом «За вірність присязі».

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 3, ряд 6, місце 5.

Додатково. Разом з А. Корабльовим загинули бійці В. Андріюк, В. Бойко, Є. Гаркавенко, О. Петросян, А. Писаренко і В. Черноволов.

КОРНЕЛЮК Павло Володимирович
(22.05.1988 – 13.12.2017)

Старший солдат, розвідник-кулеметник, 131-й окремий розвідувальний батальйон, позивний – «Кат».

Народився в м. Вінниця. Закінчив загальноосвітню школу № 29, потім – Вінницький технічний коледж за спеціальністю «конструювання, виробництво та технічне обслуговування радіотехнічних пристроїв», технік-конструктор. 2012 р. закінчив Академію внутрішніх справ у Києві, працював дільничним у Мурованокуриловецькому райвідділку міліції; офіцер МВС. У березні 2014 р. перебував на Яворівському полігоні. 14 липня 2017 р. уклав контракт зі Збройними Силами України; після підготовки на полігоні в Олешківських Пісках у вересні поїхав на фронт, брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув через вогнепальне поранення в голову снайперською кулею поблизу с. Крута Балка, Донецька обл.

Залишилися батьки, брат, дружина та донька.

Місце поховання: м. Вінниця, центральне міське кладовище, Алея Слави.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 98/2018 від 6 квітня 2018 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, зразкове виконання військового обов'язку», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений відзнакою 131 ОРБ «Хрест розвідника».

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 10, ряд 2, місце 17.

На фасаді будівлі Вінницької ЗОШ №29 встановлено меморіальну дошку.

КОРНЕЦЬКИЙ Сергій Григорович

(01.06.1980 – 22.11.2015)

Солдат, 55-а окрема артилерійська бригада.

Народився в м. Новодністровськ, Чернівецька обл. Навчався у Новодністровській загальноосвітній школі № 2, здобув базову середню освіту. 1996 р. здобув теоретичні та практичні знання, необхідні для роботи в комунальному господарстві. Родина перебралася на проживання у с. Виноградне, Мурованокуриловецький р-н, Вінницька обл.

Мобілізований в серпні 2015 р., солдат 2-ї батареї, 55-а окрема артилерійська бригада, брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: внаслідок опіків 70 відсотків тіла, отриманих під час пожежі в польовому таборі Збройних Сил України в Донецькій обл., помер в опіковому центрі м. Київ.

Залишилися мати, сестра.

Місце поховання: с. Виноградне, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 10, місце 44.

На фасаді будівлі Новодністровської ЗОШ №2 встановлено меморіальну дошку.

Вшановується в меморіальному комплексі «Зала пам'яті», в щоденному ранковому церемоніалі 13 грудня.

КОРОТАН Сергій Віталійович
(01.11.1965 – 18.07.2015)

Лейтенант, 30-а окрема механізована бригада.

Народився в с. Тартак, Чечельницький (нині – Гайсинський) р-н, Вінницька обл. Проживав у смт Чечельник, Вінницька обл. Після закінчення з похвальною грамотою 9-го класу Чечельницької середньої школи навчався в Одеському автомеханічному технікумі. Після закінчення навчання працював на автозаводі «КрАЗ». Після строкової служби 1984 – 1986 рр. у лавах Радянської армії закінчив Одеський політехнічний інститут. Працював інженером на одному із підприємств у м. Одеса.

6 лютого 2015 р. був призваний на військову службу за частковою мобілізацією. Служив у 30-й окремій механізованій бригаді Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А0409, м. Новоград-Волинський Житомирської обл.). З березня 2015 р. брав участь у антитерористичній операції на території Донецької та Луганської областей.

Обставини та місце загибелі: отримав важку травму під час виконання бойового завдання в районі м. Артемівськ (нині – Бахмут), помер під час лікування у м. Київ.

Залишилися мати і син.

Місце поховання: смт Чечельник, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 5, місце 28.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

КОСАРЕВ Володимир Віталійович
(16.09.1972 – 07.06.2016)

Молодший сержант, командир гранатометного відділення, 54-а окрема механізована бригада.

Народився в м. Караганда (Республіка Казахстан). В дитинстві разом з мамою переїхав жити в с. Жданівка, Хмільницький р-н, Вінницька обл., потім проживав у с. Терешпіль, Хмільницький р-н, Вінницька обл. Громадянин України.

9 липня 2015 р. був мобілізований до Зброй-

них Сил України, брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: помер від серцевого нападу в с. Троїцьке, Попаснянський р-н, Луганська обл.

Місце поховання: с. Жданівка, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 10, місце 20.

КОСТЮК Євген Віталійович

(28.08.1996 – 02.06.2016)

Босць Добровольчого Українського Корпусу, позивний – «Шльоцик».

Народився в м. Вінниця. У 2009 р. закінчив 6 класів загальноосвітньої школи-гімназії № 23 м. Вінниці, у 2012 р. – 9 класів загальноосвітньої школи №11 м. Вінниці. З 2012 р. навчався в Вищому професійному училищі №11 м. Вінниці. Взимку 2013-2014 рр. був активним учасником Революції Гідності на Майдані Незалежності у м. Києві. Влітку 2014 р. добровольцем вступив до батальйону

УНСО (Українська Націоналістична Самооборона). Пройшов курс військової підготовки в таборі УНСО.

З грудня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник боїв за с. Піски Ясинуватського р-ну Донецької обл. У лютому 2016 р. перейшов до лав 1-ї окремої штурмової роти Добровольчого українського корпусу «Правий сектор».

Обставини та місце загибелі: був важко поранений у голову, підірвавшись на «розтяжці» в лісопосадці, поблизу шахти «Путилівська» («Бутівка-Донецька») в районі м. Авдіївка, Донецька обл. Пораненого бійця евакуювали до реанімаційного відділення обласної клінічної лікарні ім. І. Мечникова м. Дніпро, де за його життя впродовж трьох діб боролися лікарі. Помер в реанімації.

Місце поховання: с. Лука-Мелешківська, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 97/2021 від 12 березня 2021 року, «за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народу», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Указом №25 від 14 вересня 2017 р. нагороджений відзнакою «Народний Герой України» (помертно).

Нагороджений відзнакою ДУК ПС «Бойовий Хрест Корпусу» (помертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 9, місце 29.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Вінницької ЗОШ № 11 встановлено меморіальну дошку.

КРАВЧЕНКО Сергій Вікторович
(28.05.1984 – 03.10.2016)

Боєць Добровольчого Українського Корпусу, позивний – «Крава».

Народився в м. Гайсин, Вінницька обл. Закінчив загальноосвітню школу №3 м. Гайсин, потім – Теплицький професійний аграрний ліцей (сmt Теплик Вінницької обл.) за спеціальністю «машиніст-комбайнер». Працював різноробочим.

У 2014 р. добровольцем вступив до лав Збройних Сил України. Служив у розвідувальній роті 95-ї окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ Збройних Сил України (військова частина А0281, м. Житомир).

Учасник оборони Міжнародного аеропорту «Донецьк». Був неодноразово поранений. Після закінчення контракту в Збройних Силах України влітку 2016 р. добровольцем вступив до лав Добровольчого українського корпусу «Правий сектор», де став бійцем 1-ї окремої штурмової роти. Учасник боїв у промисловій зоні м. Авдіївка, Донецька обл.

Обставини та місце загибелі: отримав важке поранення в ногу в районі м. Авдіївка, Донецька обл., проходив лікування в обласній клінічній лікарні імені І. Мечникова у м. Дніпро, перебував у комі, помер за 8 діб.

Залишилися батьки, брат, донька.

Місце поховання: м. Гайсин, Вінницька обл., міський цвинтар, Алея Слави.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 97/2021 від 12 березня 2021 року, «за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння

Українському народу», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Відзнака ДУК ПС «Бойовий Хрест Корпусу» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 9, ряд 5, місце 12.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Гайсинської ЗОШ № 3 встановлено меморіальну дошку.

КРИЖАНІВСЬКИЙ Олександр Іванович
(16.05.1977 – 23.12.2015)

Солдат, водій, 44-а окрема артилерійська бригада Сухопутних військ Збройних Сил України.

Народився в с. Чернятин, Калинівський (нині – Хмельницький) р-н, Вінницька обл., де закінчив середню школу.

У березні 2015 р. був мобілізований до Збройних Сил України. Служив водієм 44-ї окремої артилерійської бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина польова пошта В1428, м. Тернопіль).

Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: помер від енцефалопатії головного мозку під час несення служби в районі м. Северодонецьк, Луганська обл.

Місце поховання: с. Чернятин, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 3, місце 15.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

КРИЛОВ Андрій Альфредович
(18.07.1976 – 04.07.2014)

Старший солдат, механік-водій, 93-а окрема механізована бригада.

Народився в м. Могилів-Подільський, Вінницька обл. Після закінчення 6-го класу Могилів-Подільської школи № 5 1989 р. родина Крилових переїхала у с. Червона Слобода, Макарівський р-н, Київська обл. Пішов до 7-го класу Карашинської школи; після закінчення 9-го класу у 1991 р. поїхав навчатися на Дніпропетровщину. Після закінчення навчання в технікумі призваний до лав Збройних Сил України. По демобілізації одружився; разом з дружиною приїхав до батьків у с. Червона Слобода. Працював разом з батьком на спиртозаводі. 2001 р. після смерті батька переїхав з дружиною на її батьківщину, у смт Новомиколаївка.

Під час війни — механік-водій бойової машини піхоти 93-ї окремої механізованої бригади.

Обставини та місце загибелі: загинув біля смт Новоселівка, Краснотиманський р-н, Донецька обл. під час нічної танкової атаки.

Залишились мати, дружина та донька.

Місце поховання: м. Могилів-Подільський, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 631/2014 від 2 серпня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 1, ряд 9, місце 23.

На фасаді будівлі Могилів-Подільської ЗОШ №5 встановлено меморіальну дошку.

Увічнений у Меморіалі пам'яті героїв АТО у м. Могилеві-Подільському Вінницької обл.

У Запоріжжі встановили дошку з іменами полеглих військовослужбовців 93-ї бригади на одному з будинків, що розташований на вулиці, названій на їх честь «Героїв 93-ї бригади».

На місці знищеного українського блокпоста біля смт Новоселівка встановлено пам'ятний хрест.

Додатково. 4 липня 2014 р. біля с. Новоселівка Перша Донецької обл. під час нічної танкової атаки бойовиків на блокпост, яка велася з декількох напрямків одночасно, разом з А. Криловим загинули під-

полковник В. Мамадалієв, старший солдат Р. Рушак, старший солдат Р. Заїка, старший солдат Д. Шевченко, старший солдат О. Савенков та старший солдат Д. Чабанов. Бійці 93-ї бригади зайняли оборону і прийняли бій.

КРЮЧКОВ Віктор Леонідович
(18.04.1992 – 21.11.2015)

Молодший сержант, командир відділення, 46-й окремий батальйон спеціального призначення «Донбас-Україна».

Народився в с. Верболози, Козятинський (нині – Хмельницький) р-н, Вінницька обл. До 9-го класу навчався у Вернігородоцькій загальноосвітній школі. Після школи оволодів спеціальністю електрика. Протягом 2007-2015 рр. винаймав житло та проживав із родиною у м. Козятині. Останнім часом служив у

спецпідрозділі «Ягуар».

Пішов на фронт добровольцем – у складі батальйону «Донбас». Зумів вижити під час виходу з «Іловайського котла». Після лікування підписав контракт на службу; молодший сержант, командир відділення кулеметників, сапер розвідувального взводу, 46-й окремий батальйон «Донбас-Україна».

Обставини та місце загибелі: помер у лікарні м. Сєверодонецьк від поранень, отриманих під час обстеження території, північніше Бахмутської траси, поблизу с. Кримське, Новоайдарський р-н, Луганська обл. внаслідок підриву на осколково-загороджувальній міні.

Залишилися мати, три сестри й брат.

Місце поховання: с. Верболози, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Рішенням Козятинської районної ради від 30 березня 2018 р. нагороджений нагрудним знаком «За заслуги перед Козятинщиною» (помертно).

Розпорядженням голови Козятинської міської ради від 9 серпня 2016 р. №574-р нагороджений відзнакою Козятинської міської ради «За героїзм та патріотизм» (помертно).

Рішенням 16 сесії 7 скликання Козятинської міської ради від 2 червня 2017 р. № 665-VII: «З метою вшанування пам'яті загиблих воїнів в антитерористичній операції, які проявили мужність, героїзм, незламність духу у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності

України, віддали життя за Україну», присвоєно звання «Почесний громадянин міста Козятин» (помертню).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 10, місце 39.

На фасаді будівлі Вернигородацької ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

Додатково. Разом з В. Крючковим загинув капітан І. Максименко.

КУДИМА Олександр Станіславович

(24.12.1974 – 25.04.2016)

Прапорщик, командир відділення, в/ч пп В6204.

Народився в с. Лозівка, Козятинський (нині – Хмельницький) р-н, Вінницька обл. Закінчив середню школу. Проходив військову службу в лавах Збройних Сил України, потрапив у навчальний військовий центр «Десна». Здобув професію танкіста. Навчався у школі прапорщиків, 8 років служив у військовій частині столиці. Мешкав у с. Дзигівка Ямпільського р-ну Вінницької обл.

9 березня 2015 р. Ямпільським районним військовим комісаріатом Вінницької обл. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив командиром відділення взводу управління військової частини Збройних Сил України.

З 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Ніс службу у м. Волноваха Донецької обл.

Обставини загибелі: помер у військовому шпиталі через лейкемію.

Залишилися батьки, брати, дружина, донька, син.

Місце поховання: с. Дзигівка, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

КУЙБИДА Володимир Володимирович
(28.07.1991 – 20.10.2015)

Сержант, командир відділення, 2-й батальйон спеціального призначення НГУ «Донбас», позивний – «Біда».

Народився в с. Демківка, Тростянецький (нині – Гайсинський) р-н, Вінницька обл. Закінчив загальноосвітню школу.

Взимку 2013-2014 рр. був активним учасником Революції Гідності, спочатку на Вінницькому Євромайдані, потім – на Майдані Незалежності у Києві. У 2014 р. добровольцем вступив

до лав 2-го батальйону спеціального призначення (резервного батальйону) «Донбас» Північного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України (військова частина 3027).

З літа 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. З серпня 2014 р. – учасник боїв за м. Іловайськ Донецької обл., був взятий у полон. 26 грудня 2014 р. звільнений з полону за обміном. Після реабілітації продовжив службу у батальйоні спеціального призначення «Донбас». З 2015 р. знову брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник боїв за с. Широкине Волноваського р-ну Донецької обл.

Обставини та місце загибелі: загинув під Маріуполем в районі с. Мелекіне, Першотравневий р-н, Донецька обл.

Місце поховання: с. Демківка, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 7, місце 35.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

КУЛІБАБА-БУХОВ Віктор Анатолійович
(04.02.1979 – 07.10.2014)

Солдат, стрілець-гранатометник, 40-й полк, Західне ОТО НГУ.

Народився в смт Сутиски, Тиврівський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Закінчив Сутисківську загальноосвітню школу. Працював у страховій компанії ТАС. Мобілізований 29 серпня 2014 р. у військову частину Національної гвардії України.

З жовтня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України, його підрозділ відбув до м. Слов'янськ, ніс службу на блокпостах навколо міста.

Обставини та місце загибелі: загинув під час мінометного обстрілу на 29-му блокпосту в смт Попасне, Луганська обл.

Залишилися дружина, син.

Місце поховання: смт Сутиски, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 109/2015 від 26 лютого 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений медаллю УПЦ КП «За жертвність і любов до України» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі "Стіна пам'яті полеглих за Україну" у Києві: секція 4, ряд 3, місце 28.

Наказом міністра внутрішніх справ України № 444 від 16 квітня 2015 р. занесений до Книги пам'яті загиблих працівників органів внутрішніх справ України.

Наказом командувача Національної гвардії України №428 від 10 листопада 2014 р. ім'я солдата Кулібаби-Бухова навічно занесено до списку особового складу батальйону оперативного призначення вінницького полку Західного ОТО НГУ.

На фасадах Сутисківської ЗОШ та рідного будинку встановлені меморіальні дошки.

ЛАБУН Євген Васильович
(27.05.1989 – 14.10.2014)

Солдат, кулеметник, Вінницький полк, Західне ОТО НГУ, позивний – «Лев».

Народився в м. Гайсин, Вінницька обл.

У зону бойових дій поїхав добровольцем на початку жовтня 2014 р., ніс службу на 29-му блокпосту Бахмутської траси. Кулеметник 3-го резервного батальйону Національної гвардії України, військова частина 3008.

Обставини та місце загибелі: загинув під мінометним обстрілом під час прориву колони підкріплення до оточеного блокпоста №32 біля с. Сміле, Слов'яносербський р-н, Луганська обл. Вважався зниклим безвісти. Упізнаний за експертизою ДНК у квітні 2016 р.

Залишилися батьки, брат та наречена.

Місце поховання: м. Старобільськ, Луганська обл. (поховання № 327).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 4, ряд 4, місце 30.

Додатково. Разом з Є. Лабуном загинув старший лейтенант О. Москалюк.

ЛЕОНТЮК Леонід Вікторович
(11.08.1971 – 14.07.2016)

Молодший сержант, 93-я окрема механізована бригада.

Народився в с. Комсомольське (нині – Махнівка), Козятинський (нині – Хмільницький) р-н, Вінницька обл. Закінчив середню школу. Проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил України.

16 серпня 2014 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив у 93-й окремій гвардійській механізованій бригаді Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А1302 (польова пошта В2830), смт Черкаське Новомосковського р-ну Дніпропетровської обл.).

З 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході Украї-

ни. Учасник боїв за с. Піски Ясинуватського р-ну Донецької обл. та у районі Міжнародного аеропорту «Донецьк». Під час виконання бойового завдання отримав важке поранення. Після лікування і реабілітації повернувся на передову. 20 вересня 2015 р. був демобілізований.

3 весни-літа 2016 р. знову брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: підірвався на розтяжці поблизу с. Кримське, Новоайдарський р-н, Луганська обл. У важкому стані був доставлений до Харківського госпіталю, де і помер.

Залишилися дружина, син, донька.

Місце поховання: с. Махнівка, Хмільницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 476/2016 від 27 жовтня 2016 р., «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Рішенням Козятинської районної ради від 30 березня 2018 р. нагороджений нагрудним знаком «За заслуги перед Козятинщиною» (посмертно).

Розпорядженням голови Козятинської міської ради від 9 серпня 2016 р. №574-р нагороджений відзнакою Козятинської міської ради «За героїзм та патріотизм» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 5, місце 41.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Встановлено меморіальну дошку та пам'ятник.

ЛИСАК Михайло Іванович

(20.11.1987 – 28.04.2017)

Молодший сержант, стрілець, 137-й об'єднаний Центр МТЗ ПС Збройних Сил України.

Народився в м. Гнівань, Тиврівський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. У 2003 р. закінчив 9 класів Гніванської альтернативної середньої загальноосвітньої школи №1 ім. А. С. Макаренка з розвитку здібностей дитини, потім – професійно-технічне училище № 12 м. Гнівань (нині – Гніванський професійний ліцей ім. двічі Героя Радянського Союзу Р. Я. Малиновського).

25 червня 2014 р. Вінницько-Тиврівським об'єднаним районним військовим комісаріатом Вінницької обл. призваний на військову службу за контрактом до лав Збройних Сил України. Був відряджений до 2-го гаубичного самохідно-артилерійського дивізіону 24-ї окремої механізованої бригади Оперативного командування «Захід» Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А0998 (польова пошта В4680), м. Яворів, Львівська обл.).

Обставини та місце загибелі: трагічно загинув в районі с. Новозванівка, Попаснянський р-н, Луганська обл.

Залишилися батьки.

Місце поховання: м. Гнівань, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 9, ряд 5, місце 36.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

ЛНЕВСЬКИЙ Станіслав Якович

(16.10.1987 – 25.11.2015)

Солдат, 17-й окремий мотопіхотний батальйон (57-а окрема мотопіхотна бригада).

Народився в с. Мурафа, Шаргородський (нині – Жмеринський) р-н, Вінницька обл. Закінчив Мурафську загальноосвітню школу, проживав у своєму селі.

З серпня 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Під час війни – солдат 17-го окремого мотопіхотного батальйону, військовослужбовець обслуги протитанкового артилерійського розрахунку, протитанковий взвод роти вогневої підтримки.

Обставини та місце загибелі: загинув в результаті ДТП поблизу м. Дзержинськ (нині – Торецьк), Донецька обл.

Залишилися батьки, сестра, брати.

Місце поховання: с. Мурафа, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 1, місце 12.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Мурафської ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

ЛІПСЬКИЙ Віктор Володимирович
(11.01.1983 – 29.05.2014)

Прапорщик, інструктор, старший кулеметник, 8-й полк оперативного призначення, Західне ОТО НГУ.

Народився в с. Малі Кутища, Калинівський (нині – Хмельницький) р-н, Вінницька обл. Закінчив початкову школу с. Малі Кутища, потім – загальноосвітню школу с. Лемешівка Калинівського р-ну, потім – Вінницький державний педагогічний університет ім. М. Коцюбинського. Проходив строкову військову службу у Внутрішніх військах Міністерства внутрішніх справ України. Після звільнення у запас проходив військову службу за контрактом в окремому полку спеціального призначення «Ягуар» Внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України (з березня 2014 р. – 8-й полк оперативного призначення Західного оперативно-територіального об'єднання Національної гвардії України, військова частина 3028, м. Калинівка Вінницької обл.).

З весни 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув поблизу м. Слов'янськ, Донецька обл., в районі проведення антитерористичної операції.

Місце поховання: с. Малі Кутища, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 543/2014 від 20 червня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі та незламність духу», нагороджений орденом «За мужність» I ступеня (посмертно).

Нагороджений медаллю «За визволення Слов'янська» – ВГО «Країна» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 1, ряд 6, місце 13.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Лемешівської ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

У Малих Кутищах відкритий іменний обеліск.

Додатково. Разом з В. Ліпським загинули ще п'ять військовослужбовців НГУ: генерал-майор С. Кульчицький, полковник С. Бульдівич, майор В. Курилович, капітан С. Кравченко, прапорщик В. Біло-

шкурський; шість працівників спеціальної роти міліції УМВС України в Івано-Франківській обл.: старші лейтенанти міліції П. Безпалько і В. Семанюк, старший прапорщик міліції В. Шарабуряк, прапорщик міліції В. Лисенчук, старшина міліції П. Остап'юк, старший сержант міліції В. Яков'як. Дивом уціліти судилося лише одному із членів екіпажу – другому пілоту капітану О. Макеєнку, який дістав тяжкі травми.

ЛОБЖИН Олександр Володимирович
(28.05.1990 – 25.08.2014)

Лейтенант, командир взводу, 51-а окрема механізована бригада.

Народився в с. Перемога, Козятинський (нині – Хмельницький) р-н, Вінницька обл. у родині вчителів. У 2007 р. закінчив загальноосвітній навчально-виховний комплекс «Школа-дитячий садок» с. Перемога, у 2012 р. – факультет економіки та менеджменту Житомирського державного технологічного університету. Під час навчання в університеті закінчив кафедру військової підготовки офіцерів запасу з присвоєнням первинного офіцерського звання – молодший лейтенант. З липня по жовтень 2012 р. працював менеджером з кредитування Публічного акціонерного товариства «АКЦЕНТ-БАНК» (А-Банк), з серпня 2013 р. по квітень 2014 р. – продавцем непродовольчих товарів у всеукраїнській мережі салонів одягу та аксесуарів O'STIN (м. Житомир).

У 2014 р. мобілізований Козятинським районним військовим комісаріатом Вінницької обл. до лав Збройних Сил України. Служив в 51-й окремій гвардійській Перекопсько-Харківській Празько-Волинській механізованій бригаді Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А2331, м. Володимир-Волинський Волинської обл.).

З літа 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник боїв за м. Іловайськ Донецької обл.

Обставини та місце загибелі: зник безвісти в бою за Іловайськ у смт Кутейникове, Амвросіївський р-н, Донецька обл.

Залишились батьки.

Місце поховання: с. Перемога, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 239/2018 від 23 серпня 2018 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності

України», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (помертньо).

Рішенням Козятинської районної ради від 30 березня 2018 р. нагороджений нагрудним знаком «За заслуги перед Козятинщиною» (помертньо).

Розпорядженням голови Козятинської міської ради від 9 серпня 2016 р. №574-р нагороджений відзнакою Козятинської міської ради «За героїзм та патріотизм» (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Кисві: секція 3, ряд 10, місце 3.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

У с. Перемога названо вулицю, на якій проживають батьки.

Додатково. У жовтні 2014 р. був похований як невідомий солдат (№ 7655) на Красношільському кладовищі м. Дніпропетровськ (нині – Дніпро). 29 березня 2016 р. був ідентифікований за експертизою ДНК. 2 квітня 2016 р. перепохований на кладовищі с. Перемога Козятинського р-ну.

ЛУК'ЯНЧУК Олександр Миколайович (17.11.1971 – 18.06.2018)

Позивний – «Лом».

Народився в м. Могилів-Подільський, Вінницька обл. Закінчив Могилів-Подільську загальноосвітню школу № 1. Навчався у вищому льотному училищі. Комісований за станом здоров'я (отримав травму рук під час польоту з парашутом). Служив у прикордонних військах. Був учасником подій на Майдані.

У 2017 р. підписав контракт із Збройними Силами України, брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув в зоні проведення операції об'єднаних сил (зупинка серця).

Залишилися дружина, син.

Місце поховання: м. Могилів-Подільський, Вінницька обл.

ЛУКАШУК Микола Миколайович
(08.12.1989 – 12.06.2015)

Солдат, навідник гармати, 23-я реактивна артилерійська бригада.

Народився в смт Залізничне, Козятинський (нині – Хмельницький) р-н, Вінницька обл.

У січні 2015 р. пішов добровольцем на фронт, брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув від пострілу снайпера в с. Долина, Слов'янський р-н, Донецька обл.

Місце поховання: смт Залізничне, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Нагороджений Почесною відзнакою та нагрудним знаком Козятинської міської ради «За героїзм та патріотизм» (помертньо).

Рішенням Козятинської районної ради від 30 березня 2018 р. нагороджений нагрудним знаком «За заслуги перед Козятинщиною» (помертньо).

Рішенням Козятинської міської ради присвоєно звання «Почесний громадянин міста Козятин» (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 9, місце 14.

МАЗУР Леонід Сергійович
(28.06.1985 – 04.06.2016)

Старший солдат, військовий кухар, 53-я механізована бригада.

Народився в с. Якушинці, Вінницький р-н, Вінницька обл. Тринадцять років відслужив у Збройних Силах України за контрактом.

Учасник антитерористичної операції. У грудні 2015 р. після підготовки на Яворівському та Миколаївському полігонах вирушив на Донеччину. Мав спеціальність військового кухаря.

Обставини та місце загибелі: загинув у с. Костянтинівка, Донецька обл.

Залишилися дружина, двоє дітей.

Місце поховання: с. Зарванці, Вінницький р-н, Вінницька обл.

МАЙБОРОДА Дмитро Олександрович
(17.04.1980 – 14.07.2014)

Підполковник (помертньо), начальник служби, 456-а бригада транспортної авіації.

Народився в м. Небіт-Даг, Красноводська обл. (Республіка Туркменістан). У 1997 р. закінчив загальноосвітню школу № 26 м. Вінниці. З липня 1997 р. – в Збройних Силах України. У 2001 р. закінчив Харківський інститут Військово-Повітряних Сил. З жовтня 2001 р. по листопад 2002 р. проходив військову службу на посаді начальника тропосферної радіорелейної станції (військова частина А4469, смт Стрижавка Вінницького р-ну Вінницької обл.). У 2002 р. закінчив Державну льотну академію України (нині – Кіровоградська льотна академія Національного авіаційного університету, м. Кропивницький). З листопада 2002 р. по грудень 2003 р. – помічник командира корабля авіаційного загону транспортної авіаційної ескадрильї 456-го окремого гвардійського змішаного авіаційного Волгоградського ордена Червоного Прапора полку Військово-Повітряних Сил Збройних Сил України (військова частина А1205, с. Гавришівка Вінницького р-ну Вінницької обл.). З грудня 2003 р. по серпень 2005 р. – помічник командира корабля авіаційного загону авіаційної ескадрильї, з серпня 2005 р. по травень 2007 р. – командир корабля авіаційного загону авіаційної ескадрильї, з травня 2007 р. по березень 2008 р. – командир авіаційного загону (пошуково-рятувального та санітарно-транспортного забезпечення) авіаційної ескадрильї, з березня 2008 р. по березень 2011 р. – командир авіаційного загону авіаційної ескадрильї, з березня 2011 р. – начальник служби безпеки польотів 456-ї гвардійської Волгоградської ордена Червоного Прапора бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України (військова частина А1231, с. Гавришівка Вінницького р-ну Вінницької обл.).

З травня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. По липень 2014 р. військово-транспортний літак АН-26 (борт № 19), командиром екіпажу якого був Д. М. Майборода, виконав 35 бойових вильотів в зону антитерористичної операції, виконуючи завдання з доставки військових та гуманітарних вантажів, перекидання особового складу, евакуації поранених та десантування вантажів парашутним способом.

Обставини та місце загибелі: загинув у військово-транспортному літаку АН-26, збитому на висоті 6500 метрів у с. Давидо-Микільське, Краснодонський р-н, Луганська обл.

Залишились батьки, сестра та дружина.

Місце поховання: м. Вінниця, Центральний міський цвинтар, Алея Слави.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 917/2014 від 4 грудня 2014 року, «за виняткову мужність і самопожертву, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності Української держави, вірність військовій присязі», присвоєно звання «Герой України» (посмертно) з врученням ордена «Золота Зірка».

Відзнаки Міністерства оборони України: медалі «15 років Збройним Силам України», «За сумлінну службу» III ст.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 1, ряд 6, місце 36.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Вінницької ЗОШ № 26 встановлено меморіальну дошку.

На фасаді будівлі Товариства сприяння оборони України м. Вінниця встановлено меморіальну дошку.

Встановлено погруддя Героя України на території Військово-історичного музею Повітряних Сил Збройних Сил України

Відкрито пам'ятник загиблим льотчикам на території Військово-історичного музею Повітряних Сил Збройних Сил України.

Встановлена стела військовослужбовцям Збройних Сил України, яким присвоєно звання «Герой України» на території Національного університету оборони України імені Івана Черняховського.

Встановлено пам'ятник загиблому екіпажу літака АН-26 (борт № 19) 456-ї бригади транспортної авіації.

Присвоєно літаку АН-26 (бортовий номер 35) 456-ї гвардійської бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України ім'я Дмитра Майбороди.

У м. Вінниці названо вулицю іменем Дмитра Майбороди.

У 2015 р. Укрпошта випустила художній маркований конверт серії «Героям Слава!», присвячений Герою України майору Дмитру Майбороді.

Додатково. Разом з Д. Майбородою загинув Д. Шкарбун. 14 липня 2014 р. військово-транспортний літак АН-26 (борт №19), яким керував гвардії майор Д. М. Майборода, виконував бойове завдання з перевезення вантажів та десантування парашутним способом матеріально-технічних засобів в районі проведення антитерористичної операції. Близько 12:00 год. в районі м. Красnodон Луганської обл. на висоті 6500 метрів літак був підбитий керованою ракетою класу «повітря-повітря» з території Російської Федерації. В результаті ураження лівий двигун та електрообладнання літака відмовило, після чого АН-26 почав завалюватися

на ліве крило з розворотом вліво. Командир екіпажу наказав команді покинути літак, а сам з помічником Д. Шкарбуном намагалися вирівняти траєкторію польоту та надати можливість команді безпечно покинути борт літака. Гвардії майору Д. Майбороді та гвардії майору Д. Шкарбуну не вдалося врятуватися, літак впав в районі с. Давидо-Микільське Краснодонського р-ну Луганської обл., забравши з собою життя двох відважних та відданих пілотів, які до останнього залишалися за штурвалом, тим самим врятувавши життя п'ятьом членам екіпажу та військовослужбовцю, який супроводжував вантаж.

МАЙБОРОДА Сергій Миколайович
(08.03.1988 – 11.08.2014)

Солдат, стрілець-помічник гранатометника, 30-а окрема механізована бригада.

Народився в м. Ладижин, Тростянецький (нині – Гайсинський) р-н, Вінницька обл. Навчався у Ладижинській загальноосвітній школі № 2.

З серпня 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час обстрілу біля с. Степанівка, Шахтарський р-н, Донецька обл.

Залишилися батьки, дружина, син, донька.

Місце поховання: м. Ладижин, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України №365/2015 від 28 червня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 2, ряд 2, місце 30.

У Ладижинській ЗОШ № 2 встановлено меморіальну дошку.

Додатково. Разом з С. Майбородою загинули Д. Кіріллов, І. Олійник та В. Пашковський; зник безвісти Р. Веремійчук.

МАКСИМЕНКО Олег Олександрович
(09.12.1984 – 25.02.2016)

Народився в с. Мар'янівка, Гайсинський р-н, Вінницька обл. Після закінчення Кунянської школи навчався у Ладижинському аграрному коледжі, здобув професію механіка. У 2005 р. був призваний на строкову службу до Збройних Сил України. Після служби працював в автомобільній колонії у Центрі забезпечення службової діяльності Міністерства оборони України та Генерального штабу Збройних Сил України.

З грудня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України, стояв на захисті українських позицій під м. Дебальцеве.

Обставини та місце загибелі: загинув в автомобільній катастрофі.
Місце поховання: с. Мар'янівка, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

МАЛЮТА Володимир Миколайович
(15.10.1961 – 15.11.2015)

Боець батальйону «Айдар».

Народився в с. Березівка, Чернівецький (нині – Могилів-Подільський) р-н, Вінницька обл. Закінчив Березівську середню школу, відслужив у лавах Радянської армії. Довгий час проживав у Херсонській обл.

Брав активну участь у Революції Гідності в м. Києві. Добровільно вступив до батальйону «Айдар», став на боротьбу з терористами.

З січня 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: в ході виконання бойового завдання отримав серйозні поранення. Був госпіталізований до Головного військового клінічного госпіталю Міністерства оборони в м. Києві. Довгий час лікувався у столиці, згодом у м. Вінниці. Помер.

Місце поховання: с. Березівка, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл.

МАР'ЯНОВИЧ Борис Станіславович
(25.02.1982 – 07.04.2015)

Солдат, механік-водій, 93-я окрема механізована бригада.

Народився в с. Качківка, Ямпільський (нині – Могилів-Подільський) р-н, Вінницька обл. Закінчив Качківську школу. До війни займався ремонтом машин.

Обставини та місце загибелі: загинув у с. Піски, Ясинуватський р-н, Донецька обл., підірвавшись на міні під час виконання бойового завдання.

Залишилися батьки, дружина, донька.

Місце поховання: м. Ямпіль, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл., центральна алея міського кладовища.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 9/2016 від 16 січня 2016 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 1, місце 10.

На фасаді будівлі Качківської ЗОШ I-III ст. встановлено меморіальну дошку.

МАРТИНЮК Олександр Володимирович
(24.12.1993 – 21.03.2014)

Солдат, механік-водій, 26-а окрема артилерійська бригада.

Народився в с. Польова Лисіївка, Калинівський (нині – Хмільницький) р-н, Вінницька обл. Мешкав у с. Червона Трибунівка (з 2016 р. – с. Забара), закінчив загальноосвітню школу I-II ст. Навчався у Калинівському ІТГУ-21 (з 2018 р. приєднане до Гушинецького ВПУ №32), здобув професію електрозварника. Після закінчення училища вступив на військову службу до Збройних Сил України за контрактом. Служив механіком-водієм самохідної артилерійської установки 26-ї окремої артилерійської бригади Сухопут-

них військ Збройних Сил України (військова частина А3091, м. Бердичів Житомирської обл.).

У березні 2014 р. Генеральний штаб ЗСУ в рамках проведення спеціальних бойових навчань «Весняна злива 2014» сформував угруповання українських військ у Херсонській обл. на межі з окупованим російськими військами Кримом. В цій операції брали участь і підрозділи 26-ї артилерійської бригади.

Обставини та місце загибелі: загинув внаслідок вибуху самохідної артилерійської установки біля смт Каланчак, Херсонська обл. Згідно з висновками комісії, вибух стався через потрапляння невідомого пристрою в башту самохідної артилерійської установки.

Залишилися батьки, сестри.

Місце поховання: с. Червона Трибунівка (з 2016 р. – с. Забара), Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Наказом МО України №243 від 22.05.2014 р. нагороджений відзнакою «Знак пошани» (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Меморіал загиблим військовослужбовцям 26-ї артилерійської бригади.

У грудні 2016 р. відкрито меморіальну дошку випускникам Гуцинецького ВПУ № 32 – Юрію Гринчуку та Мартинюку Олександру.

МАТВЄЄВ Анатолій Володимирович
(28.08.1975 – 19.04.2016)

Старший солдат, старший навідник, 43-й окремий мотопіхотний батальйон.

Народився в м. Вінниця. Закінчив загальноосвітню школу № 9 м. Вінниці, потім – Вище професійне училище № 5 (нині – Вище художнє професійно-технічне училище №5) м. Вінниці. Проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил України.

У липні 2015 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив старшим навідником гранатометного відділення гранатометного взводу 43-го окремого мотопіхотного батальйону Збройних Сил України (військова частина польова пошта Во829, м. Сєверодонецьк Луганської обл.).

Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час артилерійського обстрілу поблизу смт Зайцеве, Горлівська міська рада, Донецька обл.

Залишився брат.

Місце поховання: с. Стадниця, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 421/2016 від 29 вересня 2016 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 4, місце 29

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Вінницької ЗОШ №9 встановлено меморіальну дошку.

У центрі с. Стадниця Вінницького р-ну Вінницької обл. відкрито пам'ятний знак на честь двох загиблих земляків у зоні антитерористичної операції, один з яких – А. В. Матвеев.

Додатково. Разом з А. В. Матвеевим загинули Л. Козирев та О. Логвиненко.

МАТВИЄНКО Микола Русланович

(21.05.1997 – 13.09.2018)

Солдат, 56-а окрема мотопіхотна бригада, позивний – «Риба».

Народився в с. Кивачівка, Теплицький (нині – Гайсинський) р-н, Вінницька обл. Після закінчення школи вступив до Теплицького аграрного ліцею.

У липні 2017 р. підписав контракт на службу в Збройних Силах України, брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув в зоні операції об'єднаних сил.

Залишились мати, дві сестри, брат.

Місце поховання: с. Кивачівка, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

МАТВІЄНКО Роман Валентинович
(15.05.1971 – 18.10.2021)

Солдат, навідник, 17-й окремий мотопіхотний батальйон, 57-а окрема мотопіхотна бригада, позивний – «Матвій».

Народився в с. Вербівка, Іллінецький (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. У 1988 р. закінчив Білківську середню школу I-II ст.

У січні 2020 р. був призваний до лав Збройних Сил України на військову службу за контрактом.

Обставини та місце загибелі: загинув під час несення служби на ВОП поблизу смт Новотошківське, Попаснянський р-н, Луганська обл.

Залишилися донька, син.

Місце поховання: с. Вербівка, Вінницький р-н, Вінницька обл.

МАТВІЮК Анатолій Анатолійович
(18.06.1974 – 15.01.2020)

Сапер, 128-а окрема гірсько-штурмова бригада.

Народився в м. Калинівка (нині – Хмельницький р-н), Вінницька обл. Закінчив Козятинське залізничне училище.

Призваний до війська під час шостої хвилі мобілізації. У 2019 р., після навчання в учбовій частині у Львівській обл., пішов служити за контрактом, брав участь в операції об'єднаних сил на Сході України.

Обставини та місце загибелі: отримав контузію від ураження вантажівки протитанковою керованою ракетою, помер у м. Дніпро.

Залишилася мати.

Місце поховання: смт Калинівка-2, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

МАЦЕПУЛА Сергій Петрович
(05.04.1967 – 05.04.2015)

Народився в с. Куна, Гайсинський р-н, Вінницька обл. Закінчивши Кунянську восьмирічну школу, 2 роки навчався у Гайсинській міській школі №6. По закінченні школи вступив до Немирівського будівельного технікуму. Далі – служба в Радянській армії. Після демобілізації працював в одній з будівельних організацій на Одещині.

У липні 2014 р. пішов добровольцем до Збройних Сил України, брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув від вогнепального поранення скроневої ділянки голови неподалік с. Антонівка Мар'їнського р-ну Донецької обл.

Залишилися дружина, син.

Місце поховання: м. Гайсин, Вінницька обл.

Меморіалізація. На фасаді будівлі Кунянського сільського будинку культури встановлено меморіальну дошку.

МЕЛЬНИК Валерій Павлович
(23.03.1970 – 10.02.2015)

Солдат, 30-а окрема механізована бригада.

Народився в смт Сутиски, Тиврівський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Закінчив середню школу. Проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил СРСР.

13 серпня 2014 р. Вінницьким обласним військовим комісаріатом мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив сапером 9-ї роти 30-ї окремої механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А0409, м. Новоград-Волинський Житомирської обл.). З осені 2014 р. ніс службу на блокпостах у Херсонській обл., на адміністративному кордоні з окупованою російськими військами Автономною Республікою Крим.

Обставини загибелі: був госпіталізований через загострення хронічної хвороби шлунка, спочатку проходив лікування у лікарні м. Ново-

град-Волинський Житомирської обл., а потім у Київському військовому шпиталі. Діагностували двосторонню пневмонію та рак шлунка, помер після тривалого лікування.

Залишилися дружина, прийомний син.

Місце поховання: смт Сутиски, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 6, ряд 2, місце 26.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

МЕЛЬНИК Микола Васильович
(16.12.1982 – 11.02.2015)

Солдат, номер обслуги, 44-а окрема артилерійська бригада.

Народився в с. Цибулівка, Тростянецький (нині – Гайсинський) р-н, Вінницька обл. У 1999 р. закінчив загальноосвітню школу в с. Цибулівка, потім – Комаргородське професійно-технічне училище №39 (нині – Комаргородське вище професійне училище; с. Комаргород Томашпільського р-ну Вінницької обл.). У 2001-2002 рр. проходив строкову військову службу у військовій частині військ протиповітряної оборони Збройних Сил України (м. Євпаторія, Автономна Республіка Крим). У 2004-2006 рр. працював механізатором, потім – слюсарем на місцевому сільськогосподарському підприємстві, у 2009-2010 рр. – охоронником в компанії «Київміськбуд» (м. Київ). У 2010-2014 рр. займався особистим підсобним господарством у рідному селі.

13 серпня 2014 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив номером обслуги 44-ї окремої артилерійської бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина польова пошта В1428, м. Тернопіль).

З 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув від осколкового поранення у голову під час обстрілу в районі м. Дзержинська (нині – Горецьк), поблизу м. Горлівка, Донецька обл.

Залишилися батьки, брати.

Місце поховання: с. Цибулівка, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм,

виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 6, ряд 4, місце 20.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

МЕЛЬНИК Олександр Іванович

(21.08.1985 – 12.06.2015)

Солдат, старший навідник, 93-я окрема механізована бригада.

Народився в с. Михайлівка, Гайсинський р-н, Вінницька обл., невдовзі родина переїхала до с. Гранів, Гайсинський р-н, Вінницька обл., закінчив Гранівську загальноосвітню школу. Мешкав у с. Михайлівка, Гайсинський р-н, Вінницька обл. Відслужив армію. Проходив строкову військову службу в 604-му окремому лінійному батальйоні зв'язку Збройних Сил України (військова частина А0707, м. Гайсин Вінницької обл.). Працював на будівництві. Останнім часом проживав у м. Коломия, Івано-Франківська обл.

9 березня 2015 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Пройшов військову підготовку на загальновійськовому полігоні (військова частина А4152, с. Мала Любаша Костопільського р-ну Рівненської обл.). Служив старшим навідником гранатометного взводу 1-го механізованого батальйону 93-ї окремої гвардійської механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А1302 (польова пошта В2830), смт Черкаське Новомосковського р-ну Дніпропетровської обл.).

Обставини та місце загибелі: помер у військовому госпіталі м. Дніпропетровськ (нині – Дніпро) від тяжких поранень, що отримав під час бойових дій під м. Донецьком, в районі шахти «Бутовка Донецька».

Залишилися мати, брати, сестра, дружина, син.

Місце поховання: с. Михайлівка, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

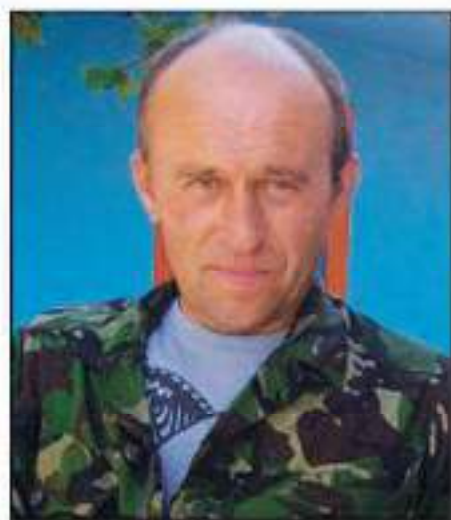
Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 473/2015 від 13 серпня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності

України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 6, ряд 4, місце 20.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Гранівської ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

МЕЛЬНИК Юрій Вікторович

(01.01.1972 – 07.01.2015)

Старший сержант, водій, 128-а окрема гірсько-піхотна бригада.

Народився в с. Коритня, Монастирищенський р-н, Черкаська обл. З 1999 р. жив і працював у с. Вербка, Крижопільський р-н, Вінницька обл. Трудився у місцевому господарстві на різних посадах, а перед мобілізацією – у ПАТ «Механізоване зерносховище».

Влітку 2014 р. був мобілізований до лав Збройних Сил України. Брав участь у антитерористичній операції на Сході України. Спочатку був снайпером у складі 51-ї бригади, у серпні 2014 р. – під Іловайськом, після її розформування був переведений у 128-у бригаду водієм автобуса, виконував перевезення особового складу по блокпостах.

Обставини та місце загибелі: помер у зв'язку із загостренням хронічної хвороби в м. Дебальцеве, Донецька обл.

Залишилися дружина, донька.

Місце поховання: с. Вербка, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 5, ряд 5, місце 17.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

У смт Крижопіль Вінницької обл. відкрито пам'ятник на честь воїнів-земляків, полеглих у районі антитерористичної операції.

МЕЛЬНИЧУК Роман Вікторович
(16.08.1990 – 12.02.2015)

Солдат, сапер, 2-й батальйон спеціального призначення НГУ «Донбас», позивний – «Санта».

Народився в м. Вінниця. Служив на корветі «Вінниця». Вступив до Вінницького політехнічного університету.

Пішов добровольцем захищати Україну. З січня 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час проведення «зачистки» територій в с. Логвинове, Артемівський р-н, Донецька обл.

Залишилися мати, сестра.

Місце поховання: м. Вінниця, кладовище с. Пирогове.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 365/2015 від 28 червня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Додатково. Разом з Р. В. Мельничуком загинули солдати А. Камінський, В. Самойленко, сержанти А. Поліщук, В. Панчук, бійці 30-ї ОМБр: солдат А. Браух, старший солдат М. Суцук, молодший сержант В. Шульга та бійці 79-ї ОАМБр: старший прапорщик В. Суслик та старший лейтенант І. Марквас.

МЕНЮК Станіслав Петрович
(09.02.1991 – 27.07.2014)

Солдат, санітарний інструктор, 24-й батальйон територіальної оборони «Айдар».

Народився в м. Гайсин, Вінницька обл. У 2007 р. закінчив 9 класів загальноосвітньої школи № 1 м. Гайсин, у 2011 р. – Гайсинський медичний коледж за спеціальністю «лікувальна справа». У 2012-2013 рр. працював масажистом в м. Москва (Російська Федерація). У 2012 р. організував перший відкритий турнір з армрестлінгу у м. Гайсин.

Був членом вінницького клубу «Спартак» з армрестлінгу. У 2013 р. став чемпіоном Вінницької обл. з армрестлінгу. Взимку 2013-2014 рр. брав участь у вінницькому Майдані. 19 січня 2014 р. перебував на Майдані Незалежності у м. Києві, де був активним учасником Революції Гідності.

З початком бойових дій на Сході України добровільно звернувся до військового комісаріату з проханням, щоб його мобілізували, був внесений до списків добровольців. 13 липня 2014 р., не дочекавшись призову з мобілізації, добровольцем вступив до лав 24-го батальйону територіальної оборони «Айдар» Збройних Сил України (військова частина польова пошта В0624).

3 липня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час бою в районі смт Георгіївка, Лутугинський р-н, Луганська обл.

Залишилися батьки, брат.

Місце поховання: м. Гайсин, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 365/2015 від 28 червня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Додатково. Разом зі С. П. Менюком загинули підполковник С. Коврига, старший лейтенант І. Римар, старший сержант С. Шостак, старший солдат І. Куліш, солдати А. Алієв, О. Квач, М. Вербовий, О. Давидчук, В. Бойко та І. Васи́лаш.

МИКИТЮК Олександр Станіславович
(08.04.1999 – 30.04.2018)

Старший солдат, 95-а окрема десантно-штурмова бригада.

Народився в с. Семки, Хмельницький р-н, Вінницька обл. По закінченні школи прагнув потрапити на фронт.

27 квітня 2017 р. був мобілізований на військову службу в Збройних Силах України за контрактом, брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: трагічно загинув від кулі снайпера в районі м. Авдіївка, Ясинуватський р-н, Донецька обл.

Залишилися мати, сестра.

Місце поховання: с. Білий Рукав, Хмільницький р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 10, ряд 10, місце 18.

МОВЧАНЮК Володимир Сергійович
(11.09.1983 – 30.03.2020)

Сержант, командир відділення гранатометного розрахунку, 57-а окрема мотопіхотна бригада, позивний – «Форс».

Народився в с. Андрушівка, Погребищенський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл.

Мобілізований 2 лютого 2015 р., від травня 2015 р. служив за контрактом, котрий продовжував двічі. Проходив службу на посадах старшого навідника мінометного взводу, командира кулеметного відділення мотопіхотного батальйону, з серпня 2018 р. – командира гранатометного відділення. Учасник антитерористичної операції на Сході України та операції об'єднаних сил.

Обставини та місце загибелі: загинув під час виконання бойового завдання у районі с. Первомайське, Ясинуватський р-н, Донецька обл.

Залишилася мати.

Місце поховання: с. Андрушівка, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 196/2020 від 25 травня 2020 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 11, ряд 8, місце 19.

МОГИЛКО Костянтин Вікторович
(27.05.1978 – 06.06.2014)

Підполковник, командир ескадрильї «Блакитна стежа», 15-а окрема бригада транспортної авіації.

Народився в м. Вінниця. У 1995 р. закінчив загальноосвітню школу №23 м. Вінниці. З 1995 р. – в Збройних Силах України. У 1999 р. закінчив кафедру Бойового застосування та управління діями підрозділів авіації Харківського інституту льотчиків Військово-Повітряних Сил. З грудня 1999 р. по червень 2003 р. проходив військово-

ву службу на посаді помічника командира корабля авіаційного загону Ан-24, Ан-26 транспортної авіаційної ескадрильї, а з червня по листопад 2003 р. – на посаді командира корабля авіаційного загону Ан-12 транспортної авіаційної ескадрильї 243-го окремого змішаного авіаційного полку Військово-Повітряних Сил Збройних Сил України (військова частина А2537, м. Львів). У 2003 р. закінчив заочне відділення Кіровоградської льотної академії Національного авіаційного університету за фахом пілот цивільної авіації. З листопада 2003 р. по липень 2004 р. – на посаді помічника командира корабля авіаційної ескадрильї «Блакитна стежа», з липня 2004 р. по лютий 2007 р. – на посаді помічника командира корабля транспортної авіаційної ескадрильї «Блакитна стежа», з лютого 2007 р. по січень 2008 р. – на посаді командира корабля авіаційного загону транспортної авіаційної ескадрильї «Блакитна стежа», з січня 2008 р. по січень 2011 р. – на посаді командира авіаційного загону транспортної авіаційної ескадрильї «Блакитна стежа», з січня по жовтень 2011 р. – на посаді заступника командира транспортної авіаційної ескадрильї «Блакитна стежа», з жовтня 2011 р. – на посаді командира транспортної авіаційної ескадрильї «Блакитна стежа» 15-ї бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України (військова частина А2215, м. Бориспіль Київської обл.). Працював за програмою «Відкрите небо».

З весни 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув, рятуючи мирних жителів м. Слов'янська. Транспортний літак Ан-30Б, за штурвалом якого був підполковник К.В. Могилко, підбили бойовики. Коли літак почав падати на житлові квартали м. Слов'янська, командир екіпажу наказав підлеглим покинути літак, а сам до останнього залишався за штурвалом, намагаючись відвести палаючу машину якомога далі від міста. Він загинув, але багато мирних жителів залишилися живими.

Залишилися дружина, донька, син.

Місце поховання: с. Пирогове, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Присвоєно звання «Герой України» з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (20 червня 2014) – за виняткову мужність і героїзм, незламність духу у боротьбі за незалежну Українську державу, вірність військовій присязі (помертвено).

Нагороджений медаллю «За військову службу Україні» (6 грудня 2012) – за значний особистий внесок у зміцнення обороноздатності Української держави, зразкове виконання військового обов'язку, високий професіоналізм та з нагоди Дня Збройних Сил України.

Указом №28 від 3 жовтня 2018 р. нагороджений відзнакою «Народний Герой України» (помертвено).

Нагороджений медаллю ВГО «Країна» «За визволення Слов'янська» (помертвено).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 1, ряд 8, місце 2.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Ім'я Героя присвоєно літаку Ан-30Б (бортовий номер 86) 15-ї бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України.

На фасаді будівлі ТСО України м. Вінниці встановлено меморіальну дошку.

Встановлено погруддя на території Військово-історичного музею Повітряних Сил Збройних Сил України.

Встановлено пам'ятник загиблим льотчикам на території Військово-історичного музею Повітряних Сил Збройних Сил України.

Встановлено стелу військовослужбовцям Збройних Сил України, яким присвоєно звання «Герой України», на території Національного університету оборони України ім. Івана Черняховського.

Поблизу с. Пришиб відкрито меморіал «Скорботний янгол» загиблим над м. Слов'янськ льотчикам.

На фасаді будівлі Вінницької ЗОШ №23 встановлено меморіальну дошку.

2016 р. 7-ї сесією Вінницької міської ради прийнято рішення про найменування площі на проспекті Космонавтів назвою – площа Костянтина Могилка.

Укрупшта до Дня Збройних Сил України випустила художній маркований конверт серії «Героям Слава!», присвячений Герою України підполковнику Костянтину Могилку.

Додатково. Разом з К. В. Могилком загинули підполковник С. Камінський, майор П. Дришлюк, старші прапорщики В. Момот і О. Потапенко.

МОСКАЛЕНКО Антон Якович
(19.01.1991 – 21.08.2014)

Старший солдат, старший стрілець, 9-й батальйон територіальної оборони, позивний – «Дізіль».

Народився в м. Жмеринка, Вінницька обл. У 2006 р. закінчив 9 класів загальноосвітньої школи №3 м. Жмеринка та вступив до Жмеринського вищого професійного училища. Потім продовжив навчання у Вінницькому транспортному коледжі за спеціальністю «експлуатація і ремонт підйомно-транспортних та будівельних машин і обладнання». Навчався на заочній формі навчання в

Вінницькому соціально-економічному інституті Університету «Україна» за спеціальністю «правознавство». З 2010 по 2011 р. проходив строкову військову службу у лавах Збройних Сил України. З 2011 р. працював слюсарем у візковому цеху, а згодом – слюсарем з огляду та ремонту локомотивів в цеху з огляду та ремонту локомотивів відокремленого підрозділу локомотивне депо м. Жмеринка Державного територіально-галузевого об'єднання «Південно-Західна залізниця».

У травні 2014 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив у 9-у батальйоні територіальної оборони Вінницької обл. Збройних Сил України (військова частина польова пошта В2248).

З червня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув в результаті артобстрілу блокпоста с. Маркине, Новоазовський р-н, Донецька обл.

Залишилися батьки, брат.

Місце поховання: м. Жмеринка, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 3, ряд 5, місце 11.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

У Жмеринському локомотивному депо встановлено меморіальну дошку.

На фасаді будівлі Жмеринської ЗОШ №3 встановлено меморіальну дошку.

МОСКАЛЮК Олександр Васильович
(25.02.1963 – 14.10.2014)

Старший лейтенант, заступник командира роти з виховної роботи, 40-й полк ОТО НГУ.

Народився в с. Заболотне, Крижопільський (нині – Тульчинський) р-н, Вінницька обл. Навчався в Заболотненській школі. У 1982 р. закінчив з відзнакою Одеський технікум харчової промисловості. Строкову службу проходив у Чорноморському пароплавстві. Брав участь у бойових діях на території Анголи. Після звільнення в запас закінчив Вінницький педагогічний інститут (нині – Вінницький державний педагогічний університет ім. Михайла Коцюбинського). Здобув звання майстра спорту з лижних гонок і кандидата в майстри спорту з боротьби. У 1988 р. одружився і переїхав у с. Вернигородок, Козятинський р-н, Вінницька обл. Працював учителем допризовної підготовки та фізичного виховання у Зозулинській середній школі, але згодом обрав кар'єру правоохоронця. З 1993 р. проходив службу в органах міліції, спочатку оперуповноваженим в одному з райвідділів м. Вінниці, згодом – м. Козятина. З 1997 по 1999 р. працював начальником карного розшуку. Одночасно отримав юридичну освіту в Одеському інституті внутрішніх справ за спеціальністю «правоохоронна діяльність» (заочно). У 2002 р. закінчив Київську Національну академію України.

7 серпня 2014 р. був призваний до лав Національної гвардії України. Сектор служби – с. Сміле, блокпост № 32. Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув внаслідок мінометного обстрілу блок-поста № 32 біля с. Сміле Слов'яносербського р-ну Луганської обл.

Залишилися дружина, син, донька.

Місце поховання: с. Вернигородок, Хмільницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 109/2015 від 26 лютого 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений медаллю УПЦ КП «За жертвність і любов до України» (посмертно).

Рішенням Козятинської районної ради від 30 березня 2018 р. нагороджений нагрудним знаком «За заслуги перед Козятинщиною» (посмертно).

Розпорядженням голови Козятинської міської ради від 9 серпня 2016 р. №574-р нагороджений відзнакою Козятинської міської ради «За героїзм та патріотизм» (помертньо).

Рішенням 16 сесії 7 скликання Козятинської міської ради від 2 червня 2017 р. №665-VII присвоєно звання «Почесний громадянин міста Козятин» (помертньо).

Наказом командувача Національної гвардії України № 428 від 10 листопада 2014 р. занесений до списку особового складу роти оперативного призначення (на БТР) батальйону оперативного призначення вінницького полку Західного ОТО НГУ.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 4, ряд 4, місце 31.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Вернигородської ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

Меморіал загиблим працівникам Міністерства внутрішніх справ України (м. Київ).

Наказом міністра внутрішніх справ України № 444 від 16 квітня 2015 р. занесений до Книги пам'яті загиблих працівників органів внутрішніх справ України.

МУРАВСЬКИЙ Сергій Сергійович
(08.03.1994 – 13.07.2014)

Старший солдат, розвідник, 8-й окремий полк спеціального призначення.

Народився в м. Хмільник, Вінницька обл. У 2010 р. закінчив загальноосвітню школу №1 м. Хмільник, у 2013 р. – Вінницький транспортний коледж за спеціальністю «організація та техніка протипожежного захисту» та здобув кваліфікацію техника з аварійно-рятувальних робіт. З квітня 2013 р. проходив військову службу за контрактом у 8-му окремому полку спеціального призначення

Військ спеціального призначення Збройних Сил України (військова частина А0553, м. Хмельницький).

З червня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув у бою під час операції з роз-

блокування оточеного терористами міжнародного аеропорту Луганська.

Залишилася мати.

Місце поховання: м. Хмільник, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

25 квітня 2015 р. нагороджений медаллю УПЦ КП «За жертовність і любов до України» (помертньо).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Луганського аеропорту» (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 1, ряд 6, місце 29.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Хмільницької ЗОШ №1 встановлено меморіальну дошку.

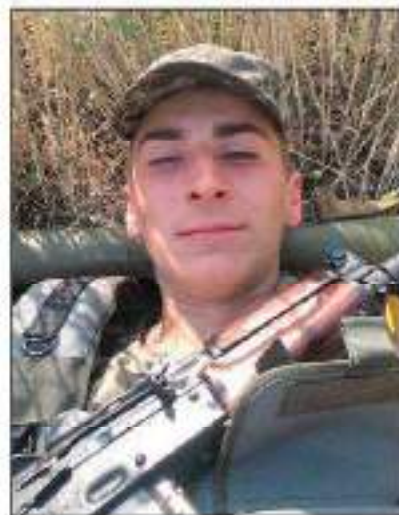
На підставі наказу міністра оборони України від 29 січня 2016 р., зарахований до іменних списків 8-ї роти спеціального призначення 3-го загону спеціального призначення 8-го окремого полку спеціального призначення.

МУХА Володимир Олександрович
(28.03.1994 – 21.07.2014)

Солдат, стрілець-помічник гранатометника, 24-й батальйон територіальної оборони «Айдар».

Народився в с. Кам'янки, Теплицький (нині – Гайсинський) р-н, Вінницька обл. Перші три роки навчався у Росошанській середній загальноосвітній школі. 2004 р. родина переїздить до м. Гайсин. Закінчив Гайсинську інтернат-гімназію НВК середньої загальноосвітньої школи I–III ст., 2011 р. вступив до Інституту електроенергетики та електромеханіки Вінницького національного технічного університету, факультет електромеханіки. Брав участь у вінницькому Майдані.

З другого курсу пішов на фронт – перевівся зі стаціонару на заочну

форму, від травня 2014 р. – стрілець-помічник гранатометника, 24-й батальйон територіальної оборони «Айдар». 24-м айдарівцям підрозділу «Холодний Яр» вдалося пробити коридор до смт Георгіївки, яким воякам у Луганському аеропорту доставили продовольство та набої. Терористи пішли в контратаку, прикриваючись танками. Був у складі розвідувальної групи.

Обставини та місце загибелі: загинув під час бою в районі смт Георгіївка, Лутугинський р-н, Луганська обл.

Залишилися мати, сестра.

Місце поховання: с. Кам'янки, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 365/2015 від 28 червня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Луганського аеропорту» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 2, ряд 1, місце 8.

На фасаді будівлі Вінницького національного технічного університету встановлено меморіальну дошку.

Іменем названо пластунський курінь.

Додатково. Разом з В. О. Мухом загинули солдати Г. Тома та О. Михайлов.

МУШТА Максим Олександрович
(22.07.1989 – 17.08.2014)

Прапорщик, старший інструктор, кулеметник БТР, 8-й полк оперативного призначення, Західне ОТО НГУ.

Народився в с. Ковалівка, Немирівський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час потужного мінометно-артилерійського обстрілу біля м. Ясинувата, Донецька обл.

Залишилися батьки, дружина і син.

Місце поховання: с. Ковалівка, Вінницький р-н, Вінницька обл., кладовище «Блідки».

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 747/2014 від 29 вересня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 3, ряд 1, місце 7.

НАЗАРЕНКО Ян Франтасійович
(09.03.1991 – 20.02.2016)

Народився в с. Березівка, Бершадський (нині – Гайсинський) р-н, Вінницька обл.

З 1997 р. навчався в Березівській школі. У 2001 р. сім'я залишила Березівку і переїхала на батьківщину матері – у с. Фастівець, Фастівський р-н, Київська обл. Продовжив навчання у місцевій школі, потім – у залізничному училищі.

У лютому 2015 р. за повісткою військкомату відправився на східне порубіжжя України.

Обставини та місце загибелі: загинув біля с. Старогнатівка, Мар'їнський р-н, Донецька обл.

Залишились батьки, брат, сестри.

Місце поховання: с. Фастівець, Фастівський р-н, Київська обл.

НАУМОВ Вадим Олександрович
(18.08.1992 – 01.09.2014)

Солдат, снайпер підрозділу, 3-й батальйон оперативного призначення Північного ОТО.

Народився в Росії. 2005 р. родина переїхала до м. Козятин, Вінницька обл. Закінчив загальноосвітню школу в м. Козятин, потім – Бердичівський коледж промисловості, економіки та права, отримав кваліфікацію молодшого спеціаліста. У квітні 2013 р. призваний на строкову військову службу до Збройних Сил України, яку проходив у лавах окремої бригади спеціального призначення «Барс» ВВ МВС.

Зимою 2013-2014 рр. брав участь в охороні громадського порядку у м. Київ – під час подій Революції Гідності. 1 грудня 2013 р. стояв у кордоні Внутрішніх військ на Банковій, захищаючи будівлю Адміністрації Президента. У березні 2014 р. як військовослужбовець Національної гвардії України охороняв резиденцію экс-президента Януковича «Межигір'я». Його термін служби продовжено через оголошення часткової мобілізації.

У червні-липні 2014 р. брав участь у бойових діях на Донеччині, ніс службу на блокпосту під м. Слов'янськ. По поверненні до частини пройшов навчальні збори, подав рапорт з проханням знову направити його в район бойових дій. Снайпер сформованої на базі спецпідрозділу «Барс» 1-ї бригади оперативного призначення. Ніс службу на блокпосту з охорони моста.

Обставини та місце загибелі: загинув під час нападу бойовиків на блокпост НГУ, у с. Василівка, Старобешівський р-н, Донецька обл. До грудня 2014 р. вважався пропавшим безвісти. Упізнаний за тестом ДНК.

Залишилась мати.

Місце поховання: м. Козятин, Хмільницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 176/2015 від 25 березня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

Рішенням Козятинської районної ради від 30 березня 2018 р. нагороджений нагрудним знаком «За заслуги перед Козятинщиною» (помертньо).

Розпорядженням голови Козятинської міської ради від 9 серпня 2016 р. №574-р нагороджений відзнакою Козятинської міської ради «За героїзм та патріотизм» (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 4, ряд 6, місце 4.

Рішенням 16 сесії 7 скликання Козятинської міської ради від 2 червня 2017 р. №665-VII: «З метою вшанування пам'яті загиблих воїнів в антитерористичній операції, які проявили мужність, героїзм, незламність духу у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, віддали життя за Україну», присвоєно звання «Почесний громадянин міста Козятин» (помертньо).

Встановлено пам'ятний знак на початку провулка на честь його імені у м. Козятин.

НАУМОВ Ігор Васильович
(08.06.1966 – 10.07.2015)

Солдат, стрілець, 18-й окремий мотопіхотний батальйон (28-а окрема механізована бригада).

Народився в с. Теси, Літинський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Закінчив середню школу. Проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил СРСР. Працював на цегельному заводі, займався домашнім господарством.

9 березня 2015 р. Хмельницьким об'єднанням військовим комісаріатом Вінницької обл. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив кулеметником 3-го відділення 3-го взводу мотопіхотної роти 18-го окремого мотопіхотного батальйону «Одеса» 28-ї окремої гвардійської механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина польова пошта В2317, смт Сарата Одеської обл.).

З весни-літа 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув поблизу с. Кременівка, Володарський р-н, Донецька обл.

Залишились батьки, дві сестри, брат.

Місце поховання: с. Теси, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 4, місце 22.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

НЕБОЖАК Сергій Дмитрович
(04.09.1965 – 08.08.2016)

Старший солдат, старший механік-водій, 30-а окрема механізована бригада, позивний – «Француз».

Народився в с. Павлівка, Іллінецький (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Закінчив середню школу. Проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил СРСР.

З 4 лютого 2015 р. по червень 2016 р. проходив військову службу в лавах Збройних Сил

України з часткової мобілізації, призваний Іллінецьким районним військовим комісаріатом Вінницької обл. Служив у 30-й окремій механізованій бригаді Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А0409 (польова пошта В2731), м. Новоград-Волинський Житомирської обл.).

Обставини та місце загибелі: загинув від множинних вогнепальних осколкових поранень поблизу м. Волноваха, Донецька обл.

Залишилися мати, дружина, троє синів.

Місце поховання: с. Павлівка, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 476/2016 від 27 жовтня 2016 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 9, місце 32.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

У с. Павлівка відкрито пам'ятний знак.

НЕУМИВАКІН Дмитро Олександрович
(21.02.1977 – 27.09.2016)

Сержант, командир відділення, 53-я механізована бригада.

Народився в станиці Ассинівська (Сунженський р-н, Чечня, РРФСР). З 1993 р. мешкав у м. Вінниця. Проходив строкову службу, згодом пішов до армії вдруге та пройшов відбір до складу миротворчої місії в Іраку.

2014 р. з початком російської агресії прийшов до військкомату добровольцем; воював в Іловайську. Після демобілізації підписав контракт. Знову мобілізований у серпні 2015 р., брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини і місце загибелі: потрапив під обстріл в р-ні м. Горлівка, був поранений. Через два місяці в морг м. Дніпро було доставлене тіло. Точна дата смерті невідома – загинув у полоні, а на хресті вказано «жовтень 2016» без точної дати, ідентифікований за ДНК.

Залишилися мати і син.

Місце поховання: м. Вінниця, Центральний міський цвинтар, Алея Слави.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 138/2017 від 22 травня 2017 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі» – нагороджений медаллю «За військову службу Україні» (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 9, ряд 4, місце 12.

ОЛЕКСЮК Максим Вікторович
(23.11.1995 – 07.06.2019)

Сержант, оператор-навідник, окремий загін спеціального призначення «Азов», Східне ОТО НГУ, позивний – «Максон».

Народився в м. Калинівка (нині – Хмельницький р-н), Вінницька обл. Згодом родина переїхала до м. Козятин, Вінницька обл. До дев'ятого класу навчався у Козятинській школі №1. Після школи продовжив навчання в Гушинецькому профтехучилищі, де освоїв професію водія-кранівника. Строкову службу проходив у Маріупольській бригаді Національної гвардії України.

Після армії вирішив не покидати лави військових і пішов на контрактну службу. У жовтні 2017 р. потрапив до окремого загону спецпризначення «Азов» 1-го взводу 3-ї роти. Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув внаслідок прямого влучення 122-мм снаряда в траншею, де бійці облаштовували нову позицію, під час прицільного артилерійського обстрілу позицій Збройних Сил України поблизу смт Новолуганське, Бахмутський р-н, Донецька обл.

Залишилися мати, брат.

Місце поховання: м. Козятин, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 476/2016 від 27 жовтня 2016 р., «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

Нагороджений почесним знаком «Маріуполь. Відстояли – Перемогли» (помертньо).

Нагороджений нагрудним знаком НГУ «За доблесну службу» (по-смертно).

Рішенням 11 сесії 8 скликання Козятинської міської ради від 28 травня 2021 р. №306-VIII нагороджений відзнакою Козятинської міської ради «За героїзм та патріотизм» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 11, ряд 7, місце 13.

Рішенням 12 сесії 8 скликання Козятинської міської ради від 24 червня 2021 р. №376-VIII присвоєно звання «Почесний громадянин міста Козятин» (посмертно).

На фасаді будівлі Козятинської ЗОШ №1 встановлено меморіальну дошку.

ОЛІЙНИК Володимир Іванович

(05.09.1972 – 25.11.2018)

Солдат, водій зенітного артилерійського взводу в/ч А 2988.

Народився в с. Студена, Піщанський (нині – Тульчинський) р-н, Вінницька обл. У 1989 р. закінчив Студенянську загальноосвітню школу І-ІІІ ст. 1989–1991 рр. працював причіплювачем у тракторній бригаді СВК «Прогрес» с. Студена. 1991–1992 рр. – строкова служба в лавах Збройних Сил України. 1992–2015 рр. працював слюсарем у тракторній бригаді СВК «Прогрес» с. Студена.

29 липня 2015 р. мобілізований до лав Збройних Сил України у в/ч 3008. У 2016 р. звільнився, з травня 2018 р. підписав контракт. З травня по вересень 2018 р. брав участь у здійсненні заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримуванні збройної агресії Російської Федерації в Донецькій та Луганській обл.

Місце загибелі: м. Маріуполь, Донецька обл.

Місце поховання: с. Студена, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

ОНИЩУК Віталій Віталійович
(17.02.1976 – 29.10.2018)

Солдат, механік-водій, 59-а окрема мотопіхотна бригада.

Народився в с. Кам'янка, Липовецький (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Після закінчення Кам'янської школи вступив до Зозівського професійно-технічного училища. Навчався у Вінницькому Національному аграрному університеті, де отримав спеціальність економіста. Працював юристом у Липовецькій районній лікарні. Був механіком-водієм евакуаційного відділення евакуаційного взводу ремонтної роти військової частини А1619 (м. Гайсин, Вінницька обл.).

Призваний на військову службу за контрактом 29.03.2016 р. Липовецьким РВК Вінницької обл., брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув внаслідок вибуху боеприпасів ВОГ-25 у пункті ремонту техніки на території військової частини в смт Новоайдар, Новоайдарівський р-н, Луганська обл.

Залишилися батько, дружина, доньки.

Місце поховання: м. Липовець, Вінницький р-н, Вінницька обл., Кам'янське кладовище.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 10, ряд 9, місце 31.

На фасаді будівлі Липовецької ЗОШ № 2 встановлено меморіальну дошку.

ОРДИНСЬКИЙ Леонід Іванович
(03.08.1973 – 28.06.2014)

Молодший сержант, командир міномета, 95-а окрема аеромобільна бригада.

Народився в с. Чемериси-Барські, Барський (нині – Жмеринський) р-н, Вінницька обл. Закінчив Барське професійно-технічне училище № 8. Строкову службу відбував у Ракетних військах. Демобілізувавшись, працював електромонтером та контролером у районі електромереж, електриком

у комбінаті комунальних підприємств, а останніх два роки – в КП «Барське будинкоуправління».

Мобілізований 27 березня 2014 р. (хоча юридично міг залишатися опікуном батька-інваліда I групи та хворої матері), брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Служив молодшим сержантом, командиром міномета мінометного взводу мінометної батареї 2-го аеромобільно-десантного батальйону 95-ї окремої аеромобільної бригади, в/ч А0281, м. Житомир.

Обставини та місце загибелі: загинув під час обстрілів з мінометів в с. Семенівка, Ясинуватський р-н, Донецька обл.

Залишилися батьки, дружина, син.

Місце поховання: м. Бар, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України №817/2014 від 21 жовтня 2014 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

Нагороджений недержавною медаллю «За визволення Слов'янська» (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 1, ряд 7, місце 24.

На фасаді будівлі Балківської школи встановлено меморіальну дошку.

Балківська сільська рада перейменувала центральну вул. Леніна в с. Балки на вул. Леоніда Ординського.

У м. Слов'янськ на місці загибелі трьох десантників 95-ї бригади встановлено пам'ятний знак.

Додатково. Разом з Л. І. Ординським загинули солдат П. Бондар та сержант О. Закусіло.

ОСАДЧУК Станіслав Васильович
(21.09.1965 – 13.11.2015)

Старший сержант, старший навідник, 14-а окрема механізована бригада.

Народився в с. Бондурівка, Немирівський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Закінчив середню школу с. Бондурівка, потім – Крижопільське будівельне професійно-технічне училище № 9 (нині – Крижопільський професійний будівельний ліцей, смт Крижопіль Вінницької обл.) за спеціальністю «екскаватор-

ник». Після закінчення училища деякий час працював. У 1983-1985 рр. проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил СРСР. Після армії повернувся до с. Бондурівка. Працював трактористом, потім – охоронцем на тракторному стані.

8 липня 2015 р. Немирівським районним військовим комісаріатом Вінницької обл. мобілізований до лав Збройних Сил України. Пройшов навчання на 233-му загальновійськовому полігоні Збройних Сил України (військова частина А4152, с. Мала Любаша Костопільського р-ну Рівненської обл.). Служив старшим навідником мінометного взводу мінометної батареї 3-го механізованого батальйону 14-ї окремої механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А1008 (польова пошта В0259), м. Володимир-Волинський Волинської обл.).

З літа-осені 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час бойових сутичок у м. Мар'їнка, Донецька обл.

Залишилися дружина, три доньки.

Місце поховання: с. Бондурівка, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 9, місце 39.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

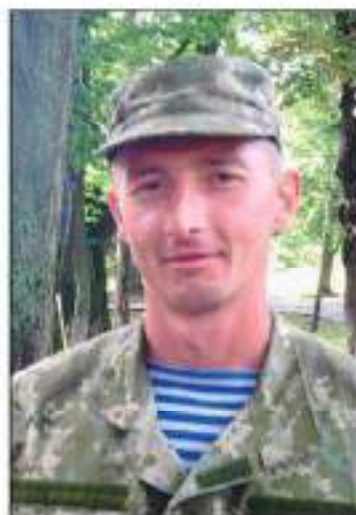
Додатково. Разом із С. В. Осадчуком загинули солдати Р. Скотенюк, О. Романович та старший сержант Ю. Ясан.

ОСАУЛКО Юрій Леонідович (17.02.1981 – 20.01.2015)

Старшина, головний сержант роти, 81-а окрема аеромобільна бригада (90-й окремий аеромобільний батальйон), позивний – «Єсаул».

Народився в с. Самгородок, Козятинський (нині – Хмельницький) р-н, Вінницька обл. У 1998 р. закінчив загальноосвітню школу с. Самгородок. Проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил України у м. Мукачеве Закарпатської обл. Після армії певний час працював на одній з Вінницьких меблевих фірм.

23 серпня 2014 р. добровольцем мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив у 90-му окремому аеромобільному батальйоні 95-ї окре-

мої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ Збройних Сил України (з осені 2014 р. – 90-й окремий аеромобільний батальйон входить до складу 81-ї окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ Збройних Сил України; військова частина польова пошта В1611, м. Костянтинівка Донецької обл.).

З листопада 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник оборони Міжнародного аеропорту «Донецьк».

Обставини та місце загибелі: зник безвісти 20 січня 2015 р. під час оборони аеропорту Донецька. Впізнаний за експертизою ДНК.

Залишилися мати, дружина, дві доньки

Місце поховання: с. Самгородок, Хмільницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Донецького аеропорту» (посмертно).

Нагороджений медаллю УПЦ КП «За жертовність і любов до України» (посмертно).

Нагороджений нагрудним знаком «Гідність та Честь» (посмертно).

Нагороджений почесною відзнакою Козятинської міської ради – нагрудним знаком «За героїзм та патріотизм» (посмертно).

Рішенням Козятинської районної ради від 30 березня 2018 р. нагороджений нагрудним знаком «За заслуги перед Козятинщиною» (посмертно).

За мужність та військову доблесть під час АТО 2014-2015 рр. нагороджений іменною зброєю – кортиком (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 5, ряд 2, місце 28.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв антитерористичної операції.

На фасаді будівлі Самгородоцької ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

ОСИПЧУК Василь Петрович
(15.03.1963 – 24.03.2016)

Старший лейтенант, командир взводу, 28-а окрема механізована бригада.

Народився в с. Іванківці, Козятинський (нині – Хмільницький) р-н, Вінницька обл. Навчався у Козятинській середній школі № 9. Невдовзі пішов до війська. Армійська служба припала до душі, тому по її закінченні був направлений на офіцерські курси, згодом отримав звання молодшого лейтенанта.

28 липня 2015 р. добровольцем мобілізований до лав Збройних Сил України. Пройшов підготовчі курси при Академії Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного (нині – Національна академія Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, м. Львів). Служив командиром інженерно-саперного взводу 1-го механізованого батальйону 28-ї окремої гвардійської механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А0666 польова пошта В0095), смт Чорноморське Комінтернівського (нині – Лиманського) р-ну Одеської обл.

З 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини загибелі: загинув від вогнепального поранення в груди поблизу с. Верхній Мінченوک Станично-Луганського р-ну Луганської обл.

Залишилися дружина, син, донька, онуки.

Місце поховання: с. Іванківці, Хмільницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Рішенням Козятинської районної ради від 30 березня 2018 р. нагороджений нагрудним знаком «За заслуги перед Козятинщиною» (посмертно).

Розпорядженням голови Козятинської міської ради від 9 серпня 2016 р. №574-р нагороджений відзнакою Козятинської міської ради «За героїзм та патріотизм» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 2, місце 28.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

ОЦАБЕРА Олександр Аркадійович
(23.07.1989 – 11.11.2016)

Сержант, інструктор з вогневої тактичної підготовки, 199-й навчальний центр ПДВ.

Народився в с. Панасівка, Козятинський (нині – Хмельницький) р-н, Вінницька обл. Закінчив загальноосвітню школу с. Гурівці Козятинського р-ну. Проходив військову службу за контрактом у 13-му окремому аеромобільному батальйоні 95-ї окремої аеромобільної бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А1910, м. Житомир), потім пе-

ревівся до 307-го окремого батальйону радіоелектронної боротьби 8-го армійського корпусу Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А0804, м. Бердичів Житомирської обл.). Був звільнений у запас. Деякий час працював в Державній пенітенціарній службі України в Житомирській обл.

У березні 2014 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив командиром розвідувального відділення 128-ї окремої гвардійської гірсько-піхотної Туркестансько-Закарпатської бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А1556, м. Мукачеве Закарпатської обл.).

З літа 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник боїв за м. Попасна Луганської обл. та Дебальцеве Донецької обл. 23 грудня 2014 р. під час обстрілу російсько-терористичними угрупованнями позицій українських військових поблизу м. Дебальцеве Донецької обл. отримав осколкове поранення правого плеча. 27 січня 2015 р., після лікування та реабілітації, повернувся в зону проведення антитерористичної операції. У березні 2015 р. звільнений у запас. У жовтні 2015 р. на місцевих виборах балотувався до Козятинської районної ради від Європейської партії України. З 11 грудня 2015 р. проходив військову службу за контрактом в лавах Збройних Сил України. З грудня 2015 р. по лютий 2016 р. – курсант, з лютого 2016 р. – інструктор навчального взводу навчальної роти навчального батальйону 199-го навчального центру Високомобільних десантних військ Збройних Сил України (військова частина А2900, м. Житомир). З осені 2016 р. знову брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув від мінно-осколкового поранення, підірвавшись на фугасі за 350 м в районі м. Торецька, Донецька обл.

Залишилися батьки, брати, дружина, сини.

Місце поховання: с. Панасівка, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 567/2016 від 21 грудня 2016 року, «за особисту мужність і самовідданість, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

Нагороджений медаллю «Захисник Вітчизни».

Нагороджений медаллю «Авдіївка. Промзона. Стояли на смерть» (помертньо).

Рішенням Козятинської районної ради від 30 березня 2018 р. нагороджений нагрудним знаком «За заслуги перед Козятинщиною» (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 9, ряд 9, місце 9.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

У Житомирі, на території 199 навчального центру ВДВ, біля меморіального пам'ятника загиблим в миротворчих місіях встановлено меморіальну дошку.

У с. Панасівці Вінницької обл. перейменовано одну з центральних вулиць на вулицю Олександра Оцабери.

ПАВЛЮК Сергій Олегович

(24.03.1986 – 12.07.2015)

Старший солдат, кулеметник, Вінницький полк, Західне ОТО НГУ, позивний – «Полтіна».

Народився в м. Вінниця. Навчався у середній загальноосвітній школі №19 м. Вінниці. У 2004 р. був призваний на строкову військову службу, яку проходив у кінологічному навчальному центрі Державної прикордонної служби України (військова частина 2418, м. Великі Мости, Сокальський р-н, Львівська обл.). У серпні 2004 р. був переведений для подальшого проходження військової служби

до взводу охорони Центральної бази зберігання та постачання ДПСУ (військова частина 1471), у 2005 р. звільнений у запас. У 2006–2007 рр. проходив військову службу за контрактом у Повітряних силах Збройних Сил України (військова частина А1459, м. Вінниця), на посаді лінійного наглядача. З 2010 р. працював на Вінницькій кондитерській фабриці Кондитерської корпорації «ROSHEN».

У серпні 2014 р. був призваний на військову службу за мобілізацією.

Брав участь в антитерористичній операції на Сході України, західне ОТО НГУ тримало оборону на «найгарячіших» блокпостах на Луганщині, у районі траси «Бахмутка», сіл Кримського та Нижнього.

Обставини та місце загибелі: загинув у результаті ДТП поблизу м. Пирятин, Полтавська обл.

Залишилися дружина, син.

Місце поховання: м. Вінниця, Центральне міське кладовище, Алея Слави.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 480/2015 від 20 серпня 2015 року, «за особисту мужність і самовідданість, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений медаллю «Захиснику Вітчизни».

ПАЗЮН Василь Васильович
(17.07.1970 – 07.05.2016)

Солдат, гранатометник, 53-я окрема механізована бригада, позивний – «Кумець».

Народився в с. Човновиця, Оратівський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Зі шкільних років мешкав у с. Михайлівка-Рубежівка Києво-Святошинського р-ну Київської обл. Закінчив середню школу с. Михайлівка-Рубежівка.

У 2015 р. мобілізований до лав Збройних Сил України, брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: помер від зупинки серця під час бойового чергування на блокпосту поблизу м. Торецьк, Донецька обл.

Залишилися мати, дружина та син.

Місце поховання: с. Михайлівка-Рубежівка, Києво-Святошинський р-н, Київська обл.

Нагороди і відзнаки: Присвоєно звання «Герой-захисник Вітчизни» Києво-Святошинського району (рішення Києво-Святошинської районної ради № 203-15-VII від 20.12.2016).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 6, місце 23.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі школи в с. Михайлівка-Рубежівка встановлено меморіальну дошку.

ПЕРЕПЕЛИЦЯ Олександр Юрійович
(02.05.1989 – 29.08.2014)

Солдат, 7-й окремий полк армійської авіації.

Народився в с. Гальжбіївка, Ямпільський (нині – Могилів-Подільський) р-н, Вінницька обл. Дитинство минуло в с. Біла, Ямпільський р-н. У 2007 р. призвали на строкову службу. Служив моряком на флоті у Криму.

Добровільно пішов боронити Батьківщину, брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Воював під Іловайськом. Разом із побратимами відстоював рубежі нашої країни, служив у 51-й бригаді, яка потрапила в оточення.

Обставини та місце загибелі: загинув під час виходу з «Іловайського котла» т. зв. «зеленим коридором». Тіло було знайдено в районі с. Горбатенко, Старобешівський р-н, Донецька обл. та 3 вересня 2014 р. разом з тілами 96 інших загиблих у т. зв. Іловайському котлі було привезено до Дніпропетровського моргу. Упізнаний за тестами ДНК. Похований у березні 2017 р.

Місце поховання: с. Біла, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 161/2017 від 13 червня 2017 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. На фасаді будівлі Гальжбіївської ЗОШ I-III ст. встановлено меморіальну дошку.

ПЕРЕТЯТЬКО Олександр Вікторович
(07.07.1974 – 18.08.2016)

Солдат, механік-водій, 128-а окрема гірсько-піхотна бригада.

Народився в с. Журавлівка, Барський (нині – Жмеринський) р-н, Вінницька обл. Закінчив середню школу.

У 2015 р. мобілізований до лав Збройних Сил України, брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Служив механіком-водієм 128-ї окремої гірсько-піхотної бригади Сухопутних

військ Збройних Сил України (військова частина А1778 (польова пошта В4673), м. Мукачеве, Закарпатська обл.).

Обставини та місце загибелі: помер під час несення служби в районі с. Покровське, Бахмутський р-н, Донецька обл.

Місце поховання: с. Журавлівка, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 10, місце 32.

ПЕТРОВ Сергій Олександрович

(27.02.1965 – 29.08.2014)

Капітан, командир роти, 2-й батальйон спеціального призначення НГУ «Донбас», позивний – «Тур».

Народився в с. Дзигівка, Ямпільський (нині – Могилів-Подільський) р-н, Вінницька обл.

Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув від попадання снаряду в пожежну машину, на якій виїжджали з оточення поблизу м. Ловайськ, Донецька обл.

Місце поховання: м. Дніпро на Краснопільському цвинтарі як тимчасово невстановлений вояк, ділянка № 79. Ідентифікований за експертизою ДНК.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 176/2015 від 25 березня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений «Ловайським Хрестом» (посмертно).

Меморіалізація. На честь загиблого героя, його псевдонімом «Тур», названо один із танків танкової роти 46-го окремого батальйону спеціального призначення Збройних Сил України «Донбас-Україна».

ПИЛИПЧУК Юрій Юрійович
(13.05.1991 – 05.09.2014)

Старший лейтенант, командир взводу, 80-а окрема десантно-штурмова бригада.

Народився в с. Корделівка, Калинівський (нині – Хмельницький) р-н, Вінницька обл. Після закінчення Корделівської загальноосвітньої школи вступив на навчання до Львівської академії Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного.

Брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Був командиром аеромобільно-десантного взводу 5-ї аеромобільно-десантної роти 2-го аеромобільно-десантного батальйону 80-ї окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ Збройних Сил України, старший лейтенант.

Обставини та місце загибелі: зник безвісти в бою з російським диверсійним підрозділом в с. Цвітні Піски, Слов'яносербський р-н, Луганська обл. Впізнаний за експертизою ДНК.

Залишилися батьки, сестра, дружина.

Місце поховання: с. Корделівка, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 511/2016 від 19 листопада 2016 року, «за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Нагороджений почесною відзнакою «Командира 80-го ОДШБр» (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Додатково. Разом з Ю. Пилипчуком загинули прапорщик А. Гаврилюк, сержант О. Ващук, сержант І. Лемещук, молодші сержанти І. Сова, С. Бродяк, В. Бражнюк, Е. Слободян, старший солдат В. Соломчук, солдати Р. Степула, М. Федус, М. Турчин, І. Воробель та С. Боднар.

ПИЛЯВЕЦЬ Богдан Борисович
(01.04.1974 – 27.11.2016)

Молодший лейтенант, командир роти, 230-а окрема база забезпечення командування Повітряних Сил Збройних Сил України.

Народився в с. Тростянець, Тиврівський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Після закінчення в с. Тросянці середньої школи у 1993 р. був призваний на строкову військову службу до Збройних Сил України. Після звільнення у запас знову повернувся в армію і з грудня 1996 р. почав служити на рядових та сержантських посадах за контрактом в одній із військових частин смт Вороновиці.

Закінчив Тернопільську народну академію сільського господарства. У червні 2015 р. отримав військове звання молодшого лейтенанта і через місяць був призначений на посаду командира роти забезпечення.

Брав участь в антитерористичній операції на Сході України. 18 листопада 2016 р. був відправлений у відрядження в м. Маріуполь.

Обставини та місце загибелі: помер під час несення служби в районі с. Тополине, Нікольський р-н, Донецька обл.

Залишилися батьки, дружина, два сини.

Місце поховання: с. Тростянець, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 9, ряд 10, місце 8.

На фасаді будівлі Тростянецької ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

ПКУС Євгеній Михайлович
(14.09.1979 – 25.08.2014)

Полковник (посмертно), старший офіцер з реєстрації та паспортної роботи Східного регіонального управління ДСПУ.

Народився в м. Вінниця в сім'ї військових. У 1996 р. закінчив Вінницьку школу № 30, після чого вступив до Хмельницької академії прикордонних військ. Службу проходив у Харківській обл. Був керівником відділу прикордонної служби. Проходив службу на різних посадах у Піщанському р-ні Вінниччини, на Одещині, у Борисполі, на Сумщи-

ні, у Харкові, де очолював відділ на залізничному вокзалі. На рахунку офіцера викриття контрабанди одягу на 2,5 мільйона гривень, історичних цінностей, ікон, недопущення незаконного вивезення маленької дитини. За успіхи у службі в порядку кар'єрного росту був переведений до апарату управління, достроково отримав звання підполковника. Був старшим офіцером з реєстрації та паспортної роботи відділу прикордонного контролю та реєстрації штабу Східного регіонального управління (I категорії) Державної прикордонної служби України.

У зв'язку з російською збройною агресією проти України особисто виявив бажання служити в «гарячій точці». Брав участь в антитерористичній операції на Сході України. З 11 липня 2014 р. керував підрозділами у районі пункту пропуску «Красна Талівка». Ініціював та організував поновлення пошкодженої під час обстрілу лінії електропостачання для місцевих мешканців. Неодноразово виявляв героїзм та мужність. Під час одного з обстрілів пункту пропуску снаряд влучив у спостережну вежу, зруйнувавши її, ризикуючи життям рятував побратимів на полі бою. 27 липня 2014 р. за особистої участі офіцера було відбито напад диверсійно-розвідувальної групи без втрат і поранених.

Обставини та місце загибелі: загинув у бою з диверсійно-розвідувальною групою, яка перетнула кордон з території Росії на ділянці «Красна Талівка», Луганська обл.

Залишилися батько, старша сестра і брат-близнюк (також прикордонник).

Місце поховання: м. Вінниця, Центральне кладовище, Алея Героїв.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 109/2018 від 26 квітня 2018 року, «за виняткову особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», присвоєно звання «Герой України» (посмертно) із врученням ордена «Золота Зірка».

Указом Президента України № 708/2014 від 8 вересня 2014 р., «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Указом Президента України № 660/2014 від 21 серпня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений медаллю «За військову службу Україні».

Указом №19 від 1 жовтня 2016 р. нагороджений відзнакою «Народний Герой України» (посмертно).

Нагороджений відомчими заохочувальними відзнаками – медалями «За мужність в охороні державного кордону України», «15 років Державній прикордонній службі України».

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 3, ряд 1, місце 26.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Вінницької гімназії № 30 встановлено меморіальну дошку.

У серпні 2015 р. у відділі прикордонної служби «Красна Талівка» у Станично-Луганському р-ні відкрили пам'ятний знак воїнам-прикордонникам, які загинули 25 серпня 2014 р. Ескізи пам'ятника розробила відома литовська художниця, волонтер Бсата Куркуль.

29 квітня 2016 р. рішенням № 246 7 сесії 7 скликання Вінницької міської ради вул. Папаніна перейменовано на вул. Євгенія Пікуса

Додатково. Разом з Є. Пікусом загинули старший прапорщик В. Фірсов, старший прапорщик Д. Арнаут та молодший сержант О. Сороченко.

ПОЛІЩУК Олег Васильович

(08.06.1978 – 20.09.2015)

Солдат, гранатометник, 24-а механізована бригада, позивний – «Ювелір».

Народився в с. Волосівка Чуднівського р-ну Житомирської обл. Батьки були військовими, родина часто переїжджала, проживала в багатьох містах, невдовзі оселилися у м. Вінниці. Закінчив середню загальноосвітню школу № 32, потім – технікум, працював ювеліром. В 2010-х рр. родина переїхала до м. Житомира.

Добровольцем пішов у зону бойових дій; брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Перейшов на контракт, гранатометник 1-ї роти 24-ї механізованої бригади у м. Вінниця.

Обставини та місце загибелі: підірвався на вибуховому пристрої під час перевірки «сірої зони» поблизу траси Бахмутка Луганської обл.

Залишилися батьки, сестра, син.

Місце поховання: с. Волосівка, Чуднівський р-н, Житомирська обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 9/2016 від 16 січня 2016 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 4, місце 46.

На фасаді будівлі Вінницької ЗОШ № 32 встановлено меморіальну дошку.

У с. Волосівка Житомирської обл. встановлено меморіальну дошку.

ПОЛУПАНОВ Володимир Іванович

(04.07.1976 – 06.02.2015)

Старшина, старший розвідник, 128-а окрема гірсько-піхотна бригада.

Народився в смт Липовець (нині – Вінницький р-н), Вінницька обл. По закінченні Липовецької загальноосвітньої школи № 1 навчався в Зозівському профтехучилищі, де отримав фах механізатора. Строкову службу проходив у Старосамбірському р-ні, що на Львівщині. Після строкової служби в Збройних Силах України був миротворцем в Іраку. Брав участь у багатонаціональних військових навчаннях «Щит миру» між Україною і країнами НАТО. Служив у «Французькому легіоні», у складі якого виконував миротворчі місії в Югославії, де отримав поранення. Через 3 роки повернувся в Україну, одружився. Мав вроджений хист до будівельних справ, працював у Чехії.

31 липня 2014 р. пішов добровольцем до Збройних Сил України, спеціальну підготовку проходив у м. Мукачеве. Служив добровольцем 128-ї Закарпатської гірсько-піхотної бригади командиром розвідувального відділення.

Обставини та місце загибелі: загинув під час штурмових дій взводного опорного пункту в районі с. Рідкодуб, Краснолиманський р-н, Донецька обл. Ціною власного життя врятував 20-річного старшого лейтенанта.

Залишилися дружина, два сини.

Місце поховання: смт Липовець, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 108/2015 від 26 лютого 2015 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 6, ряд 7, місце 5.

На фасаді будівлі школи у смт Липовець (нині – колегіумі ім. В. Липківського) встановлено меморіальну дошку.

Додатково. Разом з В. Полупановим загинули солдат О. Грицай, молодший сержант М. Рябко, солдат В. Вергай та старший лейтенант О. Вакульчук.

ПОПЕНКО Владислав Валерійович
(04.04.1995 – 29.05.2019)

Старший лейтенант, льотчик 3-го класу, льотчик-штурман 16-ї ОБрАА «Броди».

Народився в м. Немирів, Вінницька обл. З родини військовослужбовців: батько – військовий льотчик, мати – медсестра у військовому шпиталі. Навчався у Вінницькій фізико-математичній гімназії № 17. 2017 р. закінчив Харківський національний університет Повітряних Сил ім. Івана Кожедуба (бакалавр, спеціальність «військове управління»), після чого поступив на службу в 16-ту бригаду.

Учасник антитерористичної операції та операції об'єднаних сил. У 2018 р. виконував польоти на бойовому вертольоті в зоні антитерористичної операції – операції об'єднаних сил, доставляв поранених у шпиталі.

Обставини та місце загибелі: під час нічного тренувального польоту в рамках планових навчань «День – Ніч» вертоліт Мі-8 впав та загорівся у лісі, за 3 км від с. Сестрятин Радивилівського р-ну Рівненської обл. Внаслідок авіакатастрофи загинули чотири члени екіпажу.

Залишилися батьки, брат і наречена.

Місце поховання: м. Вінниця, Алея Слави Центрального кладовища.

ПОПЕРЕЧНИЙ Григорій Миколайович
(14.07.1971 – 11.05.2016)

Старший солдат, старший майстер, 24-а окрема механізована бригада.

Народився в с. Плебанівка, Шаргородський (нині – Жмеринський) р-н, Вінницька обл. Закінчив середню школу.

24 квітня 2015 р. Шаргородським районним військовим комісаріатом Вінницької обл. мобілізований до лав Збройних Сил України. Брав участь

в антитерористичній операції на Сході України. Був військовослужбовцем ремонтно-відновлювального батальйону 24-ї окремої механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України.

Обставини та місце загибелі: помер під час несення служби у с. Варварівка, Кремінський р-н, Луганська обл.

Місце поховання: с. Плебанівка, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 6, місце 31.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

ПОРУБАНИЙ Валентин Миколайович (23.02.1990 – 10.12.2015)

Сержант, старший стрілець, 95-а окрема аеромобільна бригада.

Народився в с. Торків, Тульчинський р-н, Вінницька обл. Закінчив загальноосвітню школу. Проходив строкову військову службу у 95-й окремій аеромобільній бригаді Аеромобільних військ Збройних Сил України (військова частина А1910, м. Житомир). Після служби в армії працював на будівництві.

У 2015 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. З 15 травня 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Його БТР підірвався на міні. Хлопець отримав поранення у голову, зазнав контузії. Найбільше постраждали очі. Понад два місяці лікувався у госпіталях. Спочатку в Харкові, потім – у Вінниці. Зір йому врятували у клініці Сергієнка у м. Вінниці. До 6 січня 2016 р. мав перебувати на реабілітації вдома, а потім продовжити лікування. Отримав травму голови під час побутового конфлікту.

Обставини та місце загибелі: помер під час лікування в реанімаційному відділенні Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону (м. Вінниця).

Місце поховання: с. Торків, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

ПОТЕХІН Анатолій Миколайович
(06.01.1969 – 07.06.2017)

Капітан, старший офіцер відділення СПП, 12-й окремий мотопіхотний батальйон, 72-а окрема механізована бригада.

Народився в м. Хмільник, Вінницька обл. Навчався у міській середній школі № 3 м. Хмільник. У 1986 р. закінчив Мінське суворовське військове училище, у 1990 р. – Київське вище загальновійськове командне училище ім. Фрунзе. Проходив службу у розвідроті колишнього військового містечка (тепер с. Висока Піч) у Житомирській обл.

Звільнившись зі Збройних Сил України у 1999 р., став підприємцем, 2002 р. зареєстрував підприємство із роздрібною торгівлю ПП «ЧП», займався перевезеннями. 1999 р. долучився до лав Народного Руху України. Був громадським активістом. Грав у сільській футбольній команді, був представником ФК «Пак-Трейд» (с. Висока Піч).

З початком російської збройної агресії проти України став волонтером, а в лютому 2017 р. вступив на військову службу за контрактом і вирушив на фронт. З 22 лютого 2017 р. виконував бойові завдання на території проведення антитерористичної операції в районі м. Авдіївка. Розвідгрупа під командуванням капітана здійснювала пішу розвідку місцевості та інженерну розвідку.

Обставини та місце загибелі: загинув через численні поранення, не сумісні з життям, поблизу с. Кам'янка, Ясинуватський р-н, Донецька обл. Залишилися дружина, двоє дітей.

Місце поховання: с. Висока Піч, Житомирський р-н, Житомирська обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 175/2017 від 5 липня 2017 року, «за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (помертвено).

За заслуги у військовій та волонтерській діяльності, героїзм і самопожертву, виявлені у захисті територіальної цілісності Української держави, 4 серпня 2017 р. нагороджений найвищою відзнакою Житомирської районної ради «Честь і слава Житомирського району» (помертвено).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 9, ряд 8, місце 28.

6 січня 2018 р., у день його народження, в с. Висока Піч пройшов турнір з міні-футболу на його честь, для постійного вшанування полеглого на війні офіцера заснували перехідний Кубок пам'яті Анатолія Потехіна.

ПРИСЯЖНЮК Ігор Васильович
(11.01.1977 – 07.08.2014)

Старший прапорщик, технік секції зв'язку
Могилів-Подільського прикордонного загону.

Народився в м. Вінниця. Навчався у Вінницькій загальноосвітній школі № 35. Вихованець СДЮШОР ім. олімпійської чемпіонки Ю. Рябчинської у м. Вінниця. Український каноїст, багаторазовий чемпіон України з веслування, майстер спорту з веслування на байдарках і каное, учасник Національної збірної України. У 1995 р. пішов на строкову службу до Прикордонних військ України, а по її закінченні став військовослужбовцем контрактної служби Одеської окремої авіаційної ескадрильї, обійнявши посаду техника взводу. Під час служби в м. Одесі у вільний час почав активно займатися веслуванням на каное. Незабаром його призначили тренером спортивної команди спорткомітету Держприкордонслужби, а згодом – спортсменом-інструктором спортивної команди Південного регіонального управління ДПСУ. За свою спортивну кар'єру досяг звання «Майстер спорту», виборов 8 медалей. У 2012 р. виступав на чемпіонаті світу з веслувального марафону в Римі (Італія). У 2013 р. брав участь у Всесвітніх іграх з неолімпійських видів спорту в Кале (Колумбія). У 2013 р. разом з сім'єю переїхав з м. Одеси до рідної Вінниці. Служив на посаді техника секції зв'язку відділу прикордонної служби «Вінниця».

Обставини та місце загибелі: загинув під час організованого прориву з оточення у «Довжанському котлі» (сектор «Д»). Був тимчасово похований у братській могилі у полі, за 3-ри кілометри на південний захід від смт Єсаулівка Антрацитівського р-ну Луганської обл. 23 листопада 2014 р. ексгумований пошуковцями Місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан»). Впізнаний за тестами ДНК. Перепохований.

Залишилися батьки, дружина, син.

Місце поховання: м. Вінниця, Центральне міське кладовище, Алея Слави.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 213/2015 від 9 квітня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 2, ряд 7, місце 20.

В холі Вінницької ЗОШ I-III ст. №15 встановлено меморіальну дошку.

Додатково. Разом з І. Присяжнюком під час прориву також загинули капітан С. Лифар, старший прапорщик В. Діхтієвський, старший матрос Є. Колісниченко, солдат М. Антипов, сержант О. Кислицький, солдат В. Кумановський, солдат С. Бойко, солдат О. Заєць та солдат В. Птіцин.

ПРИТИКА Олександр Андрійович
(04.06.1965 – 12.08.2014)

Старший солдат, радіотелефоніст, 9-й батальйон територіальної оборони.

Народився в с. Нова Ободівка, Тростянецький (нині – Гайсинський) р-н, Вінницька обл. Навчався у Новоободівській загальноосвітній школі I-III ст. З 1983 по 1986 р. служив на Балтійському флоті у званні старшого матроса, з 1988 по 1991 р. – в лавах Міністерства внутрішніх справ України, потім працював у колгоспі механізатором, з 1993 р. – слюсар Ободівського цукрового заводу, працював в Тростянецькій ділянці Гайсинського міжрайонного управління газового господарства.

9 червня 2014 р. пішов добровольцем у зону антитерористичної операції.

Обставини та місце загибелі: помер внаслідок травми, отриманої під час виконання бойового завдання в районі м. Маріуполь, Донецька обл.

Залишилися дружина, прийомна донька.

Місце поховання: смт Тростянець, Гайсинський р-н, Вінницька обл., центральне кладовище.

Нагороди і відзнаки: Нагороджений медаллю УПЦ КП «За жертвність і любов до України» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 2, ряд 3, місце 41.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Новоободівської школи встановлено меморіальну дошку.

ПРОНІН Вадим Олександрович
(20.09.1980 – 04.11.2014)

Молодший сержант, головний сержант – командир відділення снайперів, 128-а окрема гірсько-піхотна бригада.

Народився в с. Зятківці, Гайсинський р-н, Вінницька обл. Сім'я переїхала жити на Львівщину. У 1987 р. пішов у перший клас. Після смерті батька мати з дітьми повернулися у с. Зятківці, Гайсинський р-н, Вінницька обл. Закінчивши Зятковецьку школу, проходив строкову службу в Збройних Силах України. Закінчив Рівненське вище професійне училище Державної служби охорони при Міністерстві внутрішніх справ України. Переїхав до м. Києва, де працював інспектором супроводу інкасацій. В останні роки проживав у м. Гайсин разом із дружиною та сином.

У травні 2014 р. записався добровольцем, а 1 серпня 2014 р. призвали на військову службу за мобілізацією. Два тижні проходив підготовку у м. Мукачеве, на Закарпатті. З 31 серпня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: під час виконання бойового завдання підірвався на розтяжці поблизу с. Рідкодуб, Краснолиманський р-н, Донецька обл. в районі м. Дебальцеве.

Залишилися батьки, сестра, дружина, син.

Місце поховання: с. Зятківці, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 282/2015 від 23 травня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 4, ряд 9, місце 36.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

ПРОЦЕНКО Андрій Юрійович
(30.09.1994 – 02.09.2019)

Солдат, оператор радіолокаційної станції, 748-а окрема радіолокаційна рота, 138-а радіотехнічна бригада.

Народився в с. Бохоники, Вінницький р-н, Вінницька обл. Закінчив Бохоничську середню загальноосвітню школу, після чого вступив до державного професійного навчального закладу «Гніванський професійний ліцей», здобув фах «машиніст-кранівник». Був спеціалістом з ремонту автомобілів.

16 квітня 2014 р. був призваний на військову службу. Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час висування на спостережний пост поблизу с. Водяне, Волноваський р-н, Донецька обл., отримавши несумісне з життям кульове поранення в шию. Помер під час евакуації.

Залишилися батьки, сестра.

Місце поховання: с. Бохоники, Вінницький р-н, Вінницька обл., кладовище № 2.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 897/2019 від 11 грудня 2019 року, «за особисту мужність і самовідданість, виявлені під час бойових дій, зразкове виконання військового обов'язку», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. В центрі с. Бохоники відкрито пам'ятник.

На фасаді будівлі Бохоничської ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

ПУТАЧОВ Олег Валентинович
(05.11.1964 – 20.04.2015)

Стрілець добровольчого батальйону «ОУН», позивний – «Слід».

Народився в м. Жмеринка, Вінницька обл. Виріс у сім'ї військового; 1980 р. закінчив 8 класів Жмеринської школи. Учасник війни в Афганістані, ліквідатор аварії на ЧАЕС. Працював на залізничному підприємстві, проживав у м. Жмеринці. Згодом служив у недержавній охороні,

переніс інсульт, мав групу з інвалідності. Добровольцем пішов на фронт у лютому 2015 р., брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув у бою вночі на передовій в с. Піски, Ясинуватський р-н, Донецька обл. від розриву міни.

Залишилися батько, брат, дружина, син, внучка.

Місце поховання: с. Станіславчик, Жмеринський р-н, Вінницька обл., Верхнє кладовище.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 97/2021 від 12 березня 2021 року, «за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народу», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 2, місце 16.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

РАЧОК Михайло Петрович

(04.10.1984 – 26.01.2015)

Прапорщик, головний сержант роти, 95-а окрема аеромобільна бригада.

Народився в с. Лозова, Хмільницький р-н, Вінницька обл. Служив у Житомирському військовому інституті. З листопада 2013 р. служив у 95-й окремій аеромобільній бригаді Високомобільних десантних військ Збройних Сил України (військова частина А0281, м. Житомир).

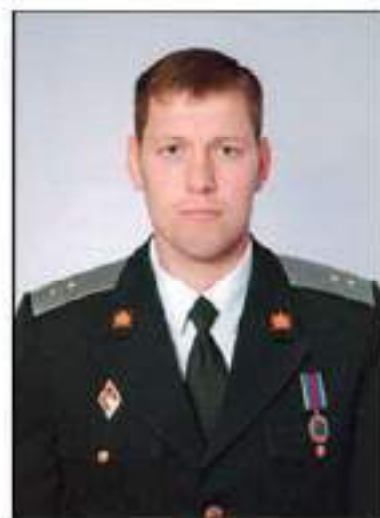
З 8 березня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув, виконуючи завдання з евакуації поранених бійців з поля бою в районі с. Спартак, Ясинуватський р-н, Донецька обл., поблизу Донецького аеропорту.

Залишилися батьки, брат, сестра, дружина.

Місце поховання: с. Лозова, Хмільницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України №817/2014 від 21 жовтня 2014 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

15 квітня 2015 р. нагороджений відзнакою МО України «За військову доблесть» (посмертно).

25 квітня 2015 р. нагороджений медаллю УПЦ КП «За жертвність і любов до України» (посмертно).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Донецького аеропорту» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 5, ряд 8, місце 30.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Додатково. Разом з М. Рачком загинули солдати Д. Сенюк, В. Гага, А. Стратович, сержант О. Білокуров.

РЕМЕШІВСЬКИЙ Євгеній Олександрович
(19.07.1985 – 13.12.2016)

Старший солдат, гранатометник, 101-й окремий полк зв'язку і управління Повітряних Сил Збройних Сил України.

Народився в м. Вінниця. Мав середню технічну освіту.

Служив за контрактом. Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час несення служби в районі смт Верхньоторецьке, Ясинуватський р-н, Донецька обл.

Залишилися мати, сестра, дружина, син.

Місце поховання: м. Вінниця.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі "Стіна пам'яті полеглих за Україну" у Києві: секція 9, ряд 1, місце 24.

РИБАЧЕНКО Олександр Сергійович
(09.10.1989 – 16.04.2016)

Старший солдат, оператор, 25-й окремий мотопіхотний батальйон (54-а окрема механізована бригада), позивний – «Риба».

Народився в м. Гайсин, Вінницька обл. Закінчив Гайсинську загальноосвітню школу I-III ст. №2. Згодом продовжив навчання у Вінницькому будівельному технікумі. Останнім часом проживав м. Бровари, Київська обл.

У вересні 2015 р. записався добровольцем до 25-го батальйону територіальної оборони «Київська Русь». З Броварського військкомату був направлений на службу у зону проведення антитерористичної операції. Служив навідником роти вогневої підтримки 25-го окремого мотопіхотного батальйону «Київська Русь» 54-ї окремої механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України.

Обставини та місце загибелі: підірвався на протипіхотній міні в с. Троїцьке, Попаснянський р-н, Луганська обл. Втратив багато крові, під час медичної евакуації реанімобілем двічі зупинялося серце. Помер від поранень на хірургічному столі центральної районної лікарні м. Бахмут, Донецька обл.

Залишилися дружина, син.

Місце поховання: м. Гайсин, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 522/2016 від 25 листопада 2016 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 4, місце 24.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Гайсинської ЗОШ № 2 встановлено меморіальну дошку.

РИБАЧУК Володимир Миколайович
(25.07.1978 – 05.07.2021)

Старший солдат, водій, 9-й окремий мотопіхотний батальйон.

Народився в с. Білий Камінь, Чечельницький (нині – Гайсинський) р-н, Вінницька обл. Спеціальну освіту з 1994 р. по 1996 р. здобував в Ольгопільському СПТУ.

15 вересня 2016 р. пішов на військову службу в Збройні Сили України за контрактом. Брав безпосередню участь у заходах із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування

збройної агресії Російської Федерації у Донецькій та Луганській обл.

Обставини та місце загибелі: помер під час несення служби поблизу с. Луганське, Бахмутський р-н, Донецька обл.

Місце поховання: с. Білий Камінь, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

РИЛЬСЬКИЙ Владислав Олександрович
(20.07.1992 – 14.08.2014)

Лейтенант, командир взводу, 24-а окрема механізована бригада.

Народився в м. Вінниця. У 2009 р. закінчив загальноосвітню гімназію м. Острог Рівненської обл. У 2013 р. закінчив Львівську Академію Сухопутних військ ім. гетьмана Петра Сагайдачного за спеціальністю «Управління діями підрозділів механізованих військ». З 2013 р. служив в 24-й Залізній імені князя Данила Галицького окремій механізованій бригаді Сухопутних військ Збройних Сил

України (військова частина А0998; м. Яворів Львівської обл.).

Брав участь в антитерористичній операції з 24 травня 2014 р. З перших днів у зоні проведення операції взвод під керівництвом офіцера ніс службу на блок-постах в Донецькій обл. Уміле керівництво взводом та постійне вдосконалення навичок підлеглого особового складу дало змогу керівництву бригади створити із взводу штурмову групу для знищення терористів у безпосередньому зіткненні з противником.

Обставини та місце загибелі: загинув під час виконання завдань в зоні антитерористичної операції біля смт Лутугине, Луганська обл. внаслідок артилерійського обстрілу.

Залишилися батьки.

Місце поховання: м. Острог, Рівненська обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 817/2014 від 21 жовтня 2014 р., «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 2, ряд 6, місце 36.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

У м. Острог на фасаді будівлі навчально-виховного комплексу «Школа I-III ст. – гімназія» встановлено меморіальну дошку.

РИМАР Ігор Віталійович

(09.07.1962 – 27.07.2014)

Старший лейтенант, начальник інженерної служби штабу, 24-й батальйон територіальної оборони «Айдар», позивний – «Сірко».

Народився в м. Могилів-Подільський, Вінницька обл. Навчався з 1968 по 1978 рр. в загальноосвітній школі № 5 м. Могилева-Подільського Вінницької обл. Закінчив Вище військово-інженерне училище, служив у Красноярску, РФ. Після розпаду СРСР переїхав до м. Києва, працював приватним підприємцем.

Учасник Євромайдану та Революції Гідності, 18-а сотня. З 8 травня 2014 р. тримали оборону під Луганськом.

Обставини та місце загибелі: загинув під час бою в районі смт Георгіївка, Лутугинський р-н, Луганська обл.

Залишилися дружина, син, невістка, онука.

Місце поховання: м. Київ, Байкове кладовище, колумбарій № 15, ряд 7, місце 10.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 109/2015 від 26 лютого 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Луганського аеропорту» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 2, ряд 6, місце 6.

Меморіал пам'яті героїв АТО у м. Могилеві-Подільському Вінницької обл.

Встановлено пам'ятну дошку на будинку ЗОШ №5 м. Могилева-Подільського Вінницької обл.

Додатково. Разом з І. Римарем загинули підполковник С. Коврига, старший сержант С. Шостак, старший солдат І. Куліш, солдати М. Личак, А. Алієв, С. Менюк, О. Квач, М. Вербовий, О. Давидчук, В. Бойко, І. Василян.

РОЖАНСЬКИЙ Пантелеймон Петрович
(09.08.1993 – 05.01.2015)

Старший солдат резерву, старший стрілець-навідник, батальйон оперативного призначення ім. Героя України генерала Сергія Кульчицького, позивний – «Пантя».

Народився в смт Літин (нині – Вінницький р-н), Вінницька обл. Закінчив Літинську школу № 2. Після 9-го класу вступив до Вінницького технічного коледжу на радіотехнічне відділення. Отримавши диплом, пішов навчатися у Хмельницький технологічний університет.

З грудня 2014 р. був на Майдані. Із однодумцями заснували спільноту «Пекельна бочка».

Пішов у зону антитерористичної операції добровольцем.

Обставини та місце загибелі: загинув під час здійснення ротації в зоні антитерористичної операції в ДТП на трасі Київ – Довжанський поблизу м. Артемівськ (нині – Бахмут), Донецька обл.

Залишилися батьки, сестра.

Місце поховання: с. Сосни, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 365/2015 від 28 червня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 5, ряд 4, місце 23.

На фасаді будівлі Літинської ЗОШ №2 встановлено меморіальну дошку.

РОМАНОВ Вадим Андрійович
(20.03.1989 – 20.02.2020)

Старший солдат, командир відділення, 59-а окрема мотопіхотна бригада.

Народився в с. Ковалівка, Немирівський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Навчався у Ситковецькій школі-інтернаті. Працював у с. Ковалівка трактористом.

З 29 жовтня 2016 р. розпочав добровільно служити за контрактом, брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: трагічно загинув під час несення служби на спостережному посту між селами Зайцеве та Калинове, Бахмутський р-н, Донецька обл.

Залишилися батьки, сестра, дружина.

Місце поховання: с. Ковалівка, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 11, ряд 7, місце 17.

РУБАНСЬКИЙ Федір Сергійович
(18.04.1995 – 12.09.2018)

Молодший сержант, командир бойової машини – командир відділення, 72-а окрема механізована бригада, позивний – «Кокс».

Народився в с. Казаклія, автономне територіальне утворення Гагауз Єрі, Молдова. Мати з дітьми переїхала в с. Рудниця, Піщанський р-н, Вінницька обл. У 2004 р. вступив до Кодимського професійно-технічного училища.

До лав Збройних Сил України пішов на контрактній основі, брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: наприкінці червня 2018 р. отримав численні осколкові поранення. Лікарі нейрохірургічного відділення Київського військового шпиталю боролися за його життя, стан був важкий, врятувати не вдалося.

Залишилися батьки, сестри.

Місце поховання: с. Рудниця, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 411/2018 від

5 грудня 2018 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

Указом Президента України № 138/2017 від 22 травня 2017 року, «за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку», нагороджений медаллю «За військову службу Україні».

Указом Президента України № 239/2018 від 23 серпня 2018 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений медаллю «Захиснику Вітчизни».

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 10, ряд 7, місце 34.

РЯБОКІНЬ Василь Васильович
(21.06.1963 – 31.07.2014)

Підполковник міліції, начальник відділу, Докучаєвський МВ ГУ МВС України у Донецькій обл.

Народився в с. Станіславчик, Жмеринський р-н, Вінницька обл. Закінчив Вінницький політехнічний інститут за спеціальністю інженер електронно-обчислювальної техніки. Одружившись, переїхав у смт Донське, Волноваський р-н, Донецька обл. Службу в міліції починав з посади інспектора ДАІ. Здобув вищу освіту, також спеціальність юриста, закінчивши Донецький юридичний інститут. Очолив ДАІ Волноваського р-ну. З 2010 р. працював начальником Докучаєвського міського відділу міліції.

Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: був застрелений на автодорозі в районі дачного кооперативу «Мрія», Волноваський р-н, Донецька обл., коли після служби повертався з Докучаєвська додому в Донське.

Залишилися дружина, син, донька.

Місце поховання: смт Донське, Волноваський р-н, Донецька обл.

Нагороди і відзнаки: Нагороджений 24 серпня 2014 року наказом МВС України №1660 о/с нагрудним знаком «За відвагу в службі» (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 2, ряд 2, місце 19.

САВАНЧУК Віктор Юрійович
(12.11.1993 – 09.07.2014)

Солдат, розвідник-кулеметник, 8-й окремий полк спеціального призначення Головного управління розвідки Міністерства оборони України.

Народився в с. Яланець, Томашпільський (нині – Тульчинський) р-н, Вінницька обл. Навчався в Яланецькій загальноосвітній школі. Вступив до Одеського ліцею морського транспорту. Закінчивши його, пішов до Збройних Сил України контрактником. Служив у м. Хмельницькому.

Коли почалися військові дії на Сході України, разом з однополчанами став на захист рідної землі, брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час бою, який виник після обстрілу терористами з кулемета машини «Урал», що потрапила у засідку в районі с. Муратове, Новоайдарський р-н, Луганська обл.

Залишилися батьки, брат.

Місце поховання: с. Яланець, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 817/2014 від 21 жовтня 2014 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 1, ряд 10, місце 24.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Яланецької ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

САВКОВ Роман Олександрович
(08.02.1989 – 11.11.2019)

Старший солдат, стрілець-помічник гранатометника, 92-а окрема мотопіхотна бригада.

Народився в с. Юхимівка, Шаргородський (нині – Жмеринський) р-н, Вінницька обл.

Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: 20 липня 2017 р. в бою під с. Красногорівка був контужений та поранений, потрапив у полон до бойовиків «ДНР». Бійця утримували у Макіївській колонії, де

він через стрес та погане харчування захворів на цукровий діабет. Бойовики обмежили його в медобслуговуванні, внаслідок чого стан здоров'я постійно погіршувався. Звільнили 24 січня 2018 р. після півроку неволі. Після тривалого курсу лікування помер.

Залишилися батьки, сестра.

Місце поховання: с. Юхимівка, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

САВЧЕНКО Олександр Юрійович
(15.06.1992 – 22.07.2014)

Старший солдат, навідник-оператор, 24-а окрема механізована бригада.

Народився в смт Крижопіль (нині – Тульчинський р-н), Вінницька обл. у сім'ї працівників міліції. У 2009 р. закінчив Крижопільську середню загальноосвітню школу I-III ст. № 2. Брав участь у районних і обласних змаганнях з важкої атлетики; мав багато спортивних нагород і медалей. Закінчив у м. Севастополі факультет судноводіння Чорноморського вищого військово-

во-морського училища імені Нахімова.

У березні 2014 р. добровільно пішов служити за контрактом. Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув внаслідок мінометного обстрілу у Донецькій обл.

Залишилися батьки.

Місце поховання: смт Крижопіль, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 26/2015 від

22 січня 2015 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, високий професіоналізм, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 2, ряд 2, місце 10.

14 жовтня 2016 р. у Крижополі відкрито пам'ятник на честь воїнів-земляків, полеглих в антитерористичній операції, серед них виکارбуване й ім'я О. Ю. Савченка.

У смт Крижопіль перейменовано вулицю на честь Олександра Савченка.

САДОВСЬКИЙ Богдан Анатолійович (15.06.1974 – 19.02.2015)

Сержант, старший навідник, 93-я окрема механізована бригада.

Народився в смт Муровані Курилівці (нині – Могилів-Подільський р-н), Вінницька обл. Після закінчення школи навчався у гірничому технікумі м. Марганця. Після армії працював у фермерському господарстві.

До Збройних Сил України мобілізований 2014 р. Брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Служив старшим навідником 93-ї окремої гвардійської механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час обстрілу з БМ-21 ротного опорного пункту в районі с. Піски, Ясинуватський р-н, Донецька обл.

Залишилися мати, брат, дружина, дві доньки.

Місце поховання: смт Томаківка, Дніпропетровська обл., Центральне кладовище.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 663/2015 від 25 листопада 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 6, ряд 4, місце 36.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв антитерористичної операції.

САЇНЧУК Василь Васильович
(10.05.1979 – 11.03.2015)

Старший сержант, старший водій, 230-а окрема база забезпечення Командування Повітряних Сил Збройних Сил України.

Народився в с. Якушинці, Вінницький р-н, Вінницька обл. Разом із батьками переїхав у с. Дашківці, Літинський р-н, Вінницька обл. Закінчив Дашковецьку школу. На службу був призваний у 1997 р. По завершенні терміну служби перейшов на службу за контрактом, переїхав із сім'єю у м. Вінницю.

Обставини та місце загибелі: загинув під час проведення будівельних робіт на території аеродрому м. Краматорськ, Донецька обл.

Залишилися батьки, сестра, дружина, донька.

Місце поховання: с. Дашківці, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 6, ряд 7, місце 36.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

СЕМЕНОВ В'ячеслав Анатолійович
(23.07.1969 – 17.02.2015)

Старший лейтенант, заступник начальника першої прикордонної застави оперативно-бойової прикордонної комендатури, Могилів-Подільський прикордонний загін.

Народився в м. Жмеринка, Вінницька обл. З 1987 по 1989 р. проходив строкову службу у лавах Радянської армії. У 2005 р. закінчив Вінницький технічний університет. Тривалий час працював на Жмеринському заводі «Сектор» наладчиком та у Жмеринській дистанції електропостачання.

У серпні 2014 р. був призваний у ході мобілізації до лав Державної прикордонної служби України. Службу проходив на Сході України, де брав участь в антитерористичній операції. Обіймав посаду заступника начальника першої прикордонної застави оперативно-бойової прикордонної комендатури 24-го Могилів-Подільського прикордонного загону.

Південного регіонального управління Державної прикордонної служби України. У зоні бойових дій проявив себе як мужній та відважний воїн, умілий керівник та вірний товариш.

У лютому 2015 р. під час Дебальцевської операції командував контрольним блокпостом № 12801 «Балу» біля с. Фащівка Перевальського р-ну Луганської обл., поблизу м. Дебальцеве, який через вигідне географічне розташування мав стратегічне значення для оборони м. Дебальцеве і з початку 2015 р. зазнавав постійних нападів з боку російських бойовиків із застосуванням танків, важкої артилерії, мінометів.

9 лютого 2015 р. прибув на блокпост з прикордонним нарядом, змінивши товаришів, які до цього декілька днів вели запеклі бої. Протягом восьми діб було відбито п'ять атак російських бойовиків. Прикордонним нарядом було знищено танк, бойову машину піхоти та вантажівку російських бойовиків. Особисто очолював групу під час виконання найбільш небезпечних завдань, підтримував високий бойовий дух підрозділу. 16 лютого 2015 р. російські бойовики двічі здійснювали атаку. В першому випадку, не спромігшись захопити контрольний блокпост штурмом, вони упродовж двох годин здійснювали мінометний обстріл блокпоста. Наступного дня російські бойовики за підтримки артилерії та танків протягом дня штурмували блокпост.

Обставини та місце загибелі: загинув під час тактичної розвідки внаслідок прямого влучання танкового снаряда біля с. Фащівка, Перевальський р-н, Луганська обл., поблизу м. Дебальцеве.

Залишилися батьки, сестра, дружина, дві доньки, онук.

Місце поховання: м. Жмеринка, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 86/2016 від 11 березня 2016 року, «за виняткову особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, присвоєно звання «Герой України» (посмертно) з врученням ордена «Золота Зірка».

Указом Президента України № 213/2015 від 9 квітня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Указом Президента № 233/2017 від 23 серпня 2017 р. Могилів-Подільському прикордонному загону присвоєно ім'я старшого лейтенанта В. А. Семенова.

Меморіалізація. У Жмеринській ЗОШ № 6 встановили меморіальну дошку.

На території Одеського прикордонного загону встановлено пам'ятник.

СЕМЕНЮК Микола Іванович
(28.11.1973 – 14.01.2019)

Молодший сержант, заступник командира бойової машини – навідник-оператор, 72-а окрема механізована бригада, позивний – «Саїд».

Народився в с. Леляки, Жмеринський р-н, Вінницька обл. З 1981 по 1991 р. здобував середню освіту в Жмеринській загальноосвітній школі I-III ст. № 6.

Потім – навчання у Жмеринському вищому професійному училищі за спеціальністю «столяр». У 1992 р. розпочав свою трудову діяльність у Жмеринському вагоноремонтному заводі. Звідти у 1994 р. був призваний до лав Збройних Сил України. Після закінчення служби повернувся на рідний завод.

З 30 березня 2016 р. пішов на службу за контрактом до Збройних Сил України. Брав участь у боях біля Старогнатівки, у промисловій зоні Авдіївки, на Світлодарській дузі.

Обставини та місце загибелі: загинув внаслідок вогняного поранення в ділянку живота під час ворожого обстрілу позицій бригади поблизу с. Гладосове, Бахмутський р-н, Донецька обл.

Залишилися батьки, дружина, два сини.

Місце поховання: м. Жмеринка, Вінницька обл., Леляцьке кладовище.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України №897/2019 від 11 грудня 2019 року, «за особисті заслуги у зміцненні обороноздатності Української держави, мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, зразкове виконання військового обов'язку», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 11, ряд 2, місце 8.

СЕМЕРЯК Ярослав Іванович
(07.11.1965 – 19.06.2015)

Доброволець, Добровольчий український корпус «Правий сектор».

Народився в с. Тростянчик, Тростянецький (нині – Гайсинський) р-н, Вінницька обл. Потім переїхав з мамою на Донеччину. У 1983 р. пішов в армію. Заочно вступив до Дніпропетровського інституту на агрономічний факультет. По закінченні вищої освіти за спеціальністю не працював. На початку 1990-х рр. приїхав у с. Тростянчик. Працював трактористом у с. Глибочок. Згодом знову повернувся на Донеччину.

Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: отримав важкі поранення під час виконання бойового завдання в районі шахти Бутівка, м. Донецьк. Помер у Дніпропетровській клінічній лікарні.

Залишилася мати.

Місце поховання: с. Тростянчик, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 97/2021 від 12 березня 2021 року, «за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народу», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Відзнака «Бойовий Хрест Корпусу» (посмертно, № відзн. 087. Наказ № 205/21 від 17 липня 2021 року).

СИВКОВ Євген Григорович
(24.03.1977 – 27.09.2015)

Навідник, 14-а окрема механізована бригада, 6-та рота, 2-й механізований батальйон.

Народився в м. Олексіївка, Цілиноградська обл. (Республіка Казахстан). Сім'я переїхала в смт Чечельник, Вінницька обл. Закінчив 8-річну школу. 1995 – 1996 рр. – служба у Збройних Силах України. Після цього працював на цукровому заводі.

Був призваний за мобілізацією 12.02.2015 р., проходив службу у ВЧ № Во259 біля м. Курахо-

ве, Донецька обл. Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час виконання службових обов'язків в районі м. Мар'їнка, Донецька обл. – виконував завдання щодо транспортування боєприпасів, під час детонування бойової гранати отримав травми, несумісні з життям, помер на місці події.

Залишилися мати, сестра, чотири доньки.

Місце поховання: смт Чечельник, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 5, місце 41.

СИНЧАК Анатолій Анатолійович
(30.03.1972 – 17.02.2015)

Молодший сержант, 13-й окремий мотопіхотний батальйон (1-а окрема танкова бригада).

Народився в с. Снітків, Мурованокуриловецький (нині – Могилів-Подільський) р-н, Вінницька обл. Потім родина переїхала на Черкащину. Закінчив загальноосвітню школу с. Мошни Черкаського р-ну Черкаської обл. Мешкав у с. Будо-Орловецька, Городищенський р-н, Черкаська обл.

У 2014 р. мобілізований до лав Збройних Сил України, відразу брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Служив у 13-му окремому мотопіхотному батальйоні 1-ї окремої гвардійської танкової бригади Сухопутних військ Збройних Сил України. Учасник боїв за м. Дебальцеве, Донецька обл.

Обставини та місце загибелі: загинув під час боїв у м. Дебальцеве, Донецька обл.

Залишилися мати, дружина, двоє дітей.

Місце поховання: с. Будо-Орловецька, Городищенський р-н, Черкаська обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 103/2016 від 21 березня 2016 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 6, ряд 1, місце 32.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі ЗОШ с. Мошни, Черкаський р-н, Черкаська обл. встановлено меморіальну дошку.

У с. Мошни ім'ям Анатолія Синчака названо вулицю.

СИЧ Тарас Степанович

(30.03.1966 – 13.02.2015)

Солдат, кухар, 25-й окремий мотопіхотний батальйон, позивний – «Дід».

Народився в м. Вінниця. Навчався у Вінницькій школі № 11 та Вінницькому політехнічному університеті. Пройшов строкову військову службу в лавах Збройних Сил СРСР. Після армії обрав професію бібліотекаря. Працював завідувачим бібліотекою-філією №17. Був активним представником неформального руху хіппі у Вінниці. Постійно брав участь у будівництві церков та монастирів Вінниччини. Під час Революції Гідності, керуючись патріотичними почуттями, вирушив на Євромайдан до м. Києва, взявши на себе обов'язки із забезпечення протестувальників харчуванням.

У 2014 р. добровольцем пішов до Збройних Сил України. Служив кухарем 25-го батальйону територіальної оборони «Київська Русь» (з листопада 2014 р. – 25-го окремого мотопіхотного батальйону Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина польова пошта В0676).

Учасник боїв за м. Дебальцеве Донецької обл.

Обставини та місце загибелі: загинув під мінометним вогнем під м. Дебальцеве, Донецька обл., коли снаряд розніс кухарський намет.

Залишилися донька, онучка.

Місце поховання: м. Вінниця, Центральне міське кладовище, Алея Слави.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 553/2015 від 22 вересня 2015 року, «за мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 6, ряд 6, місце 22.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Вінницької школи №11 встановили меморіальну дошку.

2016 р. рішенням Вінницької міської ради вул. Стаханівська та провулок 4-й Стаханівський у м. Вінниця були перейменовані на вул. Тараса Сича та провулок Тараса Сича. Встановлено анотаційну дошку на вул. імені Тараса Сича.

З 2015 р. у м. Вінниця щорічно проводиться фестиваль польової кухні пам'яті Тараса Сича.

СІВОХА Віктор Володимирович
(01.08.1979 – 04.04.2016)

Прапорщик, військовослужбовець, 14-а окрема механізована бригада (м. Володимир-Волинський), в/ч пп В0259.

Народився в с. Берестяги, Гайворонський р-н, Кіровоградська обл. Невдовзі родина переїхала у м. Хмільник, Вінницька обл. Навчався у Хмільницькій школі-гімназії №1. Жив і працював у м. Хмільнику.

Мобілізований 31 травня 2015 р., брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: помер від тяжкої хвороби в Одеському військовому госпіталі.

Залишилися мати, дружина, два сини.

Місце поховання: с. Соколова, Хмільницький р-н, Вінницька обл.

СІРЕНКО Іван Павлович
(15.03.1972 – 12.06.2019)

Старший солдат, старший стрілець-зенітник, 69-й радіотехнічний батальйон, військова частина А0732, 138-а радіотехнічна бригада.

Народився в с. Міщанка, Лиманський р-н, Одеська обл.

На фронт пішов у 2016 р.

Обставини та місце смерті: помер під час несення служби в районі с. Спільне, Бахмутський р-н, Донецька обл. внаслідок раптової зупинки серця.

Залишився брат.

Місце поховання: с. Немія, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл.

Нагороди та відзнаки: Указом Президента України № 625/2019 від 23 серпня 2019 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений медаллю «За військову службу Україні» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 11, ряд 8, місце 2.

СКИБА Олександр Сергійович

(05.01.1974 – 05.09.2014)

Старший сержант, оператор, 24-й батальйон територіальної оборони «Айдар», позивний – «Термінатор».

Народився в смт Сутиски, Тиврівський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. З 1981 по 1991 р. навчався в Сутисківській загальноосвітній школі. Згодом – у Немирівському ПТУ №10. Далі проходив службу у Збройних Силах України. Після демобілізації працював електриком дитячої дошкільної установи у смт Сутиски. Чимало років віддав роботі у Гніванському відділі міліції, де працював у патрульно-постовій службі, виконував обов'язки дільничного інспектора, мав звання прапорщика. З 2005 р. працював в охоронній фірмі.

На війну пішов добровольцем весною 2014 р., брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: зник безвісти біля м. Щастя під м. Луганськом, поблизу с. Весела Гора, Слов'яносербський р-н, Луганська обл. Був похований із військовими почесностями в м. Старобільську серед невідновлених героїв. На початку жовтня 2014 р. вдалося ідентифікувати волонтерам і родичам.

Залишилися мати, дружина, син і донька.

Місце поховання: 8 лютого 2015 р. перепохований в смт Сутиски, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 311/2015 від 4 червня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Луганського аеропорту» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 4, ряд 10, місце 7.

У смт Сутиски встановлено пам'ятник.

СКЛЯРОВ Дмитро Сергійович

(27.07.1983 – 20.01.2015)

Молодший сержант, навідник, 80-а окрема десантно-штурмова бригада, позивний – «Скляр».

Народився в м. Волгоград (РРФСР, нині – Російська Федерація). Разом із батьками переїхав у с. Журавне, Літинський р-н, Вінницька обл. Закінчив Журавненську школу. Вступив до Ладижинського технікуму, де отримав фах механіка. Строкову військову службу проходив у Львівській десантній бригаді. Закінчив Лади-

жинський технікум сільської механізації. У 2004 р., після проходження служби, брав участь у миротворчій місії в Іраку.

У серпні 2014 р. пішов добровольцем служити у Збройних Силах України, брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Був навідником 9-ї аеромобільної роти 3-го аеромобільного батальйону 80-ї окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ Збройних Сил України (військова частина А0284, м. Львів). Учасник оборони Міжнародного аеропорту «Донецьк».

Обставини та місце загибелі: зник безвісти після підриву російсько-терористичними угрупованнями другого поверху нового терміналу Міжнародного аеропорту «Донецьк». Ідентифікований завдяки експертизі ДНК.

Залишилися мати, брат, сестра.

Місце поховання: с. Журавне, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 461/2015 від 31 липня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Донецького аеропорту» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 5, ряд 10, місце 26.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На стіні Журавненської школи встановлено меморіальну дошку.

СКРИПНИК Анатолій Олександрович
(05.12.1966 – 10.03.2016)

Прапорщик, командир відділення, 128-а окрема гірсько-піхотна бригада.

Народився в с. Огіївка, Гайсинський р-н, Вінницька обл. Закінчив Кіблицьку школу. Після школи пішов служити до війська, військову службу проходив у Чехословаччині. Закінчив школу прапорщиків. Сім'я проживала в м. Гайсин, Вінницька обл.

На початку 2015 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив командиром відділення 128-ї окремої гвардійської гірсько-піхотної бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А1778, м. Мукачеве Закарпатської обл.). З 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: помер уві сні під час несення служби в с. Миколаївка, Покровський р-н, Донецька обл. За результатами розтину тіла військовослужбовця було встановлено, що він помер від набряку легень, гострої ішемічної хвороби серця та обширного інфаркту.

Залишилися дружина, донька, внук.

Дата та місце поховання: 13 березня 2016 р. в с. Огіївка, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 10, місце 14.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

У м. Гайсині на Алеї Слави встановили меморіальну дошку загиблому Герою.

СЛІВКА Ігор Іванович
(06.12.1970 – 22.02.2022)

Сержант, бойовий медик 53-я ОМБр.
Народився в м. Могилів-Подільський, Вінницька обл.

Служив у Збройних Силах України за контрактом із квітня 2017 р.

Обставини та місце загибелі: загинув під час мінометного обстрілу біля с. Новотроїцьке Волноваського р-ну на Донеччині.

СЛІСАРЕНКО Руслан Григорович
(09.10.1981 – 16.03.2019)

Солдат, гранатометник, 54-а окрема механізована бригада, позивний – «Фокс».

Народився в м. Деражня, Хмельницька обл. (за іншими даними – у м. Хмельницький). Жив у с. Іванівці Барського р-ну Вінницької обл.

Пішов служити за контрактом 2016 р., брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув від осколкового поранення в голову біля м. Попасна, Луганська обл., коли вороги із гранатометів різних систем та великокаліберних кулеметів обстріляли позиції українських бійців.

Залишилися батько, дружина, два сини.

Місце поховання: с. Іванівці, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 11, ряд 4, місце 4.

СЛОБОДЯНЮК Вікторія Миколаївна
(17.04.1991 – 08.01.2021)

Старший солдат, командир відділення, 59-а окрема механізована бригада.

Народилася в с. Вовчок, Немирівський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Завжди захоплювалася військовою справою. Мала нагороди як навідник гранатомета.

Була призвана на військову службу за контрактом Немирівським ОРВК Вінницької обл.

Обставини та місце загибелі: трагічно загинула в місці розташування підрозділу в м. Бахмут, Донецька обл.

Залишилися батьки, сестра, дві доньки.

Місце поховання: с. Вовчок, Вінницький р-н, Вінницька обл.

СЛЬОТА Володимир Васильович
(16.05.1967 – 05.09.2014)

Солдат, номер обслуги, 24-й батальйон територіальної оборони «Айдар».

Народився в с. Росоша, Теплицький (нині – Гайсинський) р-н, Вінницька обл. Мати із сином переїхали до сусіднього с. Кожухівка, Теплицький р-н, Вінницька обл. Після закінчення школи навчався у Теплицькому професійно-технічному училищі. Ремонтував колії на залізниці, у столиці займався будівельними роботами.

Активний учасник Революції Гідності, з перших днів – на Майдані, був у 7-й сотні Самооборони Майдану. 18 лютого 2014 р. зазнав поранень в голову під час протистояння із силовими структурами. Вступив до ГФ «Народна самооборона» Теплицького р-ну. Після лікування пішов добровольцем на фронт, брав участь в антитерористичній операції на Сході України..

Обставини загибелі: зник безвісти 5 вересня 2014 р. в бою з російськими диверсантами, які здійснили атаку із засідки на бійців 2-ї роти батальйону біля м. Щастя під Луганськом поблизу с. Весела Гора (Слов'яносербський р-н).

Місце поховання: був похований під м. Старобільськом як невідомий.

мий. Після ідентифікації за експертизою ДНК перепохований 19 квітня 2016 р. в с. Кожухівка, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Луганського аеропорту» (помертвено).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 4, ряд 10, місце 8.

Меморіальну дошку встановлено у с. Росоша, Теплицький р-н.

СОКОЛОВСЬКИЙ Віктор Іванович
(24.12.1986 – 27.07.2014)

Старший сержант, водій, Могилів-Подільський прикордонний загін.

Народився в с. Озаринці, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл. Закінчивши у 2003 р. Озаринецьку загальноосвітню школу, вступив до Могилів-Подільського медичного коледжу. Набув спеціальність фельдшера. Служив у м. Могилів-Подільський молодшим інспектором прикордонної служби 1-ї категорії – водієм мобільної прикордонної застави «Могилів-Подільський» 24-го прикордонного загону (II категорії) Південного регіонального управління (I категорії) Державної прикордонної служби України.

Брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув в с. Довжанське, Свердловський р-н, Луганська обл. За інформацією Держприкордонслужби було здійснено мінометно-гаубичний обстріл пункту пропуску «Довжанський», Луганська обл. Вогонь вівся з населеного пункту Черніков (РФ), випущено понад 250 снарядів. У результаті обстрілу вбито 4 та поранено 2 прикордонників.

Залишилися батьки.

Місце поховання: с. Озаринці, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 631/2014 від 2 серпня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертвено).

Помертвено присвоєно звання «Почесний громадянин міста Могилева-Подільського».

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 2, ряд 7, місце 5.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Меморіал пам'яті героїв АТО у м. Могилів-Подільський.

На фасадах будівель Могилів-Подільського медичного коледжу та Озаринецької ЗОШ встановлено меморіальні дошки.

СОРОЧИНСЬКИЙ Сергій Олександрович
(06.05.1984 – 01.08.2018)

Солдат, стрілець-помічник гранатометника, 59-а окрема мотопіхотна бригада.

Народився в с. Будьки, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Був призваний на військову службу за контрактом Жмеринським РВК 23 квітня 2018 р. Потрапив у м. Гайсин у військову частину, потім проходив підготовку у м. Рівному на полігоні, звідти був направлений на Луганщину, брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув внаслідок мінно-вибухової травми у лісозмузі поблизу м. Щастя Луганської обл. Спочатку вважався як безвісти пропалий. У лютому 2021 р. за ДНК-профілем матері ідентифіковано рештки загиблого солдата.

Залишилися мати, сестра, дружина, син, донька.

Місце поховання: с. Будьки, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

СТЕПАНЕНКО Олександр Валерійович
(17.01.1981 – 22.01.2020)

Стрілець, помічник гранатометника, 54-а штурмова бригада, позивний – «Адвокат».

Отримав юридичну освіту.

Вперше був призваний на службу з 31 травня 2016 р. По 13 вересня 2017 р. проходив її за контрактом на території Луганської та Донецької обл., брав участь в антитерористичній операції на

Сході України. Демобілізувався. Вдруге став на захист країни у листопаді 2019 р., брав участь в операції об'єднаних сил України.

Обставини та місце загибелі: перебуваючи на полігоні у м. Харкові, заступив на пост і там стався серцевий напад.

Залишилися мати, сестра.

Місце поховання: с. Соколова, Хмільницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: отримав Відзнаку Президента України «За участь в антитерористичній операції».

СТОРОЖУК Андрій Юрійович

(13.03.1992 – 24.09.2019)

Старший солдат, старший механік-водій, 28-а окрема механізована бригада.

Народився в м. Харків. Протягом 1995-1999 рр. проживав у Полтаві. Останні десять років мешкав у с. Педоси, Хмільницький р-н, Вінницька обл. До війни їздив по заробітках.

Був мобілізований 9 березня 2015 р., брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Повернувся з війни навесні 2016 р. У січні 2018 р. підписав контракт і був зарахований до списків особового складу Хмільницького районного військового комісаріату. За рік служби показав себе як дисциплінований та відповідальний військовослужбовець. 2019 р. був відправлений на Схід.

Обставини та місце загибелі: загинув від кулі снайпера поблизу м. Мар'їнка, Донецька обл.

Залишилися дружина, син.

Місце поховання: с. Педоси, Хмільницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 19/2020 від 21 січня 2020 року, за «особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

ТАРАБАНОВ Вадим Олександрович
(23.05.1991 – 30.04.2016)

Солдат, помічник гранатометника, 54-а окрема механізована бригада.

Народився в с. Гвоздівка, Миколаївський р-н, Одеська обл. Навчався спочатку у Гвоздівській початковій школі, а потім у Переселенській загальноосвітній школі. Пізніше проживав з матір'ю в с. Калинка, Томашпільський р-н, Вінницька обл., втім був офіційно зареєстрований на батьківщині батька в Одеській обл. До 2008 р. навчався у Пилипо-Борівській школі Томашпільського р-ну Вінницької обл. У 2008 – 2009 рр. проходив навчання в Березівському вищому професійному училищі Одеського національного політехнічного університету. З 2009 по 2010 р. проходив строкову службу у Збройних Силах України, військову підготовку здобував у м. Білгород-Дністровський, у військовій частині А3955. По завершенні служби працював в м. Одесі охоронцем торговельної мережі «Таврія».

Був мобілізований під час шостої хвилі 17 серпня 2015 р., вирушив добровольцем у зону проведення антитерористичної операції.

Обставини та місце загибелі: загинув від уламкового поранення в голову поблизу м. Дебальцеве, Донецька обл.

Залишилася мати.

Місце поховання: с. Калинка, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 421/2016 від 29 вересня 2016 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 5, місце 31.

На фасаді будівлі Переселенського НВК встановили меморіальну дошку.

ТАРАСЕНКО Юрій Олександрович
(16.04.1987 – 08.12.2015)

Молодший сержант, артилерист, 44-а окрема артилерійська бригада.

Народився в м. Шахтарськ, Донецька обл. Навчався у Шахтарській загальноосвітній школі № 1 м. Шахтарськ, Донецька обл. Закінчив професійно-технічне училище №98 у 2004 р. Працював у с. Садове, Шахтарський р-н, Донецька обл. століаром у ТОВ «Будівельник С». 2011 р. переїхав до с. Чернятка, Бершадський р-н, Вінницька обл., на батьківщину дружини.

22 липня 2015 р. був мобілізований до Збройних Сил України, пройшов перепідготовку у військовій частині 2615 с. Старичі, Львівська обл. Згодом був направлений до 44-ї окремої артилерійської бригади. Бригада входила до складу оперативного командування «Захід». Місце дислокації – м. Тернопіль. Підрозділи бригади були направлені для виконання бойових завдань у зоні проведення антитерористичної операції.

Обставини та місце загибелі: загинув від вогнеспального кульового поранення в с. Победа, Новоайдарський р-н, Луганська обл.

Залишилися дружина, дві доньки.

Місце поховання: с. Чернятка, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Нагороджений посмертно 9 грудня 2015 р. нагрудним знаком «Почесна відзнака 44-ї окремої артилерійської бригади» та нагрудним знаком «Учасник АТО» – 30 січня 2016 р.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 2, місце 13.

На місці поховання встановлено пам'ятний знак.

ТВЕРДОЛА Анатолій Іванович
(14.03.1970 – 08.12.2017)

Старший сержант, командир відділення протитанкового взводу роти вогневої підтримки 9-го ОМПБ «Вінниця» (59-а окрема мотопіхотна бригада), позивний – «Козак».

Народився в с. Ладижинські Хутори, Гайсинський р-н, Вінницька обл. Закінчив школу в своєму селі, потім – Вінницьке професійне учи-

лище. Проходив строкову службу в Радянській армії у десантно-штурмовій бригаді, потім служив у Групі радянських військ у НДР. Після звільнення в запас працював в міліції, пожежній частині. З початку 2000-х рр. працював у Державній службі охорони в м. Ладижині – охоронником «Промінвестбанку». Був учасником Революції Гідності. Протягом двох років займався волонтерством.

У січні 2017 р. вступив на військову службу за контрактом, брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час ворожого обстрілу позицій Збройних Сил України поблизу с. Водяне на Приморському напрямку.

Залишилися мати, дружина, два сини.

Місце поховання: с. Ладижинські Хутори, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 98/2018 від 6 квітня 2018 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, зразкове виконання військового обов'язку», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 10, ряд 1, місце 22.

Пам'ятні меморіальні дошки встановлено у м. Гайсин на Алеї Слави та на фасаді приміщення школи у с. Ладижинські Хутори, Гайсинський р-н.

ТИМОЩУК Олексій Васильович (24.06.1981 – 09.07.2017)

Старший солдат, навідник, 59-а окрема мотопіхотна бригада.

Народився в м. Вінниця. Закінчив Вінницьку школу № 5 та політехнічний технікум за фахом технік-механік. Тривалий час працював будівельником.

Навесні 2017 р. пішов служити в Збройні Сили України за контрактом у 59-у мотопіхотну бригаду. 26 травня 2017 р. вирушив у зону антитерористичної операції.

Обставини та місце загибелі: помер в Дніпропетровській обласній клінічній лікарні ім. Мечникова від поранень, отриманих поблизу с. Гнутове на мариупольському напрямку.

Залишилися мати, сестра, дружина, трое дітей.

Місце поховання: м. Вінниця, Центральне кладовище, Алея Слави.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 363/2017 від 14 листопада 2017 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, зразкове виконання військового обов'язку», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 10, ряд 2, місце 1.

ТИМЧИШИН Володимир Григорович
(10.02.1972 – 07.06.2016)

Солдат, водій-електрик, 72-а окрема механізована бригада.

Народився в м. Вінниця. Закінчив Вінницьку загальноосвітню школу №10. Навчався в професійно-технічному училищі, де здобув фах водія, а згодом і зв'язківця. Після служби в армії працював на маршрутному таксі. Понад 10 років був водієм тролейбуса.

21 квітня 2015 р. був мобілізований до Збройних Сил України, брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Служив у 2-му батальйоні 72-ї окремої гвардійської механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А2167, м. Біла Церква Київської обл.).

Обставини та місце загибелі: помер від травми, отриманої під час виконання службових обов'язків в смт Новотроїцьке, Волноваський р-н, Донецька обл.

Залишилися дружина, син, донька.

Місце поховання: м. Вінниця.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 10, місце 22.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

ТРЕТЬЯКОВ Юрій Миколайович
(25.03.1972 – 19.12.2020)

Старший солдат, командир мінометного розрахунку, 59-а окрема мотопіхотна бригада.

Народився в м. Вінниця.

Проходив військову службу за контрактом в одній з бойових бригад Збройних Сил України.

Обставини та місце загибелі: помер від серцевого нападу під час несення служби в районі «Світлодарської дуги» на Донеччині.

Залишилися донька, онук.

Місце поховання: м. Вінниця, Центральне кладовище, Алея Слави.

ТРОФИМЧУК Валерій Васильович
(29.09.1967 – 04.08.2015)

Солдат, радіотелеграфіст, 54-й окремий розвідувальний батальйон.

Народився в м. Вінниця. Навчався у Вінницькій загальноосвітній школі №33, потім – у Вінницькому вищому професійному училищі сфери послуг №19. Після закінчення училища працював монтажником-зварником на Вінницькому заводі радіоапаратури «Маяк». З 1985 по 1987 р. служив в Радянській армії. З 2000 р. працював за кордоном.

З 14 серпня 2014 р. був мобілізований до Збройних Сил України, ніс службу у зоні антитерористичної операції. Був радіотелеграфістом 1-ї розвідувальної роти 54-го окремого гвардійського розвідувального Прутсько-Померанського батальйону Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А2076, м. Новоград-Волинський Житомирської обл.).

Обставини та місце загибелі: загинув в результаті мінометного обстрілу спостережного пункту на териконі шахти «Южна» поблизу смт Ленінське (нині – Південне), Торецька міська рада, Донецька обл.

Залишилися дружина, син, донька.

Місце поховання: м. Вінниця, Центральне міське кладовище, Алея Слави.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 291/2016 від 4 липня 2016 року «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 8, місце 20.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Вінницької ЗОШ № 33 встановлено меморіальну дошку.

Додатково. Разом з В. Трофимчуком загинув капітан А. Турічев.

ФАРИСЕЙ Анатолій Олександрович
(23.03.1974 – 15.02.2017)

Молодший сержант, помічник гранатометника, 72-а окрсма механізована бригада, позивний – «Фарік».

Народився в с. Шепіївка, Калинівський (нині – Хмельницький) р-н, Вінницька обл. По закінченні 8 класів сільської школи вступив до Вінницького вищого професійного училища № 4, яке закінчив у 1992 р. за спеціальністю кабельника-спайщика. 1992-1994 рр. проходив строкову військову службу в Житомирі. Після армії працював іздовим у колгоспі «Нове життя», доглядав коней та перевозив вантажі. Потім тривалий час працював у м. Києві експедитором.

Брав участь у подіях Революції Гідності. У зв'язку з російською збройною агресією проти України 29 серпня 2014 р. був призваний на військову службу за частковою мобілізацією та зарахований до складу 54-го окремого розвідувального батальйону, в/ч А2076, м. Новоград-Волинський, Житомирська обл. Протягом 2014-2015 рр. брав участь в анти-терористичній операції на Сході України. Після демобілізації повернувся до мирного життя. 15 березня 2016 р. вступив на військову службу за контрактом і знову вирушив на фронт.

Обставини та місце загибелі: загинув під час мінометного обстрілу ВОП в районі с. Кримське, Новоайдарський р-н, Луганська обл.

Місце поховання: с. Шепіївка, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 12/2018 від

22 січня 2018 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, зразкове виконання військового обов'язку», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

У м. Вінниця на фасаді будівлі Державного професійно-технічного навчального закладу «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» встановлені меморіальні дошки чотирьом випускникам навчального закладу, які загинули на Сході, серед яких і А. О. Фарісей.

ФАРМАГЕЙ Юрій Миколайович

(07.05.1972 – 05.04.2019)

Старший солдат, номер обслуги, 34-й окремий мотопіхотний батальйон (57-а окрема мотопіхотна бригада).

Народився в с. Огіївка, Гайсинський р-н, Вінницька обл. Навчався у Кіблицькій середній школі. Потім вступив до Теплицького професійно-технічного училища № 13, де здобув спеціальність плодоовочівника. Після закінчення училища був призваний до лав армії. Строкову службу проходив у Севастополі у Морському флоті. Після демобілізації працював у городній бригаді в місцевому сільськогосподарському підприємстві.

У 2015 р. був призваний на військову службу за мобілізацією. Відслуживши півтора року, двічі продовжував службу за контрактом.

Обставини та місце загибелі: загинув від кулі снайпера в районі с. Піски, Ясинуватський р-н, Донецька обл. (околиці Донецького аеропорту), отримавши кульове проникаюче поранення грудної клітки.

Залишилися батьки, дружина, син, донька.

Місце поховання: с. Кіблич, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 93/2020 від 18 березня 2020 року, «за самовіддане служіння Українському народові, особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 11, ряд 5, місце 6.

На фасадах будівель Огіївського клубу та Кіблицької ЗОШ І-ІІІ ст. встановлені пам'ятні меморіальні дошки.

У м. Гайсині на Алеї Слави встановили меморіальну дошку загиблому Герою.

ФЕДИНА Валерій Іванович

(05.10.1983 – 02.06.2018)

Солдат, навідник БРДМ 2.

Народився в м. Могилів-Подільський, Вінницька обл. Працював вантажником на вугільному складі.

Обставини та місце загибелі: загинув у м. Мемрик, Донецька обл. при виконанні бойового завдання.

Залишилися дружина, двоє дітей.

Місце поховання: с. Немія, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Меморіал пам'яті героїв антитерористичної операції, серед яких портрет В. Федина, у м. Могилів-Подільський біля входу до міського парку.

ФІРСОВ Дмитро Борисович

(05.01.1980 – 06.03.2020)

Лейтенант, командир взводу, 93-я механізована бригада, позивний – «Фірс».

Народився в Грузії. Здобув вищу освіту. До початку війни мешкав із родиною в м. Донецьку. Після захоплення міста російськими загарбниками дружину та сина перевіз до м. Вінниці.

У 2014 р. пішов добровольцем у батальйон «Донбас» захищати країну, брав участь у боях за Міжнародний аеропорт «Донецьк», за м. Дебальцеве. Дістав поранення, контузію, але знову повертався у стрій.

Обставини та місце загибелі: зазнав несумісних із життям травм поблизу смт Кримське, Луганська обл. в результаті підриву БМП на невідновленому пристрої.

Залишилися дружина, син.

Місце поховання: м. Вінниця, Алея Слави центрального міського кладовища.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 601/2020 від 29 грудня 2020 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертвно).

Указом Президента України № 671/2015 від 1 грудня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений медаллю «Захиснику Вітчизни».

Нагороджений медаллю УПЦ КП «За жертвність і любов до України».

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Донецького аеропорту».

Нагороджений нагрудним знаком «За вірцевість у військовій службі» III ст.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 11, ряд 7, місце 24.

ФРАНИШИН Дмитро Юрійович (08.11.1982 – 20.01.2015)

Солдат, кулеметник, 81-а окрема аеромобільна бригада (90-й окремий аеромобільний батальйон), позивний – «Злостний гном».

Народився в с. Стадниця, Вінницький р-н, Вінницька обл. Закінчивши школу, отримав освіту у Вінницькому національному аграрному університеті. Після закінчення університету відслужив в армії.

Влітку 2014 р. мобілізований до Збройних Сил України. Розпочав перепідготовку на полігоні в м. Житомир. Брав участь в антитерористичній операції у боях за Опитне, Піски, Міжнародний аеропорт «Донецьк». Був кулеметником 3-ї аеромобільної роти 90-го окремого аеромобільного батальйону 81-ї окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ Збройних Сил України (військова частина В1611, м. Костянтинівка Донецької обл.). 20 січня 2015 р. десантники 90-го окремого аеромобільного батальйону виїхали на трьох транспортерах МТ-ЛБ до нового терміналу Міжнародного аеропорту «Донецьк» для ротації особового складу та евакуації поранених. В умовах щільного туману та відсутності зв'язку, який «глушили» російські збройні формування, транспортер потрапив під обстріл бойовиків.

Обставини та місце загибелі: зник безвісти під час бою з російськими збройними формуваннями в районі аеропорту Донецька під час прориву для евакуації поранених. Впізнаний за експертизою ДНК.

Залишилися батьки, дружина, донька.

Місце поховання: с. Стадниця, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 282/2015 від 23 травня 2015 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Донецького аеропорту» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 5, ряд 2, місце 31.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Стадницької СЗОШ I-II ст. встановили пам'ятний знак.

Додатково. Разом з Д. Ю. Франишином загинули старшина Загуба, сержант Буйлук, молодший сержант Зулінський, молодший сержант Чупилка та солдат Шевчук. Спочатку вважали, що Д. Ю. Франишин потрапив в полон, потім його визнали безвісти зниклим. 31 березня 2015 р. був ідентифікований завдяки експертизі ДНК.

ХАЛУС Руслан Петрович
(05.04.1977 – 29.08.2014)

Капітан міліції, старший інспектор, батальйон патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» ГУМВС України в Київській обл.

Народився в с. Козинці, Липовецький (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Закінчив Чечельницьку середню загальноосвітню школу №2 I-III ст. Після закінчення школи вступив до Київського інституту сухопутних військ на автомобільний факультет, отримав кваліфікацію «інженер-механік». Служив викладачем у військовій частині в м. Котовськ (з 2016 р. – Подільськ) Одеської обл. У грудні 2003 р. був звільнений зі Збройних Сил України у запас. У 2006-2008 рр. пра-

цював начальником служби з надзвичайних ситуацій при Чечельницькій районній державній адміністрації Вінницької обл. У 2008-2011 рр. перебував на заробітках в Італії, де працював на будівництві та доглядав літніх людей. Після повернення з-за кордону мешкав у смт Чечельник. Працював на різних роботах.

Навесні 2014 р. добровольцем вступив до лав батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Київській обл., де став старшим інспектором. З липня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Чергував на блок-постах, вів розвідувальні дії. Учасник боїв за міста Слов'янськ, Дзержинськ (з 2016 р. – Торецьк) та Іловайськ Донецької обл.

Обставини та місце загибелі: загинув у боях поблизу с. Горбатенко, Старобешівський р-н, Донецька обл.

Залишилися батьки, дві сестри.

Місце поховання: смт Чечельник, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 109/2015 від 26 лютого 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений «Іловайським Хрестом» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 3, ряд 10, місце 36.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Встановлено дві меморіальні дошки на Чечельницьких школах № 1 і № 2.

Додатково. 29 серпня 2014 р. капітан міліції Р. Халус разом з іншими бійцями виходив з «Іловайського котла» через т. зв. «зелений коридор». Між селами Новокатеринівка та Горбатенко Старобешівського р-ну Донецької обл. колона була обстріляна ворогом. З того часу вважався зниклим безвісти. 19 вересня 2014 р. тіло було знайдено пошуковою групою Місії «Евакуація-200» («Чорний тюльпан») поблизу с. Горбатенко й привезене до м. Запоріжжя. Упізнаний товаришами та родичами.

Разом з Р. Халусом загинув борець батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Херсон» старший сержант міліції О. Гребінський.

ХИМИЧ Віталій Іванович
(03.06.1981 – 17.02.2015)

Сержант, старший розвідник, 128-а окрема гірсько-піхотна бригада.

Народився в с. Харпачка, Гайсинський р-н, Вінницька обл. У 1996 р. закінчив Ладижинську загальноосвітню школу №3. У 2000 р. закінчив Ладижинський аграрний технікум (нині – Ладижинський коледж Вінницького національного аграрного університету, м. Ладижин) за спеціальністю «електрифікація і автоматизація сільського господарства». З 2000 р. по травень 2002 р. проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил України. Служив у 101-й окремій бригаді охорони Генерального штабу Збройних Сил України (військова частина А0139, м. Київ). У грудні 2002 р. закінчив Вінницьке вище професійне училище Головного управління Державної служби охорони при Міністерстві внутрішніх справ України (м. Вінниця) за спеціальністю «охоронник».

З січня 2003 р. по 1 лютого 2008 р. працював у відділі Державної служби охорони при Гайсинському районному відділі Управління Міністерства внутрішніх справ у Вінницькій обл., був охоронником у відділенні «Промінвестбанк» м. Ладижин. З 1 квітня 2008 р. по 31 березня 2013 р. працював охоронником у Ладижинському відділенні банку Публічного акціонерного товариства «Комерційний банк «Хрещатик», з 29 серпня 2013 р. – фільтрувальником шеретувальних установок в олійно-пресовому цеху внутрішньогосподарського комплексу з виробництва кормів Товариства з обмеженою відповідальністю «Вінницька птахофабрика».

31 липня 2014 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив старшим розвідником взводу розвідки 128-ї окремої гвардійської гірсько-піхотної бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А1778 (польова пошта В4673), м. Мукачеве Закарпатської обл.).

З 4 жовтня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник боїв за м. Дебальцеве Донецької обл.

Обставини та місце загибелі: зник безвісти, потрапивши у засідку у районі приватного сектора поблизу міської лікарні м. Дебальцеве, Донецька обл. Упізнаний серед загиблих.

Залишилися дружина та двоє дітей.

Місце поховання: 8 березня 2015 р. похований на Новому міському кладовищі м. Ладижин, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України №282/2015 від 23 травня 2014 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 6, ряд 10, місце 26.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Ладижинської ЗОШ №3 встановлено меморіальну дошку.

Додатково. 17 лютого 2015 р. під час порятунку пораненого побратима потрапив у засідку, рятуючи побратима. З того часу вважався зниклим безвісти. Його тіло було вивезено сепаратистами до м. Донецьк. 5 березня 2015 р. українській стороні бойовики повернули тіла 50 військовослужбовців.

Разом з В. Химичем загинули старший солдат Є. Герасевич та старший сержант Шандор Товт.

ХИТРИК Геннадій Васильович
(26.07.1976 – 02.11.2014)

Підполковник (посмертно), начальник групи бойової та спеціальної підготовки, 49-й полк охорони громадського порядку, Південне ОТО НГУ.

Народився в м. Магадан (РРФСР, нині – Російська Федерація). Проживав у смт Стрижавка Вінницької обл. Виріс у сім'ї військового. У 1993 р. вступив до Хмельницького інституту Прикордонних військ України, 20 років віддав військовій службі. Майор, начальник групи бойової та спеціальної підготовки в.ч. 3012 м. Одеса, Південне оперативно-територіальне об'єднання Національної гвардії України.

Обставини та місце загибелі: загинув від травм, отриманих в автомобілі, який був замінований терористами та вибухнув на блокпосту № 14 у м. Маріуполь, Донецька обл.

Залишилися батько, брат, дружина, донька, син.

Місце поховання: смт Стрижавка, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 109/2015

від 26 лютого 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 4, ряд 9, місце 31.

ЧАПЛІЙ Іван Федорович
(13.06.1989 – 14.02.2016)

Старший сержант, навідник, 79-а окрема десантно-штурмова бригада.

Народився в с. Рахни-Лісові, Шаргородський (нині – Жмеринський) р-н, Вінницька обл. У 1995 – 2006 рр. навчався у Рахнівсько-Лісовій середній загальноосвітній школі I-III ст., потім – у Вінницькому ПТУ №7. 27 жовтня 2007 р. був призваний до Збройних Сил України. Після демобілізації навчався у Київській школі міліції, працював в органах МВС.

2 березня 2015 р. мобілізований райвійськкоматом у зону антитерористичної операції. В грудні 2015 р. отримав поранення. Після одужання знову повернувся у свою частину.

Обставини загибелі: помер від серцево-судинної недостатності, що спричинило ускладнення від поранення.

Залишилися мати, чотири сестри, дружина, донька.

Місце поховання: с. Рахни-Лісові, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Встановлено меморіальну дошку на фасаді будівлі Рахнівсько-Лісової СЗШ I-III ст.

ЧЕБОТАРЬ Руслан Петрович
(04.05.1978 – 09.07.2016)

Солдат, номер обслуги, 25-й окремий мотопіхотний батальйон, 54-а окрема механізована бригада, позивний – «Німий».

Народився в смт Копайгород, Барський (нині – Жмеринський) р-н, Вінницька обл. В дитинстві переїхав з мамою на Літинщину, мешкав у с. Селищі, де закінчив загальноосвітню школу. Потім переїхав до смт Літин.

Мобілізований 24 квітня 2015 р. як доброволець, проходив підготовку на Рівненському полігоні. Служив спочатку снайпером, потім – кулеметником роти вогневої підтримки 25-го окремого мотопіхотного батальйону «Київська Русь» Сухопутних військ Збройних Сил України (з вересня 2015 р. – у складі 54-ї окремої механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України; військова частина польова пошта В0676). З 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник боїв на Світлодарській дузі.

Обставини та місце загибелі: загинув під час виконання бойового завдання поблизу смт Луганське, Бахмутський р-н, Донецька обл.

Залишилася мати.

Місце поховання: смт Копайгород, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 476/2016 від 27 жовтня 2016 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 4, місце 44.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Додатково. Разом з Р. Чеботарем загинув солдат О. Домашенко.

ЧЕМЕРИЦЬКИЙ Григорій Петрович
(02.09.1971 – 19.05.2016)

Солдат, 53-я окрема механізована бригада.

Народився в с. Леухи, Іллінецький (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Потім родина переїхала до м. Херсон. Закінчив Херсонську школу № 48.

Був мобілізований у липні 2015 р., служив в районі м. Соледар. Під час служби у бійця загострилася гіпертонічна хвороба. Лікарі Центрального військового госпіталю м. Києва схильні вважати, що крововилив у мозок, який спричинив

смерть військовослужбовця, міг стати наслідком цієї недуги.

Обставини та місце загибелі: помер під час лікування у Київському воєнному шпиталі у відділенні нейрохірургії.

Залишилися мати, дружина, донька, два сини.

Місце поховання: с. Леухи, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 7, місце 26.

У Херсонській школі №48 встановили меморіальну дошку.

ЧЕРЕПАХА Олександр Іванович
(25.03.1970 – 31.01.2015)

Солдат, стрілець-помічник гранатометника, 30-а окрема механізована бригада.

Народився в с. Скибинці, Тростянецький (нині – Гайсинський) р-н, Вінницька обл. У 1985 р. закінчив школу в с. Глибочок Тростянецького р-ну, потім – Крижопільське спеціальне професійно-технічне училище № 9 (нині – Крижопільський професійний будівельний ліцей; смт Крижопіль Вінницької обл.) за спеціальністю «електрик». У 1988–1990 рр. проходив строкову

військову службу в лавах Радянської армії. Служив у Центральній групі військ на території Чехословаччини. У 1991–1992 рр. працював електромонтажником Спеціалізованої пересувної механізованої колони № 67 у м. Вінниця, з 1993 р. – електриком, механізатором у приватно-орендному підприємстві «Зоря» (с. Глибочок Тростянецького р-ну Вінницької обл.).

21 серпня 2014 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив стрільцем-помічником гранатометника 30-ї окремої гвардійської механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А0409 (польова пошта В2731), м. Новоград-Волинський Житомирської обл.).

Обставини та місце загибелі: загинув у результаті артилерійського обстрілу поблизу с. Чорнухине, Попаснянський р-н, Луганська обл. З того часу військовослужбовець вважався зниклим безвісти. У лютому 2015 р. тіло разом з тілами інших загиблих у боях за м. Дебальцеве було привезено до моргу м. Дніпропетровська (нині – Дніпро). Був упізнаний родичами.

Залишилася дружина.

Місце поховання: 28 лютого 2015 р. похований у с. Скибинці, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 553/2015 від 22 вересня 2015 року, «за мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 6, ряд 3, місце 10.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

У Глибочанській СЗШ І-ІІ ст. встановлено меморіальну дошку.

ЧЕРКАСОВ Володимир Юрійович (03.06.1989 – 24.07.2014)

Сержант, старший розвідник-снайпер, 140-й окремий центр спеціального призначення, позивний – «Чірік».

Народився в с. Ольгопіль, Чечельницький (нині – Гайсинський) р-н, Вінницька обл. Закінчив Росошанську загальноосвітню школу І-ІІ ст. Після закінчення школи вступив до Вінницького вищого професійного училища. А далі – армійська служба.

Обставини та місце загибелі: загинув поблизу м. Первомайськ, Луганська обл. У бою отримав важкі поранення, помер у шпиталі.

Залишилася мати.

Місце поховання: с. Кожухівка, Гайсинський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 640/2014 від 8 серпня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 2, ряд 3, місце 12.

На вході до Державного професійно-технічного навчального закладу «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» встановлено меморіальну дошку.

Додатково. Разом з В. Черкасовим загинули сержант В. Кобернюк, сержант А. Чабан та солдат Т. Якимчук.

ЧЕРНЕЦЬКИЙ В'ячеслав Йосипович
(16.06.1994 – 20.03.2017)

Матрос, навідник, 503-й окремий батальйон морської піхоти (36-а окрема бригада морської піхоти), позивний – «Монстр».

Народився в с. Мурафа, Шаргородський (нині – Жмеринський) р-н, Вінницька обл. Навчався у сільській загальноосвітній школі. 2013 р. закінчив Вінницьке вище художнє професійно-технічне училище №5. З 2013 р. перебував на військовій службі за контрактом.

З 14 квітня 2016 р. проходив військову службу за контрактом у 36-й бригаді. Виконував завдання на території проведення антитерористичної операції, Оперативно-тактичне угруповання «Маріуполь».

Обставини та місце загибелі: загинув у бою з диверсійно-розвідувальною групою російсько-терористичних угруповань в районі с. Водяне Волноваського р-ну Донецької обл. в ході оборони м. Маріуполь.

Залишилися мати, два брати та сестра.

Місце поховання: с. Мурафа, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 104/2017 від 10 квітня 2017 року, «за особисту мужність, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертньо).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 9, ряд 2, місце 26.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Мурафської ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

На фасаді будівлі Вінницького Вищого художнього професійно-технічного училища встановили меморіальну дошку.

ЧОРНОКНИЖНИЙ Максим Петрович
(13.02.1990 – 08.06.2015)

Солдат, сапер, 28-а окрема механізована бригада.

Народився в с. Карпівка, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл. Закінчив школу в с. Карпівка, потім – коледж у м. Вінниця. Після закінчення навчання пішов в армію. Служив у прикордонних військах.

У березні 2015 р. був мобілізований у зону антитерористичної операції.

Обставини та місце загибелі: загинув поблизу м. Красногорівка, Мар'їнський р-н, Донецька обл. в результаті наїзду на протитанкову міну та вибуху військового автомобіля ГАЗ-53, який перевозив боезапас на позиції українських військ.

Місце поховання: с. Карпівка, Могилів-Подільський р-н, Вінницька обл.

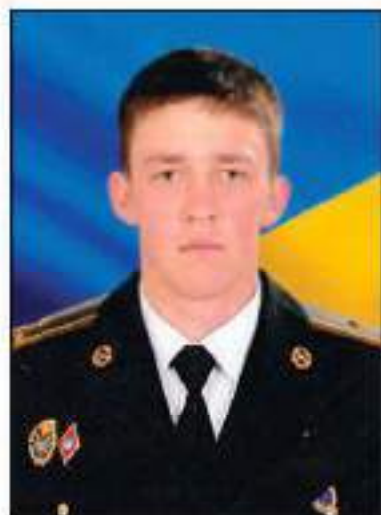
Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 473/2015 від 13 серпня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 9, місце 9.

Меморіал героїв АТО у м. Могилів-Подільський.

Додатково. Разом з М. Чорнокнижним загинули О. Герега, С. Керницький, С. Бедрій, О. Дорошенко, О. Бобкін та О. Мостіпан.

ЧОРНОУС Володимир Михайлович
(24.07.1988 – 19.07.2014)

Капітан (посмертно), командир зенітно-ракетного взводу, 15-й окремий гірсько-піхотний батальйон (128-а окрема гірсько-піхотна бригада).

Народився в с. Панасівка, Козятинський (нині – Хмельницький) р-н, Вінницька обл. Родина переїхала до с. Перемога, Козятинський р-н, Вінницька обл. Після закінчення Переможнянської школи отримав військову освіту в Харківському університеті Повітряних сил ім. Івана Кожедуба.

З 2009 р. служив у 15-му окремому гвардійському гірсько-піхотному батальйоні 128-ї окремої гвардійської гірсько-піхотної бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А1778, м. Ужгород Закарпатської обл.), остання посада – командир зенітно-ракетного взводу роти вогневої підтримки.

З весни-літа 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник оборони Міжнародного аеропорту «Луганськ».

Обставини та місце загибелі: загинув, коли група військових виїхала з аеропорту Луганська на зустріч колоні, що рухалась до них із підкріпленням та потрапила під обстріл артилерії терористів.

Залишилися дружина, син.

Місце поховання: с. Козятин, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 817/2014 від 21 жовтня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Луганського аеропорту» (посмертно).

За особисту мужність і героїзм, проявлені під час захисту державного суверенітету та територіальної цілісності України в ході проведення антитерористичної операції на Сході країни, згідно з рішенням 25 сесії 6 скликання Ужгородської міської ради від 19 вересня 2014 р. №1458 присвоєно звання «Почесний громадянин м. Ужгорода» (посмертно).

Рішенням Козятинської районної ради від 30 березня 2018 р. нагороджений нагрудним знаком «За заслуги перед Козятинщиною» (посмертно).

Розпорядженням голови Козятинської міської ради від 9 серпня 2016 р. №574-р нагороджений відзнакою Козятинської міської ради «За героїзм та патріотизм» (посмертно).

Рішенням 16 сесії 7 скликання Козятинської міської ради від 2 червня 2017 р. №665-VII присвоєно звання «Почесний громадянин міста Козятин» (помертню).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 1, ряд 9, місце 41.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Рішенням 25 сесії 6 скликання Переможнянської сільської ради Козятинського р-ну Вінницької обл. від 23 жовтня 2014 р. вул. Леніна у с. Перемога перейменовано на вул. В. Чорноуса.

ШАНДРА Сергій Іванович
(30.03.1995 – 06.08.2019)

Солдат, старший стрілець, 1-й окремий батальйон морської піхоти (36-а окрема бригада морської піхоти).

Народився в с. Торчин, Хмельницький р-н, Вінницька обл. У 2013 р. закінчив професійний лицей сфери послуг у м. Хмельник. Працював механізатором у фермерському господарстві.

28 листопада 2018 р. був призваний до лав Збройних Сил України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час обстрілу позицій Збройних Сил України поблизу с. Павлопіль, Волноваський р-н, Донецька обл.

Залишилися мати, сестра.

Місце поховання: с. Торчин, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 625/2019 від 23 серпня 2019 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертню).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 11, ряд 9, місце 12.

ШАПОВАЛ Максим Михайлович
(06.07.1978 – 27.06.2017)

Генерал-майор (помертвно), командир загону, 10-й окремий загін спеціального призначення ГУР МОУ.

Народився в м. Вінниця у родині льотчика цивільної авіації. Навчався у загальноосвітніх школах №10 та №15 м. Вінниця. Закінчив загальноосвітню школу №15 м. Вінниця. З 1990-х рр. – у лавах Збройних Сил України. Навчався у Київському вищому інженерному радіотехнічному училищі протиповітряної оборони. У 1999 р.,

у зв'язку із ліквідацією училища, перейшов на факультет шифрувальників до новоствореного Військового інституту Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут», який закінчив у 2000 р. Служив офіцером служби шифрованого зв'язку і режиму секретності Головного управління розвідки Міністерства оборони України. У 2000-х рр. брав участь у миротворчій місії ООН у Сьєрра-Леоне. Після повернення служив старшим офіцером, командиром групи водолазів-розвідників. У 2010-2012 рр. ніс службу в Управлінні державної охорони України, охороняв перших осіб держави. З 2012 р. – начальник служби інструкторів, заступник командира, з січня 2014 р. – командир 10-го окремого загону спеціального призначення Головного управління розвідки Міністерства оборони України (військова частина А2245, м. Київ).

З весни 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

У травні 2014 р. очолював групу спеціального призначення, яка звільняла Міжнародний аеропорт «Донецьк» від бойовиків й зайшла до нього першою. Влітку 2014 р. був учасником звільнення декількох окупованих українських міст, боїв за стратегічно важливу висоту Савур-могила (Шахтарський р-н Донецької обл.). Безпосередньо брав участь у плануванні та проведенні розвідувальних рейдів у глибокий тил противника, під час яких застосовувалися засоби документування присутності російських військ, їх переміщень, наявності сучасних зразків систем радіоелектронної боротьби та засобів ураження, у тому числі в такому вигляді, щоб це могло служити безумовним доказом збройної агресії Російської Федерації проти України, особливо в застосуванні штатних батальйонних тактичних груп і новітніх систем ураження, які виробляються тільки в Російській Федерації. Окремі розвідувальні операції стосувалися своєчасного оповіщення про розгортання російської артилерії, у тому чис-

лі далекобійної, завдяки чому вдалося врятувати життя сотням українських військових та мирних мешканців, які могли загинути під ударами російських окупантів.

Обставини та місце загибелі: загинув внаслідок вибуху автомобіля, за кермом якого він перебував, у Солом'янському районі м. Києва на перехресті вулиць Солом'янської і Механізаторів. Підрив автомобіля кваліфіковано як терористичний акт, пов'язаний з професійною діяльністю загиблого.

Залишилися мати, дружина та двоє дітей.

Місце поховання: м. Київ, Байкове кладовище.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 264/2017 від 7 вересня 2017 року, «за мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вагомий особистий внесок у зміцнення обороноздатності та безпеки держави, самовіддане служіння українському народові», присвоєно звання «Герой України» (посмертно) з врученням ордена «Золота Зірка».

Указом № 24 від 19 серпня 2017 р. нагороджений відзнакою «Народний Герой України» (посмертно).

Генерал-майора М. М. Шаповала навечно зараховано до списків військової частини, якою він командував до своєї загибелі.

Відомості про генерал-майора М. Шаповала внесено у Книгу Слави ГУР МО України.

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Донецького аеропорту» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 9, ряд 10, місце 31.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Спецпідрозділу військової розвідки присвоєно ім'я М. Шаповала.

У Військовому інституті телекомунікацій та інформатизації урочисто відкрито пам'ятник випускнику військового навчального закладу 2000 р. Герою України генерал-майору М. М. Шаповалу.

Рішенням Київської міської ради від 6 грудня 2018 р. вул. Механізаторів у Солом'янському районі м. Києва перейменована на вул. Генерала Шаповала.

ШЕВЧУК Леонід Володимирович
(13.04.1985 – 20.01.2015)

Солдат, гранатометник, 81-а десантно-штурмова бригада (90-й окремий аеромобільний батальйон), позивний – «Чечен».

Народився в м. Вінниця. Закінчив загальноосвітню школу №10 м. Вінниці. Проходив строкову військову службу в 25-й окремій повітряно-десантній бригаді Аеромобільних військ Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А1126, смт Гвардійське Новоомовського р-ну Дніпропетровської обл.).

В серпні 2014 р. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив в 90-му окремому аеромобільному батальйоні 95-ї окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ Збройних Сил України (з осені 2014 р. – 90-й окремий аеромобільний батальйон входить до складу 81-ї окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ Збройних Сил України; військова частина В1611, м. Костянтинівка Донецької обл.). З 20 листопада 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник оборони Міжнародного аеропорту «Донецьк».

Спочатку вважали, що Леонід Шевчук потрапив в полон, потім його визнали безвісти зниклим. 31 березня 2015 року його тіло було ідентифіковане завдяки експертизі ДНК.

Обставини та місце загибелі: зник безвісти під час бою з російськими збройними формуваннями в районі аеропорту Донецька під час прориву для евакуації поранених. Впізнаний за експертизою ДНК.

Залишилися батько, сестра.

Місце поховання: м. Вінниця, Центральне міське кладовище, Алея Слави.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України №282/2015 від 23 травня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений медаллю УПЦ КП «За жертвність і любов до України» (посмертно).

Нагороджений нагрудним знаком «За оборону Донецького аеропорту» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 5, ряд 2, місце 34.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Вінницької школи №10 встановили меморіальну дошку.

Додатково. Разом з Л. Шевчуком загинули старшина Загуба, сержант Буйлук, молодший сержант Зулінський, молодший сержант Чупилка та солдат Франишин.

ШЕВЧУК Микола Захарович
(18.12.1960 – 10.08.2015)

Капітан медичної служби, старший ординатор, 95-а окрема аеромобільна бригада.

Народився в с. Комсомольське (нині – Махнівка), Козятинський (нині – Хмільницький) р-н, Вінницька обл. Закінчив середню школу та вищий медичний навчальний заклад. Працював травматологом у Козятинській центральній районній лікарні. 31 січня 2015 р. Козятинським районним військовим комісаріатом Вінницької обл. мобілізований до лав Збройних Сил України. Спочатку служив в Українській військово-медичній академії (м. Київ), потім – старшим ординатором медичної роти 95-ї окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ Збройних Сил України (військова частина А0281, м. Житомир).

З 18 квітня 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини загибелі: помер від серцевого нападу під час виконання військових обов'язків та слідування в складі колони до базового табору військової частини в Донецькій обл. неподалік м. Лубни Полтавської обл.

Залишилися дружина та донька.

Місце поховання: с. Махнівка, Хмільницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Рішенням Козятинської районної ради від 30 березня 2018 року нагороджений нагрудним знаком «За заслуги перед Козятинщиною» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Кисві: секція 7, ряд 9, місце 26.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

ШЕВЧУК Сергій Григорович
(25.06.1987 – 05.10.2016)

Сержант, командир відділення, 128-а окрема гірсько-піхотна бригада.

Народився в с. Широка Гребля, Хмельницький р-н, Вінницька обл. Закінчив загальноосвітню школу.

У липні 2015 р. Хмельницьким районним військовим комісаріатом Вінницької обл. мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив командиром відділення 128-ї окремої гірсько-піхотної бригади Сухопутних військ Збройних Сил

України (військова частина А1778 (польова пошта В4673), м. Мукачеве Закарпатської обл.). З 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув під час несення служби в районі смт Нікольське, Донецька обл.

Місце поховання: с. Широка Гребля, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Залишилась сестра.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 9, ряд 6, місце 3.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

ШЕВЧУК Сергій Іванович
(25.11.1977 – 29.08.2014)

Капітан, начальник радіоцентру, 93-я окрема механізована бригада.

Народився в с. Росоша, Липовецький (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Закінчив Росошанську середню школу. У 1995 р. вступив до Київського військового інституту управління зв'язку, який успішно закінчив у 2000 р. та був направлений служити до військової частини, яка базується у с. Черкаське, Новомосковський р-н, Дніпропетровська обл.

Обставини та місце загибелі: загинув від прямого попадання сна-

ряду в машину у районі с. Дзеркальне Амвросіївського р-ну Донецької обл. Перебував у списках зниклих безвісти до офіційних результатів експертизи ДНК в грудні 2014 р. Спочатку похований як невідомий захисник на Краснопільському кладовищі м. Дніпропетровськ (нині – Дніпро). Ідентифікований завдяки експертизі ДНК.

Залишилися батьки, сестра, дружина, син, донька.

Місце та дата перепоховання: 9 жовтня 2014 р. перепохований м. Новомосковськ, Дніпропетровська обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України №282/2015 від 23 травня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 3, ряд 1, місце 20.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Встановлена меморіальна дошка в центрі с. Росоша біля Меморіалу Слави загиблим воїнам.

12 жовтня 2016 р. на території Київського військового інституту управління та зв'язку відкрито пам'ятну дошку загиблих випускників зі згадкою С. І. Шевчука.

ШЕЛЕПУН Олександр Миколайович (08.03.1971 – 11.08.2016)

Старшина I статті, водій, 9-й окремий мотопіхотний батальйон (59-а окрема мотопіхотна бригада).

Народився в с. Богатир, Погребищенський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Потім з батьками переїхав до с. Морозівка, Погребищенський р-н, Вінницька обл. 1986 р. закінчив Морозівську школу. Навчався в Погребищенському професійно-технічному училищі №42. Після закінчення училища служив морським піхотинцем Чорноморського флоту. Працював у міліції, викладачем професійно-технічного училища, приватним підприємцем. Останні півроку мешкав у м. Іллінці.

31 травня 2016 р. Іллінецьким районним військовим комісаріатом Вінницької обл. призваний на військову службу за контрактом до лав

Збройних Сил України. Був водієм протитанкового відділення протитанково-кулеметного взводу 1-ї мотопіхотної роти 9-го окремого мотопіхотного батальйону 59-ї окремої мотопіхотної бригади сухопутних військ Збройних Сил України.

Обставини та місце загибелі: загинув в районі м. Попасна, Луганська обл. на ВОП 5921 «Рудник» (СП «Сопка») внаслідок мінометного обстрілу.

Залишилися дружина, четверо доньок.

Місце поховання: с. Морозівка, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 9, місце 36.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

ШЕПТИЦЬКИЙ Петро Миколайович
(14.08.1975 – 17.02.2015)

Солдат, кулеметник, 30-а окрема механізована бригада.

Народився в с. Могилівка, Жмеринський р-н, Вінницька обл. Закінчив Могилівську загальноосвітню школу в 1992 р. Після закінчення школи вступив до Тульчинського ветеринарного технікуму. По закінченні 3-го курсу технікуму був призваний до армії. Служив у м. Донецьку в Збройних Силах України. Повернувшись з армії, закінчив навчання в технікумі. Працював ветеринаром у селах

Рижавка, Потоки, Слобода-Дашковецька. Після розпаду колгоспу пішов працювати у Вінницьке трамвайно-тролейбусне депо бригадиром з ремонту трамвайних колій.

21 серпня 2014 р. був мобілізований до лав Збройних Сил України та направлений для подальшого проходження військової служби в зоні проведення антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей.

Обставини та місце загибелі: загинув під час артилерійського обстрілу в с. Кам'янка, Артемівський р-н, Донецька обл. поблизу м. Дебальцеве.

Залишилися дружина, дві доньки.

Місце поховання: с. Могилівка, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 553/2015 від

22 вересня 2015 року, «за мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Могилівської СЗОШ I-III ст. встановлено меморіальну дошку.

У Вінниці на території трамвайно-тролейбусного депо встановлено меморіальну дошку.

У с. Могилівка його ім'ям названо вулицю.

ШЕСТОПАЛ Віталій Дмитрович

(03.05.1971 – 01.08.2016)

90-й окремий аеромобільний десантно-штурмовий батальйон.

Народився в с. Михайлівка, Тульчинський р-н, Вінницька обл. Працював трактористом у Михайлівському сільськогосподарському товаристві.

Мобілізований до лав Збройних Сил України в липні 2015 р. Згодом продовжив військову службу на півдні України.

Обставини та місце загибелі: помер через раптовий серцевий напад поблизу м. Скадовськ.

Місце поховання: с. Михайлівка, Тульчинський р-н, Вінницька обл.

ШИЛЕНГА Віктор Миколайович

(25.08.1985 – 22.02.2016)

Солдат, командир обслуги, 14-а окрема механізована бригада.

Народився в с. Котюжинці, Калинівський (нині – Хмельницький) р-н, Вінницька обл. Закінчив загальноосвітню школу.

У березні 2015 р. мобілізований до лав Збройних Сил України.

Обставини та місце загибелі: помер внаслідок ішемічної хвороби серця під час несення служби в районі с. Солодке, Мар'їнський р-н, Донецька обл.

Місце поховання: с. Котюжинці, Хмільницький р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 8, ряд 8, місце 16.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

ШИПА Олександр Анатолійович
(17.06.1984 – 03.09.2018)

Капітан, начальник речової служби, 59-а окрема мотопіхотна бригада.

Народився в с. Верхівка, Барський (нині – Жмеринський) р-н, Вінницька обл. Після закінчення загальноосвітньої школи I–II ст. с. Балки, Барський р-н, навчався у Барському профтехучилищі, Харківській Академії внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України. З 2007 по 2012 р. служив командиром господарчого взводу роти матеріально-технічного забезпечення військової частини 3066 внутрішніх військ МВС України.

Обставини та місце загибелі: помер під час несення служби в смт Новоайдар, Луганська обл. внаслідок гострої серцевої недостатності.

Залишилися мати, дружина та син.

Місце поховання: с. Верхівка, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 10, ряд 7, місце 26.

ШИШКО Володимир Миколайович
(10.08.1978 – 19.11.2015)

Старший сержант, командир відділення, 34-й окремий мотопіхотний батальйон (57-а окрема мотопіхотна бригада).

Народився в с. Тягун, Іллінецький (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл.

Мобілізований у липні 2015 р.

Обставини та місце загибелі: під час обстрілу російськими бойовиками поблизу смт Зай-

цеве, на північ від м. Горлівка, Донецька обл., отримав осколкове поранення в голову. Упродовж п'яти днів перебував у комі, помер у військово-клінічному центрі в м. Харків.

Залишилися мати, дружина, донька.

Місце поховання: с. Тягун, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 9/2016 від 16 січня 2016 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 10, місце 37.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

ШКАРБУН Дмитро Павлович (25.07.1977 – 14.07.2014)

Підполковник (посмертно), заступник командира авіаційної ескадрильї, 456-а бригада транспортної авіації.

Народився в м. Юрюзань, Катав-Іванівський р-н, Челябінська обл. (РРФСР, нині – Російська Федерація). У 1994 р. закінчив загальноосвітню школу №75 м. Харків. З серпня 1994 р. – в Збройних Силах України. У 1998 р. закінчив Харківський інститут льотчиків Військово-Повітряних Сил (нині – Харківський національний університет Повітряних Сил імені Івана Кожедуба). З жовтня по листопад 1998 р. був зарахований у розпорядження командира 5-го авіаційного корпусу Військово-Повітряних Сил Збройних Сил України. З листопада 1998 р. по лютий 2000 р. проходив військову службу на посаді помічника командира на літаках Ту-22М3 184-го гвардійського Полтавсько-Берлінського важкого бомбардувального авіаційного полку Військово-Повітряних Сил Збройних Сил України (військова частина А2442, м. Прилуки Чернігівської обл.).

З лютого 2000 р. по вересень 2004 р. – помічник командира корабля авіаційного загону 185-го гвардійського Кіровоградсько-Будапештського важкого бомбардувального авіаційного полку Військово-Повітряних Сил Збройних Сил України (військова частина А2524, м. Полтава). З ве-

ресня 2004 р. по грудень 2005 р. – помічник командира корабля авіаційного загону авіаційної бази Військово-Повітряних Сил Збройних Сил України (м. Полтава). У 2005 р. закінчив Національний аерокосмічний університет імені М. Є. Жуковського «Харківський авіаційний інститут» (м. Харків). З грудня 2005 р. по травень 2007 р. – помічник командира корабля авіаційного загону пошуково-рятувального забезпечення авіаційної ескадрильї, з травня 2007 р. по лютий 2008 р. – помічник командира корабля авіаційного загону (пошуково-рятувального та санітарно-транспортного забезпечення) авіаційної ескадрильї, з лютого 2008 р. по серпень 2009 р. – помічник командира корабля авіаційного загону авіаційної ескадрильї, з серпня 2009 р. – заступник командира авіаційної ескадрильї з виховної роботи 456-ї гвардійської Волгоградської бригади транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України (військова частина А1231, с. Гавришівка Вінницького р-ну Вінницької обл.).

З травня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. З травня по липень 2014 р. військово-транспортний літак АН-26 (борт № 19), помічником командира екіпажу якого був Д. Шкарбун, виконав 35 бойових вильотів у зону антитерористичної операції. Виконував завдання з доставки військових та гуманітарних вантажів, перекидання особового складу, евакуації поранених та десантування вантажів парашутним способом.

Обставини та місце загибелі: загинув в с. Давидо-Микільське, Краснодонський р-н, Луганська обл. у військово-транспортному літаку Ан-26, який було збито на висоті 6500 м.

Залишилася мати.

Місце поховання: м. Вінниця, Алея Слави, Центральне кладовище.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 873/2014 від 31 жовтня 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 1, ряд 6, місце 37.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

У Вінниці на Алеї Слави Центрального кладовища відкрили пам'ятник.

На території військового аеродрому в Гавришівці встановлено пам'ятник Д. Майбороді та Д. Шкарбуну.

Додатково. Разом з Д. Шкарбуном загинув Д. Майборода. 14 липня 2014 р. військово-транспортний літак АН-26 (борт № 19), яким керував

гвардії майор Д. М. Майборода, виконував бойове завдання з перевезення вантажів та десантування парашутним способом матеріально-технічних засобів в районі проведення антитерористичної операції. Близько 12:00 год. в районі м. Краснодон Луганської обл. на висоті 6500 метрів літак був підбитий керованою ракетою класу «повітря-повітря» з території Російської Федерації. В результаті ураження лівий двигун та електрообладнання літака відмовили, після чого АН-26 почав завалюватися на ліве крило з розворотом вліво. Командир екіпажу наказав команді покинути літак, а сам з помічником Д. Шкарбуном намагалися вирівняти траєкторію польоту та надати можливість команді безпечно покинути борт літака. Гвардії майору Д. М. Майбороді та гвардії майору Д. П. Шкарбуну не вдалося врятуватися, літак впав в районі с. Давидо-Микільське Краснодонського р-ну Луганської обл., забравши з собою життя двох відважних та відданих пілотів, які до останнього залишалися за штурвалом, тим самим врятувавши життя п'ятьом членам екіпажу та військовослужбовцю, який супроводжував вантаж.

ШКОЛЬНИЙ Олег Андрійович (19.04.1990 – 28.08.2014)

Сержант, розвідник, 25-й батальйон територіальної оборони «Київська Русь».

Народився в с. Старостинці, Погребищенський (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Закінчив загальноосвітню школу, потім – Київське вище професійне училище будівництва і дизайну за спеціальністю «столяр будівельний». З лютого 2010 по січень 2012 р. проходив строкову, а згодом військову службу за контрактом у Державній прикордонній службі України. Після демобілізації з вересня 2013 р. працював складальником-клепальником агрегатно-збирального цеху №9 Державного підприємства «Антонов» у м. Київ.

10 червня 2014 р. добровольцем мобілізований до лав Збройних Сил України. Служив розвідником 25-го батальйону територіальної оборони «Київська Русь» Збройних Сил України (військова частина польова пошта В0676). З літа 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув через смертельне поранення осколком у голову в смт Комісарівка, Луганська обл. під час вивезення поранених бійців Нацгвардії.

Залишилася мати.

Місце поховання: с. Старостинці, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 109/2015 від 26 лютого 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (по-смертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 3, ряд 4, місце 13.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

Додатково. Разом з О. Шкільним загинув солдат Ю. Яценко.

ШМИГЕЛЬСЬКИЙ Валерій Валентинович
(21.08.1980 – 05.06.2016)

Майор юстиції, Вінницький зональний відділ ВСП.

Народився в м. Вінниця. Закінчив юридичний факультет Військового інституту Київського національного університету ім. Т. Г. Шевченка у 2001 р., був учасником Миротворчих операцій.

З 7 серпня 2014 р. перебував у зоні антитерористичної операції при штабі Сектора Д. Брав участь у спробі домовитись з сепаратистами про отримання тіл загиблих в районі с. Степанівка українських воїнів 30-ї окремої механізованої бригади, був захоплений до полону, де провів майже 70 діб. Після визволення і реабілітації знову повернувся у зону проведення антитерористичної операції.

Обставини загибелі: загинув під час несення служби внаслідок ДТП.

Місце поховання: м. Вінниця.

ШПАЧУК Борис Миколайович
(02.05.1967 – 18.02.2020)

Підполковник, заступник командира дивізіону з тилу, 128-а окрема гірсько-штурмова бригада.

Народився у м. Калинівка (нині – Хмельницький р-н), Вінницька обл. Проживав у м. Луцьку.

Брав участь в операції об'єднаних сил України.

Обставини та місце загибелі: раптово стало зле, був доставлений до Волноваської центральної районної лікарні в реанімаційне відділення, де помер внаслідок обриву тромбу.

Залишилися батьки, сестра, дружина, донька, пасинок.

Місце поховання: м. Луцьк, Алея почесних поховань міського кладовища в с. Гаразджа.

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 11, ряд 7, місце 15.

ШПІГАНЄВИЧ Тарас Анатолійович
(16.06.1994 – 04.08.2014)

Солдат, водій, 95-а окрема аеромобільна бригада.

Народився в с. Чернятин, Жмеринський р-н, Вінницька обл. Закінчив 9 класів загальноосвітньої школи с. Чернятин, потім – відділення «Експлуатація та ремонт машин і обладнання агропромислового виробництва» Чернятинського коледжу Вінницького національного аграрного університету (с. Чернятин). Навчався на денній формі навчання, з вересня 2013 р. – на заочній формі навчання у Вінницькому національному аграрному університеті (м. Вінниця). З 9 вересня 2013 р. проходив військову службу за контрактом у лавах Збройних Сил України.

З весни 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник звільнення ряду населених пунктів Донецької та Луганської обл., зокрема, м. Слов'янськ (Донецька обл.) та м. Лисичанськ (Луганська обл.). Служив старшим водієм 4-ї аеромобільно-десантної роти 2-го аеромобільно-десантного батальйону 95-ї окремої аеромобільної бригади Високомобільних десантних військ Збройних Сил України.

Обставини та місце загибелі: 27 липня 2014 р. під час бою під м. Дебальцеве Донецької обл. був підбитий його бронетранспортер. Коли його витягали з палаючого БТР, то снайпер встиг завдати двох пострілів – один в ногу, а інший в плече. Спочатку був доправлений в Харківський шпиталь, а потім вночі літаком доставлений в м. Київ у Головний військово-клінічний госпіталь Міністерства оборони України. Лікарям довелося ампутувати ліву ногу десантника вище коліна, намагалися врятувати прищиту ліву руку. Втратив дуже багато крові, помер на лікарняному ліжку.

Місце поховання: с. Чернятин, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 873/2014 від 14 листопада 2014 р., «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 2, ряд 4, місце 24.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

В с. Чернятин в приміщенні Чернятинського коледжу Вінницького національного аграрного університету встановлено дошку пам'яті.

ШТЕЙКО Олександр Борисович

(14.02.1971 – 26.04.2017)

Старший сержант, командир відділення – командир бойової машини, 72-а окрема механізована бригада, позивний – «Батарейка».

Народився в с. Чемериси-Барські, Барський (нині – Жмеринський) р-н, Вінницька обл. З 1986 р. навчався у Войнашівській середній школі Барського р-ну, яку закінчив у 1988 р. Після школи проходив військову службу у військово-морському флоті СРСР в м. Хабаровськ, РРФСР. Після закінчення служби навчався у торговельному технікумі. По тому тривалий час працював у Барському райавтодорі. Проживав у м. Бар.

У серпні 2014 р. добровольцем пішов на фронт. У 2015 р. отримав контузію очей, втратив зір майже на 70%, повернувся додому для лікування та реабілітації. 29 вересня 2016 р. підписав контракт на військову службу.

Обставини та місце загибелі: загинув під час обстрілу від смертельного вогнепального поранення у груди на бойовому посту поблизу смт Верхньоторецьке – с. Троїцьке, Ясинуватський р-н, Донецька обл.

Залишилася мати.

Місце поховання: с. Чемериси-Барські, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 511/2016 від 19 листопада 2016 року, «за особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане виконання військового обов'язку», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

Указом Президента України № 318/2017 від 11 жовтня 2017 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, зразкове виконання військового обов'язку», нагороджений орденом «За мужність» II ступеня (посмертно).

Меморіалізація. На фасаді будівлі Войнашівської ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

ЩЕПАНСЬКИЙ Олег Володимирович (27.08.1976 – 18.02.2015)

Солдат, стрілець-санітар, 30-а окрема механізована бригада.

Народився в с. Комарівці, Барський (нині – Жмеринський) р-н, Вінницька обл. У 1991 р. закінчив школу в с. Комарівці. Проходив строкову військову службу в лавах Збройних Сил України. Працював робітником у Товаристві з обмеженою відповідальністю «Чернечина» у с. Комарівці.

4 вересня 2014 р. мобілізований Барсько-Мурованокуриловецьким об'єднанням районним військовим комісаріатом Вінницької обл. до лав Збройних Сил України. З січня 2015 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України. Учасник боїв за м. Дебальцеве Донецької обл.

Обставини та місце загибелі: зник безвісти 18 лютого 2015 р. під час виходу військових із м. Дебальцеве, Донецька обл. Упізнаний серед загиблих у Дніпропетровському морзі.

Залишилася дружина.

Місце поховання: с. Комарівці, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 553/2015 від 22 вересня 2015 року, «за мужність, самовідданість і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

На фасаді будівлі Комаровецької ЗОШ I–III ст. встановлено меморіальну дошку.

У с. Комарівці вул. Леніна перейменовано на вул. Олега Щепанського.

ЩЕРБАНИЮК Михайло Миколайович
(25.11.1989 – 23.08.2018)

Старший солдат, старший стрілець, 24-й окремий штурмовий батальйон «Айдар» (53-я окрема механізована бригада).

Народився в с. Березжани, Калинівський (нині – Хмельницький) р-н, Вінницька обл. Закінчив Березжанську школу. Потім – місцеве профтехучилище.

4 листопада 2017 р. вступив на військову службу за контрактом, брав участь в антитерористичній операції об'єднаних сил України.

Обставини та місце загибелі: загинув у ході 4-годинного бою, який почався о 5:50 поблизу с. Кримське, Новоайдарський р-н, Луганська обл. Противник зі східної околиці Жолобка, під прикриттям артилерії та мінометного вогню, наблизився до передових позицій бригади та здійснив спробу захоплення спостережних постів.

Залишилася мати.

Місце поховання: с. Березжани, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 26/2019 від 31 січня 2019 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 10, ряд 6, місце 29.

У Березжанах на будівлі місцевої школи встановили меморіальну дошку.

ЩЕРБИНА Андрій Вікторович
(31.05.1974 – 29.08.2014)

Прапорщик, старший розвідник, 2-й батальйон спеціального призначення, позивний – «Портос».

Народився в смт Дубівський, Антрацитівський р-н, Луганська обл. З 1981 по 1983 р. навчався в середній школі № 10 селища, а потім з 1983 по 1989 р. – в середній школі № 19 м. Антрацита. Продовжив навчання у місцевому СІТУ № 42, де в 1992 р. здобув професію токаря. В 1992 р. мобілізований на строкову службу і проходив її в прикордонних військах м. Мукачеве. Потім з 1995 по 2000 р. продовжив службу в Луганському прикордонному загоні. У 2006 р. переїхав в м. Гайсин, Вінницька обл. на батьківщину дружини.

У червні 2014 р. вступив до добровольчого батальйону «Донбас». 4 липня відбув у зону антитерористичної операції. Спочатку були бої за Попасну, Лисичанськ, Курахове, Мар'янівку, потім – Ілловайськ...

Обставини та місце загибелі: зник безвісти у серпні 2014 р. під час виходу з Іловайська. Завдяки експертизі ДНК був ідентифікований.

Залишилися дружина, дві доньки.

Місце поховання: м. Гайсин, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 239/2018 від 23 серпня 2018 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Нагороджений «Іловайським Хрестом» (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 3, ряд 9, місце 21.

У Гайсині на Алеї Слави відкрили меморіальну дошку загиблому Герою.

ЯЖУК Микола Петрович
(19.12.1980 – 16.11.2014)

Підполковник (посмертно), оперативний черговий відділення оперативних чергових військової частини, 169-й навчальний центр сухопутних військ.

Народився в с. Мартинівка, Жмеринський р-н, Вінницька обл. Закінчив Мартинівську середню школу. Призваний 1 серпня 1998 р. Жмеринським окружним районним військовим комісаріатом Вінницької обл. на дійсну військову службу. У 2002 р. закінчив Харківський гвардій-

ський інститут танкових військ імені Верховної Ради України Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут». Служив у 169-му навчальному гвардійському Звенигородському центрі Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина А0665, смт Десна Козелецького р-ну Чернігівської обл.).

З 5 вересня 2014 р. брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув у районі с. Польове, Шахтарський р-н, Донецька обл. внаслідок наїзду автомобіля на фугас на блокпосту «Гостра Могила».

Залишилися мати, сестра та дружина.

Місце поховання: с. Дубова, Жмеринський р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 892/2014 від 27 листопада 2014 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року, «за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 5, ряд 3, місце 13.

Пам'ятний знак на честь вінничан – Героїв Небесної Сотні та загиблих героїв АТО.

У с. Мартинівка Жмеринського р-ну на фасаді будівлі ЗОШ встановлено меморіальну дошку.

У с. Мартинівка ім'ям Миколи Яжука названа вулиця.

Додатково. Разом із М. Яжуком загинули підполковник В. Рвачов, майор медичної служби В. Вашеньяк, солдат О. Іщенко.

ЯНЮК Микола Іванович
(19.12.1961 – 24.08.2015)

Солдат, сапер, 54-а окрема механізована бригада.

Народився в м. Рахів, Закарпатська обл. Впродовж останніх років жив і працював у м. Немирів, Вінницька обл. Закінчив Ленінградський фізико-технологічний інститут. Займав відповідальні посади.

Був мобілізований 9 квітня 2015 р. Освоїв спеціальність сапера. Служив у першому саперному батальйоні в м. Артемівську на Донеччині. Отримав поранення, але знову повернувся у стрій.

Обставини та місце загибелі: під час огляду взводного опорного пункту в смт Золоте, Попаснянський р-н, Луганська обл. підірвався на «розтяжці», отримавши тяжкі рани. Наступного дня помер у лікарні м. Северодонецьк.

Залишилася дружина.

Місце поховання: м. Немирів, Вінницький р-н, Вінницька обл., центральне кладовище.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 9/2016 від 16 січня 2016 року, «за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 7, ряд 1, місце 42.

ЯРЕМЧУК Сергій Олександрович
(15.04.1977 – 15.06.2017)

Старший сержант, головний сержант взводу,
59-а окрема мотопіхотна бригада.

Народився в с. Мончинці, Калинівський (нині – Хмельницький) р-н, Вінницька обл. Проходив службу в повітряно-десантних військах Збройних Сил України. Працював на машинобудівному заводі.

Під час російської збройної агресії проти України у 2014 р. добровольцем пішов на фронт. У 2015 р. вступив на військову службу за контрактом, брав участь в антитерористичній операції на Сході України.

Обставини та місце загибелі: загинув від кульового поранення грудної клітки під час бою та обстрілу позиції взводного опорного пункту між селищами Талаківка та Гнутове на Маріупольському напрямку.

Залишилися дружина, донька.

Місце поховання: м. Калинівка, Хмельницький р-н, Вінницька обл.

Нагороди і відзнаки: Указом Президента України № 363/2017 від 14 листопада 2017 року, «за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, зразкове виконання військового обов'язку», нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Меморіалізація. Портрет на меморіалі «Стіна пам'яті полеглих за Україну» у Києві: секція 9, ряд 9, місце 28.

ЯРОВИЙ Олександр Сергійович
(25.02.1981 – 18.09.2016)

Старший сержант, 92-а окрема механізована бригада.

Народився в с. Володимирівка, Іллінецький (нині – Вінницький) р-н, Вінницька обл. Мешкав у м. Іллінці. 8 років пропрацював у місцевому сільгосптоваристві «Маяк», з 2011 р. працював вантажником у ТОВ «Люстдорф».

Мобілізований влітку 2015 р., учасник антитерористичної операції. Згодом продовжив службу за контрактом.

Обставини та місце загибелі: в пункті дислокації військової частини в с. Малі Проходи, Харківська обл., що неподалік російського кордону, під час конфлікту 28-річний старший солдат (учасник антитеро-

ристичної операції) застрелив Олександра з автомата та тяжко поранив ще одного співслужбовця, після чого втік зі зброєю. Втікач також дістав поранення, його затримали на околиці Харкова.

Залишилися дружина та троє дітей.

Місце поховання: с. Володимирівка, Вінницький р-н, Вінницька обл.

Меморіалізація. На фасаді будівлі Іллінецької ЗОШ І–ІІІ ст. № 3 встановлено меморіальну дошку.

ВІЙСЬКОВІ НАГОРОДИ УЧАСНИКАМ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ

Вшанування героїзму і відваги українців у боротьбі з російською агресією має надзвичайно важливе значення. Знання нагородної системи є важливим у формуванні патріотизму та знанні вітчизняної історії.

В умовах сучасної війни Росії проти України розроблено розлогу систему нагород, якими відзначають тих, хто виявив звитягу в обороні Вітчизни.

ДЕРЖАВНІ НАГОРОДИ ЗВАННЯ ГЕРОЙ УКРАЇНИ

Звання Герой України – державна нагорода України, найвищий ступінь відзнаки в Україні, що надається громадянам України за здійснення визначного героїського вчинку або видатного трудового досягнення. Героєві України вручається орден «Золота Зірка» за здійснення визначного героїського вчинку або орден Держави – за надзвичайні трудові досягнення.

23 серпня 1998 р. Указом Президента України Л. Д. Кучми № 944/98 встановлена відзнака Президента України «Герой України» (з врученням ордена «Золота Зірка» або ордена Держави). Указом також затверджені Статут відзнаки Президента України «Герой України» та описи орденів «Золота Зірка» та Держави.

16 березня 2000 р. Верховна Рада України прийняла Закон України «Про державні нагороди України», в якому було передбачено, що державною нагородою України – вищим ступенем відзнаки в Україні є звання Герой України (з врученням ордена «Золота Зірка» або ордена Держави). Було встановлено, що дія цього Закону поширюється на правовідносини, пов'язані з нагородженням осіб, нагороджених до набрання чинності цим Законом; рекомендовано Президенту України привести свої укази відповідно до цього Закону.

2 грудня 2002 р. Указом Президента України № 1114/2002 був визнаний таким, що втратив чинність, попередній Указ № 944/98; затверджено новий Статут звання Герой України; затверджені нові описи ордена «Золота Зірка» та ордена Держави звання Герой України і нової мініатюри до них.

13 квітня 2017 р. Верховна Рада ухвалила поправку до Закону «Про державні нагороди України», відповідно до якої, звання Герой України

може бути надано, як виняток, посмертно іноземцю, нагородженому орденом Героїв Небесної Сотні, за здійснення визначного героїського вчинку, пов'язаного з відстоюванням конституційних засад демократії, прав і свобод людини під час Революції Гідності (листопад 2013 р. – лютий 2014 р.).

28 березня 2019 р. Указом Президента України № 92/2019 Статут звання Герой України був доповнений положенням щодо виплати одnorазової грошової винагороди особам, яким надано звання Герой України за здійснення визначного героїського вчинку з врученням ордена «Золота Зірка», або членам їх сімей у разі надання звання Герой України з відзначенням орденом «Золота Зірка» посмертно або в разі смерті особи, якій надано звання Герой України із врученням ордена «Золота Зірка», у 50-кратному розмірі прожиткового мінімуму, встановленого для працездатних осіб на 1 січня календарного року, в якому надано звання Герой України.

Орден «Золота Зірка» звання Герой України виготовляється із золота і має форму п'ятикутної зірки, накладеної на вінок із дубового листя. Промені зірки поліровані. Розмір ордена між протилежними вершинами зірки 35 мм. Зворотний бік ордена плоский, з написом рельєфними літерами «Герой України» та порядковим номером ордена.

У верхньому промені зірки є кільце з вушком, яке сполучається з фігурною колодкою, обтягнутою стрічкою. Довжина колодки – 45 мм, ширина – 28 мм. На зворотному боці колодки є застібка для прикріплення ордена до одягу.

Стрічка ордена шовкова муарова зі смужками синього і жовтого кольорів. Ширина стрічки – 28 мм, ширина кожної смужки – 14 мм.

Відповідно до Статуту відзнаки Президента України «Герой України», було передбачено, що замість ордена нагороджений міг носити мініатюру ордена або орденську планку, які розміщуються вище мініатюр і планок інших відзнак Президента України.

Планка ордена «Золота Зірка» – це прямокутна металева пластинка, обтягнута стрічкою. На планці – позолочене зображення ордена «Золота Зірка». Розмір планки: висота – 12 мм, ширина – 28 мм.

Мініатюра ордена «Золота Зірка» є копією ордена у зменшеному вигляді.

Згідно з чинним Статутом звання Герой України, замість ордену, особа, відзначена званням Герой України, може носити мініатюру ордену, яка розміщується вище мініатюр і планок інших державних нагород України; орденська планка не передбачена.

ОРДЕН БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО

Орден Богдана Хмельницького – державна нагорода України – орден, призначений для нагородження громадян України за особливі заслуги у захисті державного суверенітету, територіальної цілісності, у зміцненні обороноздатності та безпеки України.

27 квітня 1995 р. Верховна Рада України прийняла Постанову № 150/95-ВР, якою постановила заснувати орден Богдана Хмельницького I, II та III ступенів та доручила Комісії Верховної Ради України з питань культури та духовності подати Верховній Раді для затвердження ескіз, опис та статут ордену, пов'язавши їх з існуючим орденом аналогічної назви, з урахуванням пропозицій народних депутатів України. 3 травня 1995 р. Указом Президента України Л. Д. Кучми № 344/95 заснована відзнака Президента України «Орден Богдана Хмельницького» I, II, III ступеня. Указом також затверджені Статут відзнаки та опис знаків ордену.

16 березня 2000 р. Верховна Рада України прийняла Закон України «Про державні нагороди України», у якому була встановлена державна нагорода України – I, II, III ступенів. Було встановлено, що дія цього Закону поширюється на правовідносини, пов'язані з нагородженням осіб, нагороджених до набрання чинності цим Законом; рекомендовано Президенту України привести свої укази відповідно до цього Закону.

30 січня 2004 р. Указом Президента України № 112/2004 був визнаний таким, що втратив чинність, попередній Указ № 344/95; затверджено новий Статут ордену Богдана Хмельницького та новий опис ордену.

Орден Богдана Хмельницького має три ступені. Вищим ступенем ордену є I ступінь. Нагородження орденом Богдана Хмельницького здійснюється послідовно, починаючи з III ступеня. Орденом Богдана Хмельницького I ступеня нагороджуються військовослужбовці та працівники Збройних Сил України, інших військових формувань, утворених відповідно до законів України, та інші особи за визначні особисті заслуги у захисті державного суверенітету, територіальної цілісності, у зміцненні обороноздатності та безпеки України. Орденом Богдана Хмельницького II ступеня нагороджуються: військовослужбовці та працівники Збройних Сил України, інших військових формувань, утворених відповідно до законів України, та інші особи за особисту хоробрість, самовідданість і мужність, виявлені у зміцненні обороноздатності та безпеки України.

Орденом Богдана Хмельницького III ступеня нагороджуються військовослужбовці та працівники Збройних Сил України, інших військових формувань, утворених відповідно до законів України, та інші особи за бездоганне виконання військового та службового обов'язку, виявлені при цьому доблесть і честь.

Знак ордена Богдана Хмельницького I ступеня виготовляється зі срібла і має форму випуклої багатопроменевої зірки з накладеним на неї хрестом. Хрест покритий темно-червоною емаллю, з-під нього розходяться два схрещені мечі, вістрям угору. Посередині знака, в колі, обрамленому вінком із дубового листа, — зображення геральдичної фігури «Абданк» — герба гетьмана Богдана Хмельницького. Промені зірки, пружки хреста, мечі, вінок — позолочені, елементи фігури «Абданк» — з жовтої і білої емалі. Всі зображення рельєфні. Розмір знака між протилежними кінцями хреста — 50 мм. У верхньому промені хреста є вушко, крізь яке протягується стрічка для носіння знака ордена на ший. На зворотному боці знака викарбувано порядковий номер ордена.

Знак ордена Богдана Хмельницького II ступеня такий самий, як і знак ордена Богдана Хмельницького I ступеня, але промені зірки і мечі срібні. Розмір знака між протилежними кінцями хреста — 45 мм. На зворотному боці знака — застібка для прикріплення ордена до одягу. Знак ордена Богдана Хмельницького III ступеня такий самий, як і знак ордена Богдана Хмельницького I ступеня, але виготовляється із нейзильберу. Розмір знака між протилежними кінцями хреста — 45 мм. Стрічка ордена Богдана Хмельницького — шовкова муарова темно-червоного кольору з поздовжніми смужками: для I ступеня — з однією золотистою посередині. Ширина стрічки — 45 мм, ширина золотистої смужки — 10 мм; для II ступеня — з білою посередині, синьою і золотистою — з боків. Ширина стрічки — 24 мм, ширина білої смужки — 4 мм, синьої і золотистої — по 2 мм кожна; для III ступеня — із золотистою посередині, синьою, золотистою, білою — з боків. Ширина стрічки — 24 мм, ширина золотистої смужки посередині — 4 мм, синьої, золотистої, білої з боків — по 2 мм кожна.

Планка ордена Богдана Хмельницького являє собою прямокутну металеву пластинку, обтягнуту відповідною стрічкою. Розмір планки: висота — 12 мм, ширина — 24 мм.

ОРДЕН «ЗА МУЖНІСТЬ»

Орден «За мужність» I, II, III ступеня – державна нагорода України, орден, який надається для відзначення військовослужбовців, працівників правоохоронних органів та інших осіб за особисті мужність і героїзм, виявлені при рятуванні людей, матеріальних цінностей під час ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій, у боротьбі зі злочинністю, а також в інших випадках при виконанні військового, службового, громадянського обов'язку в умовах, пов'язаних з ризиком для життя.

29 квітня 1995 р. Указом Президента України Л. Д. Кучми № 340/95 засновані відзнаки Президента України «За мужність» – зірка «За мужність» і хрест «За мужність». 21 серпня 1996 р. Указом Президента України Л. Д. Кучми № 720/96 заснована відзнака Президента України – орден «За мужність» I, II, III ступенів. Указом також затверджені Статут відзнаки та опис знаків ордену. До нагороджених орденом «За мужність» були прирівняні особи, нагороджені відзнаками Президента України «За мужність» – зіркою «За мужність» та хрестом «За мужність».

16 березня 2000 р. Верховна Рада України прийняла Закон України «Про державні нагороди України», у якому була встановлена державна нагорода України – орден «За мужність» I, II, III ступенів. Було встановлено, що дія цього Закону поширюється на правовідносини, пов'язані з нагородженням осіб, нагороджених до набрання чинності цим Законом; рекомендовано Президенту України привести свої укази відповідно до цього Закону.

МЕДАЛЬ «ЗАХИСНИКУ ВІТЧИЗНИ»

Медаль «Захиснику Вітчизни» – державна нагорода України, для нагородження ветеранів війни, членів сімей загиблих (померлих) ветеранів війни, членів сімей загиблих (померлих) захисників і захисниць України, осіб, які брали участь у визволенні України від фашистських загарбників, та інших громадян України за виявлені у захисті державних інтересів особисті мужність і відвагу, зміцнення обороноздатності та безпеки України.

8 жовтня 1999 р. Указом Президента України Л. Д. Кучми № 1299/99 заснована відзнака Президента України – медаль «Захиснику Вітчизни». Указом також затверджені Положення про відзнаку та опис медалі.

16 березня 2000 р. Верховна Рада України прийняла Закон України «Про державні нагороди України», в якому була встановлена державна нагорода України – медаль «Захиснику Вітчизни». Було установлено, що дія цього Закону поширюється на правовідносини, пов'язані з нагородженням осіб, нагороджених до набрання чинності цим Законом; рекомендовано Президенту України привести свої укази відповідно до цього Закону.

30 січня 2015 р. Президент України Петро Порошенко підписав Указ № 41/2015 «Про медаль «Захиснику Вітчизни», яким затвердив нове Положення про медаль та малюнок медалі. Була змінена форма колодки медалі з традиційної для радянських нагород п'ятикутної на притаманну сучасній українській системі нагород прямокутну; змінені кольори стрічки, що раніше нагадували гвардійську стрічку.

24 березня 2022 р. Верховна Рада України прийняла Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з внесенням змін до Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», яким в тому числі поширила можливість нагородження медаллю на членів сімей загиблих (померлих) ветеранів війни, членів сімей загиблих (померлих) захисників і захисниць України.

Нагородження медаллю «Захиснику Вітчизни» здійснюється Указом Президента України. Разом з медаллю «Захиснику Вітчизни» нагородженому вручається посвідчення встановленого зразка.

Медаль «Захиснику Вітчизни» кругла, діаметром 32 мм, виготовляється з латуні. На лицьовому боці зображено щит, меч і напіввінок з лаврового і дубового листя. На щиті – контури державного кордону України і напис «Україна». У верхній частині медалі по колу напис «Захиснику Вітчизни». Всі зображення рельєфні. Медаль обрамлена бортиком. На зворотному боці медалі – зображення лаврової гілки.

Стрічка медалі «Захиснику Вітчизни» шовкова муарова синього кольору. Посередині стрічки п'ять смужок, три чорні і дві оранжеві. Крайні чорні смужки обрамлені вузькими оранжевими смужками. З країв стрічка обрамлена вузькими жовтими смужками. Ширина стрічки – 24 мм.

Указом Президента України Петра Порошенка № 41/2015 від 30 січня 2015 року затверджено нове Положення про медаль «Захиснику Вітчизни» та малюнок медалі. Відповідно до нього були змінені колод-

ка медалі та стрічка: колодка медалі – прямокутна, обтягнута шовковою муаровою стрічкою синього кольору, із двома поздовжніми смужками жовтого кольору на відстані 2 мм від країв та далі – двома смужками сірого кольору. Сама медаль змін не зазнала.

ВІДОМЧІ

ВІДЗНАКИ МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ «ДОБЛЕСТЬ І ЧЕСТЬ»

Це відомча заохочувальна відзнака Міністерства оборони України у 1996-2012 рр. Відзнака посідала чільне місце в ієрархії відзнак Міністерства оборони України; після впровадження у 2013 р. нової системи відзнак її аналогом за місцем в ієрархії, підставами щодо нагородження та дизайном є нагрудний знак «За військову доблесть».

Нагородження відзнакою «Доблесть і честь» здійснюється: за особисті заслуги у професійній підготовці, підтриманні високої бойової готовності військ, частин, підрозділів протягом двох і більше років; за освоєння нової бойової техніки за короткий час; за мужність і відвагу, виявлені на навчаннях, маневрах, під час виконання своїх обов'язків при несенні служби та бойового чергування; за самовідданість і стійкість, виявлені під час проходження військової служби; за відмінні особисті показники у польовій, повітряній та морській виучці.

Нагородження відзнакою «Доблесть і честь» здійснюється наказом міністра оборони України (по особовому складу).

Відзнака Міністерства оборони України «Доблесть і честь» виготовляється із томпака і має форму хреста із розбіжними сторонами, між якими позолочені зображення Знака Княжої Держави Володимира Великого. Сторони хреста покриті темно-червоною та білою гарячою емаллю. Посередині хреста вміщено медальйон, покритий гарячою емаллю білого кольору, накладений на лаврово-дубовий вінок та меч вістрям угору білого металу. На ме-

дальйоні напис у три рядки: «Доблесть і честь».

ВІДЗНАКА «ЗНАК ПОШАНИ»

Нагрудний знак «Знак пошани» – відомча заохочувальна відзнака Міністерства оборони України. Знак є аналогом відзнаки «Знак пошани», що входила до діючої до 2012 р. попередньої системи відзнак Міністерства оборони України.

Відзнакою – нагрудний знак «Знак пошани» – нагороджуються військовослужбовці та працівники Збройних Сил України за значний особистий внесок у справу розбудови, розвитку та забезпечення життєдіяльності Збройних Сил України, досягнення високих показників у військовій, науковій, освітянській та інших сферах діяльності, бездоганну сумлінну службу (працю).

Нагрудний знак має вигляд прямого рівностороннього хреста із розбіжними сторонами, покритими напівпрозорою емаллю малинового кольору, між якими пучки розбіжних променів білого металу. Пружки хреста – жовтого металу. Посередині хреста круглий медальйон жовтого металу, на якому нанесено зображення малого Державного Герба України на тлі розбіжних променів. Щит малого Державного Герба України покрито емаллю синього кольору. Медальйон має два пружки, простір між якими покрито емаллю білого кольору. У верхній частині медальйона напис між пружками: «МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ», у нижній частині – дві лаврові гілки. Пружки хреста і медальйона, літери напису, лаврові гілки – жовтого металу.

ГРОМАДСЬКІ, РЕЛІГІЙНІ

МЕДАЛЬ «ЗА ОБОРОНУ РІДНОЇ ДЕРЖАВИ»

Згідно з Рішенням Ради громадських організацій України від 7 червня 2014 р. «Всеукраїнським об'єднанням громадян «Крайна» (надалі – ВО «Крайна») започатковано **медаль «За оборону рідної держави»**.

Це недержавна загальноукраїнська відзнака з особливим статусом, започаткована з метою становлення поваги суспільства до захисників Вітчизни. Медаль започатковано для нагородження за мужність, самовідданість та зразкове виконання службового обов'язку.

Медаллю можуть бути нагороджені: військовослужбовці; працівники правоохоронних органів; учасники інших військових формувань; особи рядового та начальницького складу; інші громадяни України; громадяни інших держав.

Право нагороджувати медаллю надається: керівникам областей, районів, міст та сіл України; головам територіальних громад; головам громадських організацій та спілок; керівникам міністерств, відомств та силових структур України; командирам в/ч; начальникам/командирам правоохоронних та спеціальних підрозділів; керівникам підприємств державної та приватної форм власності; керівникам інших підприємств, установ та організацій, які є громадянами України.

Медаль носиться на лівому боці грудей після Державних нагород України, Державних нагород інших країн та відомчих заохочувальних відзнак України.

Девіз медалі – «Вітчизна понад усе».

Знак народної пошани – медаль «За оборону рідної держави» виготовляється зі сплавів міді та має форму кола діаметром 32 мм. На лицьовому боці медалі, в центрі, на тлі синьо-жовтого прапора і українського орнаменту зображено – Малий державний Герб України та фігури козака і сучасного воїна. Під Гербом розташовано стрічку бордової емалі з написом «За оборону рідної держави» та колоски пшениці, скріплені кетягом калини. На зворотному боці медалі розташовано: вінок Нарбути (по колу), контур України та місце для порядкового номера.

Покриття медалі: нікель – український орнамент, стрічка з написом та колоски пшениці, скріплені кетягом калини; та гальванічне золото – Малий державний Герб України, фігури козака і сучасного воїна, випуклий бортик та зворотний бік медалі. Медаль виготовляється методом штампування.

методом штампування.

За допомогою кільця з вушком медаль з'єднується з прямокутною колодкою, обтягнутою стрічкою. Розмір прямокутної колодки до медалі – 28 x 42 мм. Стрічка до відзнаки муарова шириною 28 мм, сірого кольору з поздовжніми жовтими та синіми смужками. З лівого краю жовта смужка шириною – 2 мм, з правого краю синя смужка – 2 мм. По центру – синя та жовта смужки по 7 мм кожна. Кріплення відзнаки до одягу здійснюється за допомогою застібки із запобіжником, що знаходиться на зворотному боці колодки. Планка до медалі – 28 x 12 мм, обтягнута відповідною стрічкою.

НАГРУДНИЙ ЗНАК «ЗА ОБОРОНУ ДОНЕЦЬКОГО АЕРОПОРТУ»

Нагрудний знак «За оборону Донецького аеропорту» – недержавна загальноукраїнська відзнака з особливим статусом, започаткована з метою вшанування захисників Донецького аеропорту Всеукраїнською спілкою учасників бойових дій «Побратими України».

Нагрудним знаком нагороджуються військовослужбовці Збройних Сил України, інших силових структур України, добровольці добровольчих батальйонів (громадяни України, іноземці та особи без громадянства), які зі зброєю в руках брали безпосередню участь в обороні Донецького аеропорту в період з 26 травня 2014 р. по 21 січня 2015 р. Розмір знака – 50×50 мм.

Має форму хреста на тлі восьмиконечної зірки. У центральній частині знака розміщено зображення зруйнованого Донецького аеропорту, прапори Повітряних сил, сухопутних військ, військово-морських сил, а по колу, на білому тлі, напис «За оборону Донецького аеропорту». На реверсі зображено напис «VITA SINE LIBERTATE – NIHIL», що в перекладі з латині означає «Життя без волі – ніщо». Також на реверсі, в нижній частині знака, розміщено посадкове місце під порядковий номер.

Виготовляється методом холодного листового штампування і високоточного вакуумного лиття. Колодка нагрудного знаку прикрашена шовковою малиновою стрічкою, з правого боку якої жовта і блакитна смужки шириною по 2 мм кожна, а зліва чорна і синя смужки шириною по 2 мм кожна. Нижче колодки підвіска з дубового листа срібного кольору.

Подання для нагородження встановленої форми подаються на ім'я голови спілки учасників бойових дій в АТО Закарпатської області «Побратими України» для розгляду нагородною комісією, яка складається з представників частин, які захищали Донецький аеропорт.

НАГРУДНИЙ ЗНАК «ЗА ОБОРОНУ ЛУГАНСЬКОГО АЕРОПОРТУ»

Нагрудний знак «За оборону Луганського аеропорту» – недержавна загальноукраїнська відзнака з особливим статусом, започаткована з метою вшанування захисників Луганського аеропорту Всеукраїнською спілкою учасників бойових дій «Побратими України». Має форму хреста

на тлі восьмипроменевої зірки. У центральній частині знака зображено зруйнований Луганський аеропорт на чорному як дим тлі, прапори Повітряних сил, сухопутних військ і прапор ПДВ, а по колу, на білому тлі, напис «За оборону Луганського аеропорту». На реверсі зображено напис «VITA SINE LIBERTATE, NIHIL», що в перекладі з латині означає «Життя без волі – ніщо». Також на реверсі, в нижній частині знака, розміщено посадкове місце під порядковий номер. Виготовляється методом холодного листового штампування і високоточного вакуумного лиття. Колодка нагрудного знаку прикрашена шовковою малиною стрічкою, з правого боку якої жовта і блакитна смужки шириною по 2 мм кожна, а зліва жовта і синя смужки шириною по 2 мм кожна. Нижче колодки підвіска з дубового листа срібного кольору.

Подання для нагородження встановленої форми подаються на ім'я голови спілки учасників бойових дій в АТО Закарпатської області «Побратими України» для розгляду нагородною комісією, яка складається з представників частин, які захищали Луганський аеропорт.

ЗНАК НАРОДНОЇ ПОШАНИ – МЕДАЛЬ «ЗА ВИЗВОЛЕННЯ СЛОВ'ЯНСЬКА»

Знаком Народної пошани – медаллю «За визволення Слов'янська» нагороджуються військовослужбовці, добровольці, бійці інших формувань, які в складі своїх підрозділів брали безпосередню участь у звільненні міста Слов'янськ від російсько-терористичних угруповань ворога, проявивши при цьому особисту мужність, героїзм та вірність військовій присязі, зразкове виконання обов'язку під час участі в бойових діях у зоні проведення АТО, а також соціально відповідальні організації та волонтери, які допомагали та допомагають Слов'янську в важкий для нього час. Нагородження відзнакою може бути проведено посмертно.

Нагородження відзнакою здійснюється винятково за представленням київського волонтера Марини Квітки.

НАГРУДНИЙ ЗНАК «ІЛОВАЙСЬК – 2014»

Нагрудний знак «Іловайськ – 2014» – відзнака вшанування пам'яті загиблих в Іловайській трагедії серпня 2014 р.

Первинно мав форму ромба, утвореного чотирма пересіченими мечами. Матеріал: латунь. Покрыття: патина, позолота. Розмір: 35×35 мм. В сучасній версії являє стилізований козацький хрест, крила якого утворюють руків'я мечів, на їх перетині, у центрі – кругле поле з емалі червоного кольору з написом «Іловайськ-2014», обрамлене терновим вінком.

ВІДЗНАКА «НАРОДНИЙ ГЕРОЙ УКРАЇНИ»

Орден «Народний Герой України» – українська недержавна нагорода, запроваджена 2015 р. за ініціативою колекціонера антикваріату і волонтера Андрія Боечка та ювеліра Дмитра Щербакова, які ще з весни 2014 р. робили для майданівців, а згодом для військових срібні підвіски-обереги (яких, за їхніми даними, виготовили 5700 штук).

Орден «Народний Герой України» вручається громадянам України, а також громадянам іноземних держав за видатні заслуги в обороні незалежності України та волонтерської допомоги збройним силам.

Орден налічує один ступінь та дві номінації. Нагороджені орденом «Народний Герой України» набувають почесного звання «Народний Герой України». Орден «Народний Герой України» має форму тризуба з накладеним по центру піднятим мечем, підвішеного до орденської планки. Смужка на орденській планці має червоно-чорний колір для нагороджених під час військових дій, та жовто-блакитний – за волонтерську діяльність.

Клопотання про нагородження орденом «Народний Герой України» порушують перед Головою Нагородної Ради члени Нагородної Ради, командири військових підрозділів та керівники волонтерських організацій. Висування кандидатур здійснюється гласно.

Нагородженому орденом «Народний Герой України» вручається знак відзнаки та грамота. Знак ордена «Народний Герой України» носить на грудях зліва.

ВІДЗНАКА ДУК ПС «БОЙОВИЙ ХРЕСТ КОРПУСУ»

Це відзнака Добровольчого українського корпусу «Правий сектор» (ДУК ПС). Є номерною та має відповідне посвідчення. Дана відзнака, закріплена червоно-чорною стрічкою із золотистим краєм в чорній коробці, вручається командиром ДУК ПС разом з посвідченням, прапором ДУК ПС, чорним беретом з емблемою ДУК ПС та витягом з наказу найближчим членам родини загиблого на полі бою або померлого внаслідок поранень в бою бійця Корпусу.

За відсутності родини, дана відзнака вручається командирі резервної сотні, на території дислокації якої похований борець Корпусу або Начальнику Головного Штабу ДУК ПС для передачі в майбутньому в музей російсько-української війни, музей добровольчого руху або музей ДУК ПС. Відзнака символізує присутність загиблого в бою воїна назавжди в лавах Добровольчого Українського Корпусу «Правий сектор». Інформація про загиблого бійця Корпусу публікується на офіційному сайті НВР ПС в спеціальній рубриці.

МЕДАЛЬ ПЦУ «ЗА ЖЕРТОВНІСТЬ І ЛЮБОВ ДО УКРАЇНИ»

Медаль «За жертвність і любов до України» – це відзнака Православної Церкви України, що встановлена рішенням Священного Синоду від 4 лютого 2020 р. (журнал №2) і має один ступінь. Медаль «За жертвність і любов до України» вручається за вияв жертвної любові до народу України та самовідданий захист Батьківщини.

Медалю «За жертвність і любов до України» можуть бути нагороджені як громадяни України, так і громадяни інших держав. Нагороджен-

ня медалью «За жертвність і любов до України» може відбуватися посмертно.

Медаль «За жертвність і любов до України» виготовляється із ювелірної латуні та покривається золотом (товщина покриття 0,2 мк). Медаль круглої форми виготовляється методом карбування. По центру медалі розміщено барельєфне зображення Богородиці Оранти, навколо якої на тлі блакитної глухої емалі розміщено надпис: «Православна Церква України».

Медаль прикріплена до колодки із шовковою стрічкою блакитного кольору, посередині якої на синьому тлі розміщено біло-червоно-білі смуги.

МЕДАЛЬ ПЦУ (раніше УПЦ КП) «ЗА ЖЕРТОВНІСТЬ І ЛЮБОВ ДО УКРАЇНИ» (старого зразка)

Одна з 10 нагород УПЦ КП для єпископату, кліру та мирян. Про заснування нагороди було повідомлено 2 січня 2015 р., і вже невдовзі відбулися перші нагородження. Медаль «За жертвність і любов до України» – українська недержавна медаль, заснована Православною Церквою України для вшанування людей за вияв жертвної любові до народу України та самовідданий захист Батьківщини. Має один ступінь. Нагородження здійснює Предстоятель ПЦУ.

Раніше медаль виготовляли із зображенням Ісуса Христа, написом «З нами Бог і Україна» та червоно-синьо-жовтою стрічкою.

ВІННИЧАНИ, ВІДЗНАЧЕНІ ДЕРЖАВНИМИ НАГОРОДАМИ

ГЕРОЙ УКРАЇНИ

БРЕЗДЕНЮК Валерій Олександрович
КОВАЛЕНКО Юрій Вікторович
МАЙБОРОДА Дмитро Олександрович
МОГИЛКО Костянтин Вікторович
ПКУС Євгеній Михайлович
ПОЛЯНСЬКИЙ Леонід Петрович
СЕМЕНОВ В'ячеслав Анатолійович
ШАПОВАЛ Максим Михайлович
ШИМКО Максим Миколайович

ОРДЕН БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО ІІІ СТ.

БАБКО Юрій Володимирович
БАГНЮК Олександр Олександрович
БАШНЯК Роман Васильович
БЕРДАКОВ Валерій Олексійович
БРОДОВСЬКИЙ Богдан Віталійович
ВАПНЯР Олександр Васильович
ВАШЕНЯК Віталій Петрович
ВІННІЧЕНКО Віталій Павлович
ГАВРИЛЮК Ігор Володимирович
КАМІНСЬКИЙ Сергій Васильович
КИФОРЕНКО Борис Борисович
КОВАЛЬЧУК Віктор Євгенійович
КОВРИГА Сергій Володимирович
ЛОБЖИН Олександр Володимирович
ПИЛИПЧУК Юрій Юрійович
ПОТЕХІН Анатолій Миколайович
РИМАР Ігор Віталійович
СЕМЕНОВ В'ячеслав Анатолійович
СКЛЯРОВ Дмитро Сергійович
ЧОРНОУС Володимир Михайлович
ШЕВЧУК Сергій Іванович
ШКАРБУН Дмитро Павлович
ЯЖУК Микола Петрович

ОРДЕН «ЗА МУЖНІСТЬ»

I ст.

БІЛОШКУРСЬКИЙ Валентин Васильович
ЛІПСЬКИЙ Віктор Володимирович

II ст.

ШТЕЙКО Олександр Борисович

III ст.

БЕНЕРА Іван Іванович
БЕСАРАБ Костянтин Миколайович
БЛИК Павло Пантелейович
БЛАЖКО Володимир Олексійович
БОЙКО Сергій Олександрович
БОНДАР Руслан Васильович
БОНДАР Ярослав Володимирович
БРОВІНСЬКИЙ Андрій Анатолійович
БУЙЛУК Анатолій Андрійович
ВЕДЕШИН Андрій Олександрович
ВІНЯРСЬКИЙ Олександр Анатолійович
ВІТКІВСЬКИЙ Валерій Леонідович
ВОДЗЯНОВСЬКИЙ Андрій Володимирович
ГАЛЯС Василь Григорович
ГВОЗДІЄВСЬКИЙ Сергій Володимирович
ГЕРАСЕВИЧ Євгеній Анатолійович
ГЛУЩАК Олег Миколайович
ГОРБАТЮК Віталій Володимирович
ГРАБЧАК Олег Вікторович
ГРЕБІНСЬКИЙ Олег Вільямович
ГРИНЧУК Юрій Петрович
ГРУБІЙ Анатолій Васильович
ГРУШКО Роман Миколайович
ДАШКЕВИЧ Ярослав Михайлович
ДЕЙКУН Іван Вікторович
ДЕРЕН Сергій Васильович
ДЗЮБЕЛЮК Олександр Миколайович
ДМИТРЕНКО Павло Петрович
ДОБРАНЬ Андрій Дмитрович
ДОЛІНСЬКИЙ Віктор Григорович
ДРЕМЛЮХ В'ячеслав Анатолійович

ДУБОВ Ігор Леонідович
ДУНАЄВСЬКИЙ Сергій Михайлович
ДЮСОВ Владислав Романович
ЖЕМБРОВСЬКИЙ Денис Вікторович
ЖУЛИНСЬКИЙ Микола Володимирович
ЗАВАЛА Сергій Іванович
ЗАЄЦЬ Руслан Миколайович
ЗАХАРЧУК Олександр Петрович
ЗУЛІНСЬКИЙ Сергій Миколайович
ІВКУН Василь Дмитрович
КАМЗІНОВ Шайдулла Хайруллович
КАПЛІНСЬКИЙ Олександр Валерійович
КАТРИЧ В'ячеслав Степанович
КАЦАБІН Сергій Борисович
КЕРНИЧНИЙ Максим Сергійович
КЕРНІЦЬКИЙ Сергій Володимирович
КІРІС Василь Васильович
КОВАЛЕНКО Іван Іванович
КОВАЛЕНКО Петро Миколайович
КОВАЛЬ Михайло Андрійович
КОВАЛЬ Роман Борисович
КОГАН Андрій Ігорович
КОЛЕСНІКОВ Павло Олександрович
КОЛІВОШКО Олександр Володимирович
КОЛОМІЄЦЬ Богдан Олександрович
КОРАБЛЬОВ Андрій Віталійович
КОРНЕЛЮК Павло Володимирович
КОСТЮК Євген Віталійович
КРАВЧЕНКО Сергій Вікторович
КРИЛОВ Андрій Альфредович
КУЛІБАБА-БУХОВ Віктор Анатолійович
ЛЕОНТЮК Леонід Вікторович
МАЙБОРОДА Сергій Миколайович
МАР'ЯНОВИЧ Борис Станіславович
МАТВЄЄВ Анатолій Володимирович
МЕЛЬНИК Микола Васильович
МЕЛЬНИК Олександр Іванович
МЕЛЬНИЧУК Роман Вікторович
МЕНЮК Станіслав Петрович
МОВЧАНЮК Володимир Сергійович
МОСКАЛЕНКО Антон Якович
МОСКАЛЮК Олександр Васильович

МУРАВСЬКИЙ Сергій Сергійович
МУХА Володимир Олександрович
МУШТА Максим Олександрович
НАУМОВ Вадим Олександрович
НЕБОЖАК Сергій Дмитрович
ОЛЕКСЮК Максим Вікторович
ОРДИНСЬКИЙ Леонід Іванович
ОСАУЛКО Юрій Леонідович
ОЦАБЕРА Олександр Аркадійович
ПЕРЕПЕЛИЦЯ Олександр Юрійович
ПЕТРОВ Сергій Олександрович
ПІКУС Євгеній Михайлович
ПОЛІЩУК Олег Васильович
ПОЛУПАНОВ Володимир Іванович
ПРИСЯЖНЮК Ігор Васильович
ПРОНІН Вадим Олександрович
ПРОЦЕНКО Андрій Юрійович
ПУГАЧОВ Олег Валентинович
РАЧОК Михайло Петрович
РИБАЧЕНКО Олександр Сергійович
РИЛЬСЬКИЙ Владислав Олександрович
РОЖАНСЬКИЙ Пантелеймон Петрович
РУБАНСЬКИЙ Федір Сергійович
САВАНЧУК Віктор Юрійович
САВЧЕНКО Олександр Юрійович
САДОВСЬКИЙ Богдан Анатолійович
СЕМЕНЮК Микола Іванович
СЕМЕРЯК Ярослав Іванович
СИНЧАК Анатолій Анатолійович
СИЧ Тарас Степанович
СКИБА Олександр Сергійович
СОКОЛОВСЬКИЙ Віктор Іванович
СТОРОЖУК Андрій Юрійович
ТАРАБАНОВ Вадим Олександрович
ТВЕРДОЛА Анатолій Іванович
ТИМОЩУК Олексій Васильович
ТРОФИМЧУК Валерій Васильович
ФАРИСЕЙ Анатолій Олександрович
ФАРМАГЕЙ Юрій Миколайович
ФІРСОВ Дмитро Борисович
ФРАНИШИН Дмитро Юрійович
ХАЛУС Руслан Петрович

ХИМИЧ Віталій Іванович
ХИТРИК Геннадій Васильович
ЧЕБОТАРЬ Руслан Петрович
ЧЕРЕПАХА Олександр Іванович
ЧЕРКАСОВ Володимир Юрійович
ЧЕРНЕЦЬКИЙ В'ячеслав Йосипович
ЧОРНОКНИЖНИЙ Максим Петрович
ШАНДРА Сергій Іванович
ШЕВЧУК Леонід Володимирович
ШЕПТИЦЬКИЙ Петро Миколайович
ШИШКО Володимир Миколайович
ШКОЛЬНИЙ Олег Андрійович
ШПІГАНЄВИЧ Тарас Анатолійович
ШТЕЙКО Олександр Борисович
ЩЕПАНСЬКИЙ Олег Володимирович
ЩЕРБАНЮК Михайло Миколайович
ЩЕРБИНА Андрій Вікторович
ЯЖУК Микола Петрович
ЯНЮК Микола Іванович
ЯРЕМЧУК Сергій Олександрович

МЕМОРІАЛЬНІ КОМПЛЕКСИ І ПАМ'ЯТНИКИ НА ЧЕСТЬ ЗАГИБЛИХ НА ВІННИЧЧИНІ

Традиційно найпоширенішим та найуживанішим способом меморіалізації є створення пам'ятників, пам'ятних знаків та меморіальних комплексів. Відразу після останнього пострілу беркутівців на вулицях Інститутській та Грушевського як у Києві, так і й по всій Україні виникали громадські, переважно стихійні місця пам'яті Героїв Небесної Сотні.

Перший громадський пам'ятник (зі змінами), присвячений Героям Небесної Сотні на Майдані Небесної Сотні.

У Вінниці в лютому 2014 р. створили таких два місця шани. Перше постало на теперішньому Майдані Небесної Сотні (тодішня Театральна) як стилізована «київська» ялинка, що була неформальним символом мирних протестів Євромайдану. Друге місце пам'яті почало формуватися на перейменованій кількома місяцями раніше площі Європейській (до того – сквер Козицького). Це була залізна прямокутна конструкція з банерною площиною, на якій помістили фото усіх 107 Героїв Небесної Сотні. Центральною була постать вінничанина Максима Шимка. Згодом

ці місця розвивалися і змінювалися, були інтегровані у міський простір і стали невід'ємними елементами меморіального церемоніалу.

**Пам'ятний знак Небесній Сотні та Героям АТО
зі Стелою Пам'яті, м. Вінниця**

Перший стаціонарний пам'ятний знак Небесній Сотні та Героям АТО було інтегровано у Меморіал Слави на площі Європейській. Пам'ятний знак відкрили 22 січня 2015 р. у День Соборності України. Він має стилізований вигляд Державного герба, всередині якого зображено пораненого сокола (за іншою версією, міфологічного палаючого птаха-фенікса, який, згорівши, відроджується з попелу). Матеріал: сірий полірований граніт та бронза. Автори пам'ятника – архітектори Олександр Рекута та Владислав Головащенко.

23 серпня 2015 р. у День Державного Прапора України пам'ятний знак було композиційно доповнено інтерактивною Стелою Пам'яті. На мультимедійному екрані, вмонтованому в гранітну основу, відображалися фото, короткі біографічні відомості про воїнів та обставини їх загибелі в зоні АТО/ООС.

Пам'ятник на честь Героїв Небесної Сотні «Дерево Свободи», м. Вінниця

Скульптурна композиція (пам'ятний знак) Героям Небесної Сотні «Дерево Свободи» є головним місцем пам'яті та вшанування чину Героїв Небесної Сотні у Вінниці. Її відкрили 23 лютого 2018 р. на Майдані Небесної Сотні. Ініціаторами та замовниками встановлення пам'ятно-

го знаку «Дерево Свободи» були Благодійний Фонд «Пам'яті Небесної Сотні» та Благодійний Фонд «Подільська Громада». Автор скульптурної композиції – Борис Данилюк.

Головна домінанта пам'ятника – стилізоване, відлите із бронзи символічне дерево вишні заввишки понад 5,5 метра, яке «проростає» з горизонтальної об'ємної карти України. Довкола дерева на металевих стрижнях кріпляться 107 бронзових квіток, які символізують цвіт, що обпадає, і уособлюють кожного Героя Небесної Сотні.

За обґрунтуванням ініціаторів встановлення пам'ятника, вишня обрана начебто як давній символ-оберіг. Покручений стовбур дерева має символізувати складну долю та випробування, що випали нашій країні. Попри опалий цвіт, вишня продовжує квітнути і народжувати нових Воїнів Світла. Це, на думку творців пам'ятного знаку, є свідченням того, що країна має далі розвиватись і процвітати, аби самопожертва загиблих не була марною.

На площі біля пам'ятника відбувалися головні події Революції Гідності у місті. Окрім того, 23 лютого 2014 р. тут вінницька громада проводжала в останню путь Максима Шимка – 34-річного уродженця Вінниці, Героя Небесної Сотні – Героя України.

Важливим пам'ятним місцем стали місця поховань загиблих воїнів, які існують у кожній громаді. Спільною їх рисою є інтеграція у цивільні кладовища, відсутність систематизації та проєктування, єдиної практики формування надгробків тощо.

«Алея Слави» та «Квартал Героїв» на кладовищах, м. Вінниця

У Вінниці Героїв Небесної Сотні та перших загиблих героїв АТО ховали на Алеї Слави на Центральному міському кладовищі (колишнє Підлісне). Наразі цвинтар закрито і нових поховальних місць тут не передбачено. Через це воїнів, які загинули на фронтах російсько-української війни, ховають на новому Сабарівському кладовищі (офіційна назва Сабарівське – 2), яке відкрили у листопаді 2017 р. Могили більшості загиблих військових розташовані поруч і утворюють умовний квартал, який тепер називають «кварталом Героїв».

Алея Слави Героям АТО, Вінницький військово-медичний клінічний центр Центрального регіону, м. Вінниця

Алею відкрито 12 грудня 2014 р. Композиційно Алея складається з пам'ятного знаку, що виготовлений із чорного полірованого граніту та хвилястих мощених доріжок, біля яких встановлено лавки. Обабіч Алеї висаджено дерева та клумби. За задумом, Алея розрахована не лише як місце пам'яті, але й як місце відпочинку військовослужбовців, які лікуються у цьому закладі.

За словами тодішнього начальника Вінницького військово-медичного клінічного центру Центрального регіону полковника медичної служби С. Петрука, ідея створення осередку пам'яті належала самим військовим. Відкрити Алею вдалося завдяки спільним зусиллям міської та обласної влади.

Пам'ятний знак «Медикам-захисникам України», м. Вінниця

Пам'ятний знак відкрито 19 червня 2019 р. на території Вінницького медичного коледжу імені академіка Д. К. Заболотного на вшанування медичних працівників України, які ціною власного життя жертовно виконували свій обов'язок. Один із ініціаторів встановлення пам'ятного знаку «Медикам-Захисникам України», представник ГО «Бойове братерство України» Ю. Козак на момент відкриття зазначив, що під час Ре-

волюції Гідності та виконання військового обов'язку в зоні проведення АТО/ООС загинули понад 150 медичних працівників – мешканців і вихідців з Вінниччини.

Автори пам'ятника – брати Роман та Андрій Оврахи, співорганізатори творчої майстерні «Оврах». В основі пам'ятника – вертикальний медичний хрест, всередині якого змія, що обвивається навколо амфори, а також зображені барельєфи сцен професійної діяльності медиків, де вони лікують поранених. Хрест встановлений на постаменті, що є осердям іншого, горизонтального хреста. Орієнтовні розміри композиції 3 x 2,20 x 0,7 м. Матеріал пам'ятного знаку – тонований бстон з металевим каркасом усередині.

Дошка Пам'яті загиблих в АТО/ООС воїнів Вінниччини, м. Вінниця

Відкриття Дошки відбулося 22 лютого 2020 р. Його приурочили п'ятим роковинам пам'яті загиблих військових у ході прориву котла з-під Дебальцевого. Дошку Пам'яті встановили на території кафедрального собору Преображення Господнього ПЦУ. З того часу там регулярно відбувалися молебні та поминання загиблих героїв.

Дошка Пам'яті скомпонована із п'яти гранітних елементів. На центральному зображено Господа, до якого по «небесних» сходах здіймаються постаті полеглих героїв, а під ними – побратим у скорботному поклоні з прапором України на фоні золотоколоєся. На інших парних елементах, обабіч від центрального, викарбувано імена полеглих подолян, на момент відкриття їх було 255.

Меморіальний комплекс на території Командування Повітряних Сил Збройних Сил України, м. Вінниця

Алея Слави

Алею Слави відкрили 8 травня 2014 р. на території теперішнього Музею Повітряних Сил Збройних Сил України, що в складі Командування ПС ЗСУ (військова частина А 0215). Спочатку задум полягав у вшануванні пам'яті вінничан льотчиків – Героїв Радянського Союзу.

Під час активної фази військових дій влітку 2014 р. Повітряні Сили ЗСУ зазнали втрат серед особового складу. 20 серпня 2015 р. на Алеї Слави встановили погруддя двом військовим льотчикам, які загинули під час виконання бойових завдань на фронтах російсько-української війни – Героям України підполковникам Костянтиніві Могилку та Дмитру Майбороді¹.

Пам'ятний знак «Не повернулися з польоту»

Безпосередньо поруч із Алеєю Слави встановлено пам'ятний знак льотчикам, що загинули під час несення військової служби, який відкрито 5 травня 2001 р. Власне, цей пам'ятник започаткував Алею Слави.

Основа пам'ятного знаку та головна стела виготовлені із сірого граніту. До них кріпляться дві прямокутні плити з чорного полірованого граніту, на яких викарбувано імена та звання загиблих льотчиків, зазначено дату загибелі та марку повітряного судна.

¹ Наразі триває реконструкція Алеї Слави, погруддя К. Могилка і Д. Майбороди тимчасово демонтовані.

Пам'ятний знак загиблим військовослужбовцям Повітряних Сил Збройних Сил України

Пам'ятний знак військовослужбовцям ПС ЗСУ, загиблим під час виконання бойових завдань в районах проведення АТО на території Луганської та Донецької областей, відкрили у 2018 р.

Пам'ятник виконано в одному стилі із пам'ятним знаком «Не повернулися з польоту». Підоснова та головна стела виготовлені із сірого граніту, а закріплена ліворуч на ній плита з прізвищами загиблих – із чорного полірованого граніту. На лівій частині основної двометрової стели малюнок, що символізує участь військових в АТО. Увінчує композицію об'ємний малий Державний герб України (50 x 40 см) із бронзи, під яким міститься напис: «Слава захисникам України!».

Обидва пам'ятні знаки взаємодоповнюють один одного, манера їх виконання лаконічна, а вдале композиційне розташування навколо кількадеметрової емблеми Повітряних Сил України створюють враження єдиного меморіального комплексу.

Алея Слави та Парк пам'яті і слави Героїв-учасників АТО, м. Гайсин

Урочисте відкриття Алеї Слави відбулося 12 жовтня 2017 р. в центрі міста напередодні Дня захисника України з метою вшанування загиблих військовослужбовців 59-ї окремої мотопіхотної бригади (з 2020 р. – імені Якова Гандзюка). На момент відкриття на стіні було викарбувано імена 16 загиблих захисників.

Алея Слави сформована у вигляді мурованої стіни із червоної шліфованої цегли із потинькованими нішами, у яких розміщено гранітні таблиці з фото та іменами загиблих героїв. У центрі композиції гранітна стела із символічними контурами полум'я, яке розділене навпіл: ліворуч здійснюються голуби, а праворуч зображено квіти у вазі, виготовлений з гільзи великокаліберного снаряду.

Поруч Алеї облаштовано Парк пам'яті і слави героям-учасникам АТО.

Меморіальний комплекс Алеї Слави 59-ї ОМБр імені Якова Гандзюка, м. Гайсин

Меморіальний комплекс відкрито 8 лютого 2019 р. на території військової частини А 1619.

Меморіальний комплекс Алеї Слави – це вигнута напівовальна стіна з червоного граніту та високий пірамідальний чотиригранний обеліск із заліза на гранітній основі, що встановлений поруч у центрі. На стіні змонтовано чорногранітні таблиці з вкарбованими іменами полеглих військовослужбовців 59-ї ОМБр імені Якова Гандзюка та напис «Герої не вмирають!». На момент відкриття було вшановано 48 полеглих у бою захисників.

Пам'ятник Героям Небесної Сотні, м. Іллінці

Пам'ятний знак відкрито 2 листопада 2015 р. на центральній площі міста, де відбувалися події Євромайдану. Тут щоразу збиралися містяни й жителі району задля підтримки ідей та цінностей Революції Гідності, організовували волонтерську допомогу для протестувальників, молилися за живих борців та поминали душі Героїв Небесної Сотні.

Пам'ятник споруджено за кошти місцевих підприємців з активною громадянською позицією, міської влади та небайдужих городян.

Візуальне вирішення пам'ятного знаку – акцент на атрибутах активного учасника масових протестів на Майдані. Це – металевий щит, на лицьовій стороні напис: «Героям Небесної Сотні», на звороті слова Т. Г. Шевченка: «Борітеся – поборете! Вам Бог помагає! За вас правда, за вас слава і воля святая!», зображено радянський військовий шолом, шини та бруківка. Матеріал пам'ятника – чорний полірований граніт, окрім шолома із заліза та шматків бруківки з бетону. Ймовірно, головна мотивація замовників надати пам'ятнику саме такого вигляду продиктована необхідністю пізнаваності меморіального місця. Громада поступилась пошуку художнього символізму для втілення цього місця пам'яті, натомість зосередилася на необхідності швидкої фіксації болючої теми.

Пам'ятник учасникам АТО, які загинули на Сході України, м. Іллінці

21 листопада 2016 р. відкрито пам'ятник на вшанування пам'яті учасників АТО, які загинули на сході України у боях з російськими загарбниками. Відкриття приурочили до Дня Гідності та Свободи. Ініціаторами встановлення виступили ГО «Співка учасників АТО та ветеранів інших бойових дій» і родини загиблих у зоні АТО.

Композиція пам'ятника – дві прямокутні підоснови, на які оперта стела прямокутної форми, верх якої «зрізаний» навскіс. Художній акцент пам'ятника – викарбуване фото трьох воїнів на фоні адміністративної карти України, зокрема її Луганської та Донецької областей. Постаті воїнів статичні, спокійні, жести нагадують «прощальне вітання», а чорні підоснови схожі на широкі сліди від важкої військової техніки, що відвозить воїнів в останній бій.

Пам'ятник установили у звичному осередку пам'яті для містян, де вже були об'єднані радянський меморіал воїнів Другої світової війни, пам'ятник учасникам війни в Республіці Афганістан та ліквідаторам аварії на Чорнобильській АЕС.

«Стіна Пам'яті» полеглим героям російсько-української війни, м. Калинівка

Калинівка стала одним із тих населених пунктів, де місце пам'яті про російсько-українську війну сформувалося зовсім нещодавно. Стіну Пам'яті про полеглих героїв-захисників України відрили 29 серпня 2021 р. за участі військовослужбовців 8-го полку Національної гвардії імені Богуна, що дислокується у місті. З ініціативою такого вшанування виступила ГО «Об'єднання учасників бойових дій та патріотів України», а міська рада Калинівки цю ідею підтримала.

Стіну Пам'яті встановили на центральній площі біля міської ради, де раніше була районна дошка пошани. В основі пам'ятника закладено дворівневий постамент, на якому встановлено дві стели з чорного та червоного граніту. На першій викарбувано символічний образ українського воїнства, де упізнавані риси Героя Майдану – «Воїна Світла» з мечем і щитом, та російсько-української війни на Сході нашої держави – терикони Донбасу та вежа Донецького аеропорту. Це художнє рішення є втіленням дитячого малюнка, що переміг у місцевому творчому конкурсі «Стіна пам'яті».

На сусідній стелі змонтоване електронне табло, на якому висвітлюються фото з біографічними довідками про полеглих героїв російсько-української війни. На момент відкриття містилася інформація про 16 загиблих військовослужбовців 131 окремого розвідувального батальйону.

Пам'ятник на честь борців за єдність, цілісність та незалежність України, м. Липовець

Відкриття пам'ятника відбулося 24 серпня 2015 р. і було приурочено як до Дня Незалежності України, так і роковин трагічної сторінки російсько-української війни – прориву українських військових з «Іловайського котла».

Пам'ятник виготовлений у формі п'ятиметрового тризуба, відлитий з бетону і облицьований широкоформатними керамічними плитами сірого кольору.

На центральному елементі тризуба закріплені гранітні таблиці. На верхній зазначено, що пам'ятник зведено «на честь борців за єдність, цілісність та незалежність України». На таблиці, що нижче, викарбувано імена воїнів-бійців АТО з Липовеччини, які героїчно загинули, захищаючи український народ. На момент відкриття було чотири імені. З появою нових загиблих таблиці поповнюють їхніми прізвищами, яких наразі десять.

Тризуб відразу став пам'ятним місцем: тут влаштовують військові почесні та здійснюють поминальну службу загиблим на війні жителям Липовеччини.

За «традицією» пам'ятник інтегрували у центральну зону пам'яті міста – радянський меморіал загиблим у роки Другої світової війни.

«Майдан Шани», м. Могилів-Подільський

У Могилеві-Подільському головне місце пам'яті про героїв Майдану та російсько-української війни – це меморіальний комплекс «Майдан Шани». Його відкриття 19 серпня 2016 р. було приурочене Дню Незалежності України. Автор і скульптор проекту – Микола Крижанівський. Меморіал розміром 40 x 50 x 7 м виготовлений із природних матеріалів – каменю та міді.

«Майдан Шани» розташований у центрі міста, спланований і збудований заново. В своїй основі – це прямокутна площа, яка обрамлена кам'яним поясом довкола, що забезпечує цьому місцю власний простір, важливу складову тихого пошанування. Основна архітектурно-скульптурна частина майдану – це Стіна Пам'яті, у яку вмонтовано імена Героїв Майдану та розміщено галерею загиблих бійців-могилівчан – учасників АТО, серед них Герой України В'ячеслав Семенов. На момент відкриття було 16 портретів, згодом додалися ще два.

Комплекс символізує стіни фортеці прикордонного міста, а підкреслює цю асоціацію семиметровий меч із кованою свічкою вічного вогню. Обидва краї Стіни Пам'яті посилені контрфорсами, в які вмуровані хрести з білого каменю. На центральній площі викладено ще один хрест із символічним зображенням Євросоюзу, в якому Україна займає центральне місце. Головний вхід на майдан здійснюється через кам'яний міст. Під ним струменіє фонтан, що символізує очищення, а в поєднанні з хрестом на площі нагадує Хресну дорогу до священного місця.

Ще одна особлива деталь – увага скульптора до психологічної інтерпретації образів полеглих вояків. Червоні, чорні і білі кольори техніки сграфіто – це не лише підсилення трагедії війни, але й акцент на драматизмові свідомого вибору героїв стати на захист своєї країни. Усміхнені та серйозні їхні образи ствердно промовляють гасло: «Хто, як не ми!».

**Меморіальна композиція «Борцям за свободу
й незалежність України», смт Томашпіль, Тульчинський р-н**

Місце ушанування пам'яті Небесної Сотні та Героїв АТО розташоване на центральній площі Томашполя. Меморіальну композицію відкрили 28 червня 2017 р. у День Конституції України. Встановлення пам'ятної композиції відбулося завдяки участі та перемозі Томашпільської селищної ради в 13-му Обласному конкурсі розвитку територіальних громад області. Тоді на умовах співфінансування кошти були виділені Томашпільською селищною радою і Українським об'єднанням учасників бойових дій та волонтерів АТО у Томашпільському районі.

В основі композиції – український тризуб, осердя якого – обеліск з червоного граніту, що нагадує меч, а бічні елементи – стели із чорного граніту, на яких викарбувано образи героїв Революції Гідності та АТО, відповідно. На підніжжі пам'ятника установлені гранітні масиви з прізвищами та фотографіями загиблих томашпільчан у російсько-українській війні на Сході України.

ПОКАЖЧИКИ

ХРОНОЛОГІЧНИЙ ПОКАЖЧИК (за роком смерті)

2014

АНДРІЯШ Володимир Анатолійович (18.07.1994 – 24.10.2014)
АР'ЯНОВ Сергій Сергійович (11.04.1986 – 29.08.2014)
БАГНЮК Олександр Олександрович (17.03.1977 – 12.09.2014)
БЕНЕРА Іван Іванович (11.09.1986 – 02.12.2014)
БЕРДАКОВ Валерій Олексійович (15.10.1967 – 18.11.2014)
БІДА Євген Миколайович (11.02.1992 – 22.05.2014)
БІЛОУС Віталій Григорович (13.10.1971 – 03.12.2014)
БІЛОШКУРСЬКИЙ Валентин Васильович (17.12.1979 – 29.05.2014)
БЛАЖКО Володимир Олексійович (25.06.1982 – 27.07.2014)
БОГДАНОВ Олег Миколайович (16.07.1984 – 29.10.2014)
БОЙКО Сергій Олександрович (14.12.1995 – 07.08.2014)
БРЕЗДЕНЮК Валерій Олександрович (17.06.1963 – 18.02.2014)
БРОВІНСЬКИЙ Андрій Анатолійович (06.01.1974 – 02.07.2014)
ВАШЕНЯК Віталій Петрович (06.09.1981 – 16.11.2014)
ВІННІЧЕНКО Віталій Павлович (01.08.1973 – 14.06.2014)
ГЛУШАК Олег Миколайович (06.02.1983 – 11.07.2014)
ГОВОРУЩЕНКО Сергій Фавстович (17.02.1969 – 11.10.2014)
ГРЕБІНСЬКИЙ Олег Вільямович (03.07.1971 – 29.08.2014)
ДЕРЕН Сергій Васильович (16.07.1994 – 21.09.2014)
ДЗЮБЕЛЮК Олександр Миколайович (23.07.1990 – 27.07.2014)
ДМИТРЕНКО Павло Петрович (10.08.1970 – 27.07.2014)
ДОЛЕЙКО Андрій Сергійович (11.12.1989 – 23.09.2014)
ДОЛІНСЬКИЙ Віктор Григорович (08.04.1980 – 05.05.2014)
ДРЕМЛЮХ В'ячеслав Анатолійович (23.09.1991 – 29.08.2014)
ДУБОВ Ігор Леонідович (20.02.1973 – 02.08.2014)
ЗАХАРЧУК Олександр Петрович (06.10.1971 – 02.12.2014)
ІВКУН Василь Дмитрович (06.01.1983 – 29.08.2014)
КАМЗІНОВ Шайдулла Хайруллович (02.08.1975 – 02.10.2014)
КАМІНСЬКИЙ Сергій Васильович (30.04.1975 – 06.06.2014)
КАПЛІНСЬКИЙ Олександр Валерійович (04.04.1979 – 16.11.2014)
КАТРИЧ В'ячеслав Степанович (11.03.1979 – 29.08.2014)
КИФОРЕНКО Борис Борисович (11.04.1974 – 29.08.2014)
КІРІС Василь Васильович (01.03.1966 – 10.12.2014)
КОВАЛЕНКО Петро Миколайович (25.02.1994 – 02.05.2014)

КОВАЛЕНКО Юрій Вікторович (16.07.1977 – 15.07.2014)
КОВАЛЬ Михайло Андрійович (04.11.1979 – 21.09.2014)
КОВАЛЬЧУК Віктор Євгенійович (08.12.1992 – 31.08.2014)
КОВРИГА Сергій Володимирович (17.04.1962 – 27.07.2014)
КОГАН Андрій Ігорович (26.04.1984 – 26.06.2014)
КОЛЕСНИКОВ Павло Олександрович (08.04.1975 – 07.11.2014)
КОЛІВОШКО Олександр Володимирович (05.11.1992 – 31.10.2014)
КОРАБЛЬОВ Андрій Віталійович (25.02.1972 – 22.08.2014)
КРИЛОВ Андрій Альфредович (18.07.1976 – 04.07.2014).
КУЛІБАБА-БУХОВ Віктор Анатолійович (04.02.1979 – 07.10.2014)
ЛАБУН Євген Васильович (27.05.1989 – 14.10.2014)
ЛІПСЬКИЙ Віктор Володимирович (11.01.1983 – 29.05.2014)
ЛОБЖИН Олександр Володимирович (28.05.1990 – 25.08.2014)
МАЙБОРОДА Дмитро Олександрович (17.04.1980 – 14.07.2014)
МАЙБОРОДА Сергій Миколайович (08.03.1988 – 12.08.2014)
МАРТИНЮК Олександр Володимирович (24.03.1993 – 21.03.2014)
МЕНЮК Станіслав Петрович (09.02.1991 – 27.07.2014)
МОГИЛКО Костянтин Вікторович (27.05.1978 – 06.06.2014)
МОСКАЛЕНКО Антон Якович (19.01.1991 – 21.08.2014)
МОСКАЛЮК Олександр Васильович (25.02.1963 – 14.10.2014)
МУРАВСЬКИЙ Сергій Сергійович (08.08.1994 – 13.07.2014)
МУХА Володимир Олександрович (28.03.1994 – 21.07.2014)
МУШТА Максим Олександрович (22.07.1989 – 17.08.2014)
НАУМОВ Вадим Олександрович (18.08.1992 – 01.09.2014)
ОРДИНСЬКИЙ Леонід Іванович (03.08.1973 – 28.06.2014)
ПЕРЕПЕЛИЦЯ Олександр Юрійович (02.05.1989 – 29.08.2014)
ПЕТРОВ Сергій Олександрович (27.02.1965 – 29.08.2014)
ПИЛИПЧУК Юрій Юрійович (13.05.1991 – 05.09.2014)
ПІКУС Євгеній Михайлович (14.09.1979 – 25.08.2014)
ПОЛЯНСЬКИЙ Леонід Петрович (24.10.1975 – 20.02.2014)
ПРИСЯЖНЮК Ігор Васильович (11.01.1977 – 07.08.2014)
ПРИТИКА Олександр Андрійович (04.06.1965 – 12.08.2014)
ПРОНІН Вадим Олександрович (20.09.1980 – 04.11.2014)
РИЛЬСЬКИЙ Владислав Олександрович (20.07.1992 – 14.08.2014)
РИМАР Ігор Віталійович (09.07.1962 – 27.07.2014)
РЯБОКІНЬ Василь Васильович (21.06.1963 – 31.07.2014)
САВАНЧУК Віктор Юрійович (12.11.1993 – 09.07.2014)
САВЧЕНКО Олександр Юрійович (15.06.1992 – 22.07.2014)
СКИБА Олександр Сергійович (05.01.1974 – 05.09.2014)
СЛЬОТА Володимир Васильович (16.05.1967 – 05.09.2014)
СОКОЛОВСЬКИЙ Віктор Іванович (24.12.1986 – 27.07.2014)
ХАЛУС Руслан Петрович (05.04.1977 – 29.08.2014)

ХИТРИК Геннадій Васильович (26.07.1976 – 02.11.2014)
ЧЕРКАСОВ Володимир Юрійович (03.06.1989 – 24.07.2014)
ЧОРНОУС Володимир Михайлович (24.07.1988 – 19.07.2014)
ШЕВЧУК Сергій Іванович (25.11.1977 – 29.08.2014)
ШИМКО Максим Миколайович (21.10.1979 – 20.02.2014)
ШКАРБУН Дмитро Павлович (25.07.1977 – 14.07.2014)
ШКОЛЬНИЙ Олег Андрійович (19.08.1990 – 25.08.2014)
ШПІГАНЄВИЧ Тарас Анатолійович (16.06.1994 – 04.08.2014)
ЩЕРБИНА Андрій Вікторович (31.05.1974 – 29.08.2014)
ЯЖУК Микола Петрович (19.12.1980 – 16.11.2014)

2015

БАБКО Юрій Володимирович (29.09.1988 – 14.07.2015)
БАСЮК Олександр Анатолійович (25.07.1973 – 20.06.2015)
БАСЮК Олександр Леонідович (15.09.1983 – 26.05.2015)
БАШНЯК Роман Васильович (14.04.1972 – 31.01.2015)
БОБРОВ Юрій Вікторович (02.04.1972 – 17.07.2015)
БУЙЛУК Анатолій Андрійович (27.09.1981 – 20.01.2015)
БУРЛАКА Сергій Іванович (19.06.1975 – 07.09.2015)
ВАПНЯР Олександр Васильович (08.12.1977 – 17.09.2015)
ВІТКІВСЬКИЙ Валерій Леонідович (20.04.1975 – 12.08.2015)
ВОДЗЯНОВСЬКИЙ Андрій Володимирович (18.06.1983 – 24.08.2015)
ВОЗНЮК Сергій Іванович (26.07.1960 – 25.08.2015)
ГАВРИЛЮК Ігор Володимирович (15.09.1984 – 18.02.2015)
ГАЛЯС Василь Григорович (14.12.1967 – 19.08.2015)
ГЕРАСЕВИЧ Євгеній Анатолійович (22.12.1982 – 17.02.2015)
ГРИНЧУК Юрій Петрович (18.12.1971 – 14.07.2015)
ГРУБІЙ Анатолій Васильович (26.10.1971 – 18.02.2015)
ГРУШКО Роман Миколайович (18.05.1985 – 11.02.2015)
ДОБРАНЬ Андрій Дмитрович (29.10.1994 – 07.02.2015)
ДОВГІЙ Костянтин Миколайович (06.01.1976 – 18.07.2015)
ДУБЧАК Анатолій Анатолійович (29.10.1991 – 12.04.2015)
ДЮСОВ Владислав Романович (25.03.1995 – 31.05.2015)
ЖЕМБРОВСЬКИЙ Денис Вікторович (05.11.1981 – 10.02.2015)
ЗАЄЦЬ Руслан Миколайович (14.08.1984 – 19.05.2015)
ЗУЛІНСЬКИЙ Сергій Миколайович (07.04.1987 – 20.01.2015)
КАЦАБІН Сергій Борисович (22.04.1983 – 09.02.2015)
КЕРНІЦЬКИЙ Сергій Володимирович (21.07.1984 – 08.06.2015)
КОНЯГА Володимир Анатолійович (21.12.1974 – 15.10.2015)
КОРНЕЦЬКИЙ Сергій Григорович (01.06.1980 – 22.11.2015)
КОРОТАН Сергій Віталійович (01.11.1965 – 18.07.2015)

КРИЖАНІВСЬКИЙ Олександр Іванович (16.05.1977 – 23.12.2015)
КРЮЧКОВ Віктор Леонідович (18.04.1992 – 21.11.2015)
КУЙБІДА Володимир Володимирович (28.07.1991 – 20.10.2015)
ЛІНЕВСЬКИЙ Станіслав Якович (16.10.1987 – 25.11.2015)
ЛУКАШУК Микола Миколайович (08.12.1989 – 12.06.2015)
МАЛЮТА Володимир Миколайович (15.10.1961 – 15.11.2015)
МАР'ЯНОВИЧ Борис Станіславович (25.02.1982 – 07.04.2015)
МАЦЕПУЛА Сергій Петрович (05.04.1967 – 05.04.2015)
МЕЛЬНИК Валерій Павлович (23.03.1970 – 10.02.2015)
МЕЛЬНИК Микола Васильович (16.12.1982 – 11.02.2015)
МЕЛЬНИК Олександр Іванович (12.08.1985 – 12.06.2015)
МЕЛЬНИК Юрій Вікторович (01.01.1972 – 07.01.2015)
МЕЛЬНИЧУК Роман Вікторович (16.08.1990 – 12.02.2015)
НАУМОВ Ігор Васильович (08.06.1966 – 10.07.2015).
ОСАДЧУК Станіслав Васильович (21.09.1965 – 13.11.2015)
ОСАУЛКО Юрій Леонідович (17.02.1981 – 20.01.2015)
ПАВЛЮК Сергій Олегович (24.03.1986 – 12.07.2015)
ПОЛІЩУК Олег Васильович (08.06.1978 – 20.09.2015)
ПОЛУПАНОВ Володимир Іванович (07.04.1976 – 06.02.2015)
ПОРУБАНИЙ Валентин Миколайович (23.02.1990 – 10.12.2015)
ПУГАЧОВ Олег Валентинович (05.11.1964 – 20.04.2015)
РАЧОК Михайло Петрович (04.10.1984 – 26.01.2015)
РОЖАНСЬКИЙ Пантелеймон Петрович (09.08.1993 – 05.01.2015)
САДОВСЬКИЙ Богдан Анатолійович (15.06.1974 – 19.02.2015)
САЇНЧУК Василь Васильович (10.05.1979 – 11.02.2015)
СЕМЕНОВ В'ячеслав Анатолійович (26.06.1969 – 17.02.2015)
СЕМЕРЯК Ярослав Іванович (07.11.1965 – 19.06.2015)
СИВКОВ Євген Григорович (24.03.1977 – 27.09.2015)
СИНЧАК Анатолій Анатолійович (30.03.1972 – 17.02.2015)
СИЧ Тарас Степанович (30.03.1966 – 13.02.2015)
СКЛЯРОВ Дмитро Сергійович (27.07.1983 – 20.01.2015)
ТАРАСЕНКО Юрій Олександрович (16.04.1987 – 08.12.2015)
ТРОФИМЧУК Валерій Васильович (29.09.1967 – 04.08.2015)
ФРАНИШИН Дмитро Юрійович (08.11.1982 – 20.01.2015)
ХИМИЧ Віталій Іванович (03.06.1981 – 17.02.2015)
ЧЕРЕПАХА Олександр Іванович (25.03.1970 – 31.01.2015)
ЧОРНОКНИЖНИЙ Максим Петрович (13.02.1990 – 08.06.2015)
ШЕВЧУК Леонід Володимирович (13.04.1985 – 20.01.2015)
ШЕВЧУК Микола Захарович (18.12.1960 – 10.08.2015)
ШЕПТИЦЬКИЙ Петро Миколайович (14.08.1975 – 18.02.2015)
ШИШКО Володимир Миколайович (10.08.1978 – 19.11.2015)
ЩЕПАНСЬКИЙ Олег Володимирович (27.08.1976 – 18.02.2015)
ЯНЮК Микола Іванович (19.12.1961 – 24.08.2015)

2016

БАРАШЕНКО Юрій Петрович (02.05.1966 – 03.08.2016)
БЕСАРАБ Костянтин Миколайович (01.04.1990 – 23.07.2016)
БОРОНЯК Микола Михайлович (18.12.1978 – 18.03.2016)
ВІНЯРСЬКИЙ Олександр Анатолійович (20.05.1994 – 20.12.2016)
ВОЛОВЕНКО Ігор Іванович (21.01.1975 – 05.07.2016)
ГОРБАТЮК Віталій Володимирович (26.11.1977 – 24.11.2016)
ГРАБЧАК Олег Вікторович (20.10.1988 – 18.07.2016)
ДОЛГОВ Андрій Валерійович (21.04.1975 – 07.10.2016)
ДУНАЄВСЬКИЙ Сергій Михайлович (20.06.1980 – 14.07.2016)
ЄРШОВ Микола Леонтійович (30.11.1959 – 12.02.2016)
ЖАБИЦЬКИЙ Ілля Миколайович (30.04.1991 – 23.09.2016)
ЖУЛИНСЬКИЙ Микола Володимирович (09.07.1991 – 30.08.2016)
ЗАБОЛОТНИЙ Микола Петрович (28.01.1972 – 03.09.2016)
ЗАВАЛА Сергій Іванович (13.08.1983 – 29.04.2016)
ЗАПУХЛЯК Микола Васильович (06.08.1989 – 02.01.2016)
ЗВАРИЩУК Роман Михайлович (10.08.1982 – 14.05.2016)
КАРАСЬ Володимир Васильович (19.02.1971 – 15.01.2016)
КОВАЛЬ Роман Борисович (25.05.1983 – 30.06.2016)
КОСАРЕВ Володимир Віталійович (16.09.1978 – 07.06.2016)
КОСТЮК Євген Віталійович (28.08.1996 – 02.06.2016)
КРАВЧЕНКО Сергій Вікторович (28.05.1984 – 03.10.2016)
КУДИМА Олександр Станіславович (24.12.1974 – 25.04.2016)
ЛЕОНТЮК Леонід Вікторович (11.08.1971 – 15.07.2016)
МАЗУР Леонід Васильович (02.02.1983 – 02.06.2016)
МАКСИМЕНКО Олег Олександрович (09.12.1984 – 25.02.2016)
МАТВЄЄВ Анатолій Володимирович (28.08.1975 – 19.04.2016)
НАЗАРЕНКО Ян Франтасійович (09.03.1991 – 20.02.2016)
НЕБОЖАК Сергій Дмитрович (04.09.1965 – 08.08.2016).
НЕУМИВАКІН Дмитро Олександрович (21.02.1977 – 27.09.2016)
ОСИПЧУК Василь Петрович (15.03.1963 – 24.03.2016)
ОЦАБЕРА Олександр Аркадійович (23.07.1989 – 11.11.2016)
ПАЗЮН Василь Васильович (17.07.1970 – 07.05.2016)
ПЕРЕТЯТЬКО Олександр Вікторович (07.07.1974 – 18.08.2016)
ПИЛЯВЕЦЬ Богдан Борисович (01.04.1974 – 27.11.2016)
ПОПЕРЕЧНИЙ Григорій Миколайович (14.07.1971 – 11.05.2016)
РЕМЕШІВСЬКИЙ Євгеній Олександрович (19.07.1985 – 13.12.2016)
РИБАЧЕНКО Олександр Сергійович (09.10.1989 – 16.04.2016)
СІВОХА Віктор Володимирович (01.08.1979 – 04.04.2016)
СКРИПНИК Анатолій Олександрович (05.12.1966 – 10.03.2016)
ТАРАБАНОВ Вадим Олександрович (23.05.1991 – 30.04.2016)

ТИМЧИШИН Володимир Григорович (10.02.1972 – 07.06.2016)
ЧАПЛІЙ Іван Федорович (13.06.1989 – 14.02.2016)
ЧЕБОТАРЬ Руслан Петрович (04.05.1978 – 09.07.2016)
ЧЕМЕРИЦЬКИЙ Григорій Петрович (02.09.1971 – 19.05.2016)
ШЕВЧУК Сергій Григорович (25.06.1987 – 05.10.2016)
ШЕЛЕПУН Олександр Миколайович (08.03.1971 – 12.08.2016)
ШЕСТОПАЛ Віталій Дмитрович (03.05.1971 – 01.08.2016)
ШИЛЕНГА Віктор Миколайович (25.08.1985 – 22.02.2016)
ШМИГЕЛЬСЬКИЙ Валерій Валентинович (21.08.1980 – 05.06.2016)
ЯРОВИЙ Олександр Сергійович (25.02.1981 – 18.09.2016)

2017

БОНДАР Руслан Васильович (27.06.1978 – 20.03.2017)
БОНДАР Ярослав Володимирович (29.12.1986 – 24.10.2017)
КЕРНИЧНИЙ Максим Сергійович (23.06.1978 – 29.06.2017)
КЛУСОВ Максим Олегович (13.09.1993 – 14.07.2017)
КОВАЛЬЧУК Микола Васильович (22.06.1980 – 09.12.2017)
КОРНЕЛЮК Павло Володимирович (22.05.1988 – 13.12.2017)
ЛИСАК Михайло Іванович (20.11.1987 – 28.04.2017)
ПОТЄХІН Анатолій Миколайович (06.01.1969 – 07.06.2017)
ТВЕРДОЛА Анатолій Іванович (14.03.1970 – 08.12.2017)
ТИМОЩУК Олексій Васильович (24.06.1981 – 09.07.2017)
ФАРИСЕЙ Анатолій Олександрович (23.03.1974 – 15.02.2017)
ЧЕРНЕЦЬКИЙ В'ячеслав Йосипович (16.06.1994 – 20.03.2017)
ШАПОВАЛ Максим Михайлович (06.07.1978 – 27.06.2017)
ШТЕЙКО Олександр Борисович (14.02.1971 – 26.04.2017)
ЯРЕМЧУК Сергій Олександрович (15.04.1977 – 05.06.2017)

2018

БЕЛІНСЬКИЙ Валентин Віталійович (20.08.1965 – 09.09.2018)
БІЛИК Павло Пантелейович (29.07.1980 – 16.10.2018)
ВІНЯР Василь Анатолійович (04.01.1979 – 07.09.2018)
ДАШКЕВИЧ Ярослав Михайлович (05.10.1995 – 27.05.2018)
ЗІНОВ'ЄВ Олексій Васильович (25.06.1989 – 13.06.2018)
КОЛОМІЄЦЬ Богдан Олександрович (29.04.1995 – 22.05.2018)
ЛУК'ЯНЧУК Олександр Миколайович (17.11.1971 – 18.06.2018)
МАТВІЄНКО Микола Русланович (2.05.1997 – 13.09.2018)
МИКИТЮК Олександр Станіславович (08.04.1999 – 30.04.2018)
ОЛІЙНИК Володимир Іванович (05.09.1972 – 25.11.2018)
ОНІЩУК Віталій Віталійович (17.02.1976 – 29.10.2018)

РУБАНСЬКИЙ Федір Сергійович (18.04.1995 – 12.09.2018)
СОРОЧИНСЬКИЙ Сергій Олександрович (06.05.1984 – 01.08.2018)
ФЕДИНА Валерій Іванович (05.10.1983 – 02.06.2018)
ШИПА Олександр Анатолійович (17.06.1984 – 03.09.2018)
ЩЕРБАНЮК Михайло Миколайович (25.11.1989 – 23.08.2018)

2019

БАЮРКО Володимир Анатолійович (08.1972 – 24.01.2019)
БИЧКОВ Сергій Михайлович (04.09.1972 – 06.03.2019)
БУРДЕЙНИЙ Юрій Олегович (29.05.1998 – 10.09.2019)
ГВОЗДІЄВСЬКИЙ Сергій Володимирович (14.04.1966 – 30.04.2019)
ДЕЙКУН Іван Вікторович (23.07.1978 – 06.10.2019)
ДЖИГРИНЮК Ігор Михайлович (09.10.1975 – 28.02.2019)
КОВАЛЕНКО Іван Іванович (09.09.1969 – 15.05.2019)
КОМАР Ярослав Васильович (12.03.1991 – 23.02.2019)
ОЛЕКСЮК Максим Вікторович (23.11.1995 – 07.06.2019)
ПОПЕНКО Владислав Валерійович (04.04.1995 – 29.05.2019)
ПРОЦЕНКО Андрій Юрійович (30.09.1994 – 02.09.2019)
САВКОВ Роман Олександрович (08.02.1989 – 11.11.2019)
СЕМЕНЮК Микола Іванович (28.11.1973 – 14.01.2019)
СІРЕНКО Іван Павлович (15.03.1972 – 11.06.2019)
СЛІСАРЕНКО Руслан Григорович (09.10.1981 – 16.03.2019)
СТОРОЖУК Андрій Юрійович (26.02.1992 – 24.09.2019)
ФАРМАГЕЙ Юрій Миколайович (06.05.1972 – 05.04.2019)
ШАНДРА Сергій Іванович (30.03.1995 – 06.08.2019)

2020

ВЕДЕШИН Андрій Олександрович (04.02.1986 – 10.03.2020)
ЄФРЕМЕНЮК Вадим Володимирович (18.03.1998 – 29.12.2020)
КАРПИКА Олександр Віталійович (25.03.1996 – 13.05.2020)
МАТВІЮК Анатолій Анатолійович (18.06.1974 – 15.01.2020)
МОВЧАНЮК Володимир Сергійович (11.09.1983 – 30.03.2020)
РОМАНОВ Вадим Андрійович (20.03.1989 – 20.02.2020)
СТЕПАНЕНКО Олександр Валерійович (17.01.1981 – 21.01.2020)
ТРЕТЬЯКОВ Юрій Миколайович (25.03.1972 – 19.12.2020)
ФІРСОВ Дмитро Борисович (05.01.1980 – 06.03.2020)
ШПАЧУК Борис Миколайович (02.05.1967 – 18.02.2020)

2021

АБРАЗОВСЬКИЙ Руслан Валерійович (18.02.1977 – 20.11.2021)
АНШБА Ігор Володимирович (19.03.1965 – 14.04.2021)
БРОДОВСЬКИЙ Богдан Віталійович (17.04.1984 – 05.05.2021)
ГРАНЕЦЬКА Ольга Леонідівна (27.04.1983 – 14.05.2021)
КОЛЯДЕНКО Ярослава Іванівна (18.10.1992 – 06.02.2021)
МАТВІЄНКО Роман Валентинович (15.05.1971 – 18.10.2021)
РИБАЧУК Володимир Миколайович (25.07.1978 – 05.07.2021)
СЛОБОДЯНЮК Вікторія Миколаївна (17.04.1991 – 08.01.2021)

2022

СЛІВКА Ігор Іванович (06.12.1970 – 22.02.2022)

ГЕОГРАФІЧНИЙ ПОКАЖЧИК (за місцем поховання)

Вінницький район

АБРАЗОВСЬКИЙ Руслан Валерійович (сmt Літин)
АР'ЯНОВ Сергій Сергійович (м. Вінниця)
БАГНЮК Олександр Олександрович (м. Іллінці)
БАШНЯК Роман Васильович (с. Новофастів)
БАЮРКО Володимир Анатолійович (с. Нападівка)
БЕЛІНСЬКИЙ Валентин Віталійович (м. Вінниця)
БЕНЕРА Іван Іванович (с. Чуків)
БЕСАРАБ Костянтин Миколайович (с. Красне)
БИЧКОВ Сергій Михайлович (с. Росоша)
БІДА Євген Миколайович (с. Кантелина)
БІЛОУС Віталій Григорович (с. Лука-Мелешківська)
БІЛОШКУРСЬКИЙ Валентин Васильович (м. Вінниця)
БОБРОВ Юрій Вікторович (с. Новофастівка)*
БОГДАНОВ Олег Миколайович (с. Очеретня)
БОНДАР Ярослав Володимирович (сmt Літин)
БРОДОВСЬКИЙ Богдан Віталійович (м. Гайсин)*
БУРЛАКА Сергій Іванович (с. Купчинці)
ВАПНЯР Олександр Васильович (м. Гнівань)
ГРАБЧАК Олег Вікторович (м. Липовець)
ГРАНЕЦЬКА Ольга Леонідівна (м. Вінниця)
ГРУШКО Роман Миколайович (м. Липовець)
ДАШКЕВИЧ Ярослав Михайлович (с. Синарна)
ДЕЙКУН Іван Вікторович (с. Іллінецьке)*
ДОЛГОВ Андрій Валерійович (м. Вінниця)*
ДУБОВ Ігор Леонідович (с. Борщагівка)**
ЄФРЕМЕНЮК Вадим Володимирович (с. Коло-Михайлівка)
ЖАБИЦЬКИЙ Ілля Миколайович (м. Вінниця)
ЖЕМБРОВСЬКИЙ Денис Вікторович (м. Вінниця)
ЖУЛИНСЬКИЙ Микола Володимирович (с. Тягун)
ЗАВАЛА Сергій Іванович (с. Вінницькі Хутори)
ЗАЄЦЬ Руслан Миколайович (с. Ковалівка)
ЗАХАРЧУК Олександр Петрович (м. Вінниця)
ЗІНОВ'ЄВ Олексій Васильович (м. Вінниця)
ЗУЛІНСЬКИЙ Сергій Миколайович (м. Вінниця)
КАПЛІНСЬКИЙ Олександр Валерійович (м. Вінниця)
КАРАСЬ Володимир Васильович (с. Тютьки)

КИФОРЕНКО Борис Борисович (м. Вінниця)*
КІРІС Василь Васильович (с. Радянське)
КОВАЛЬ Михайло Андрійович (с. Купчинці)
КОВАЛЬЧУК Микола Васильович (с. Маянів)
КОЛОМІЄЦЬ Богдан Олександрович (с. Лука-Мелешківська)
КОЛЯДЕНКО Ярослава Іванівна (с. Оратівка)
КОРАБЛЬОВ Андрій Віталійович (смт Вороновиця)
КОРНЕЛЮК Павло Володимирович (м. Вінниця)
КОСТЮК Євген Віталійович (с. Лука-Мелешківська)
КУЛІБАБА-БУХОВ Віктор Анатолійович (смт Сутиски)
ЛИСАК Михайло Іванович (м. Гнівань)
МАЗУР Леонід Васильович (с. Зарванці)
МАЙБОРОДА Дмитро Олександрович (м. Вінниця)
МАТВЄЄВ Анатолій Володимирович (с. Стадниця)
МАТВІЄНКО Роман Валентинович (с. Вербівка)
МЕЛЬНИК Валерій Павлович (смт Сутиски)
МЕЛЬНИЧУК Роман Вікторович (м. Вінниця)
МОВЧАНЮК Володимир Сергійович (с. Андрушівка)
МОГИЛКО Костянтин Вікторович (с. Пирогове)
МУШТА Максим Олександрович (с. Ковалівка)
НАУМОВ Ігор Васильович (с. Теси)
НЕБОЖАК Сергій Дмитрович (с. Павлівка)
НЕУМИВАКІН Дмитро Олександрович (м. Вінниця)
ОНІЩУК Віталій Віталійович (м. Липовець)
ОСАДЧУК Станіслав Васильович (с. Бондурівка)
ПАВЛЮК Сергій Олегович (м. Вінниця)
ПАЗЮН Василь Васильович (с. Човновиця)*
ПИЛЯВЕЦЬ Богдан Борисович (с. Тростянець)
ПІКУС Євгеній Михайлович (м. Вінниця)
ПОЛІЩУК Олег Васильович (м. Вінниця)**
ПОЛУПАНОВ Володимир Іванович (смт Липовець)
ПОПЕНКО Владислав Валерійович (м. Вінниця)
ПРИСЯЖНЮК Ігор Васильович (м. Вінниця)
ПРОЦЕНКО Андрій Юрійович (с. Бохоники)
РЕМЕШІВСЬКИЙ Євгеній Олександрович (м. Вінниця)
РИЛЬСЬКИЙ Владислав Олександрович (м. Вінниця)*
РОЖАНСЬКИЙ Пантелеймон Петрович (с. Сосни)
РОМАНОВ Вадим Андрійович (с. Ковалівка)
САЇНЧУК Василь Васильович (с. Дашківці)
СИЧ Тарас Степанович (м. Вінниця)
СКИБА Олександр Сергійович (смт Сутиски)
СКЛЯРОВ Дмитро Сергійович (с. Журавне)

СЛОБОДЯНЮК Вікторія Миколаївна (с. Вовчок)
ТИМОЩУК Олексій Васильович (м. Вінниця)
ТИМЧИШИН Володимир Григорович (м. Вінниця)
ТРЕТЬЯКОВ Юрій Миколайович (м. Вінниця)
ТРОФИМЧУК Валерій Васильович (м. Вінниця)
ФІРСОВ Дмитро Борисович (м. Вінниця)
ФРАНИШИН Дмитро Юрійович (с. Стадниця)
ХИТРИК Геннадій Васильович (смт Стрижавка)
ЧЕМЕРИЦЬКИЙ Григорій Петрович (с. Леухи)
ШАПОВАЛ Максим Михайлович (м. Вінниця)*
ШЕВЧУК Леонід Володимирович (м. Вінниця)
ШЕВЧУК Сергій Іванович (с. Росоша)*
ШЕЛЕПУН Олександр Миколайович (с. Морозівка)
ШИМКО Максим Миколайович (м. Вінниця)
ШИШКО Володимир Миколайович (с. Тягун)
ШКАРБУН Дмитро Павлович (м. Вінниця)
ШКОЛЬНИЙ Олег Андрійович (с. Старостинці)
ШМИГЕЛЬСЬКИЙ Валерій Валентинович (м. Вінниця)
ЯНЮК Микола Іванович (м. Немирів)
ЯРОВИЙ Олександр Сергійович (с. Володимирівка)

Гайсинський район

БАРАШЕНКО Юрій Петрович (с. Маньківка)
БОРОНЯК Микола Михайлович (с. Бубнівка)
ВОЛОВЕНКО Ігор Іванович (с. Новоселівка)
ГОРБАТЮК Віталій Володимирович (с. Гунча)*
ДРЕМЛЮХ В'ячеслав Анатолійович (м. Бершадь)
ЗВАРИЩУК Роман Михайлович (смт Теплик)
КАРПИКА Олександр Віталійович (с. Буди)
КОВАЛЕНКО Петро Миколайович (с. Рахнівка)
КОВАЛЕНКО Юрій Вікторович (м. Бершадь)
КОВРИГА Сергій Володимирович (м. Гайсин)
КОМАР Ярослав Васильович (смт Тростянець)
КОРОТАН Сергій Віталійович (смт Чечельник)
КРАВЧЕНКО Сергій Вікторович (м. Гайсин)
КУЙБІДА Володимир Володимирович (с. Демківка)
ЛАБУН Євген Васильович (м. Гайсин)*
МАЙБОРОДА Сергій Миколайович (м. Ладижин)
МАКСИМЕНКО Олег Олександрович (с. Мар'янівка)
МАТВІЄНКО Микола Русланович (с. Кивачівка)

МАЦЕПУЛА Сергій Петрович (м. Гайсин)
МЕЛЬНИК Микола Васильович (с. Цибулівка)
МЕЛЬНИК Олександр Іванович (с. Михайлівка)
МЕНЮК Станіслав Петрович (м. Гайсин)
МУХА Володимир Олександрович (с. Кам'янки)
ПРИТИКА Олександр Андрійович (сmt Тростянець)
ПРОНІН Вадим Олександрович (с. Зятківці)
РИБАЧЕНКО Олександр Сергійович (м. Гайсин)
РИБАЧУК Володимир Миколайович (с. Білий Камінь)
СЕМЕРЯК Ярослав Іванович (с. Тростянчик)
СИВКОВ Євген Григорович (сmt Чечельник)
СКРИПНИК Анатолій Олександрович (с. Огіївка)
НАЗАРЕНКО Ян Франтасійович (с. Березівка)
СЛЬОТА Володимир Васильович (с. Кожухівка)
ТАРАСЕНКО Юрій Олександрович (с. Чернятка)
ТВЕРДОЛА Анатолій Іванович (с. Ладизинські Хутори)
ФАРМАГЕЙ Юрій Миколайович (с. Кіблич)
ХАЛУС Руслан Петрович (сmt Чечельник)
ХИМИЧ Віталій Іванович (м. Ладизин)
ЧЕРЕПАХА Олександр Іванович (с. Скибинці)
ЧЕРКАСОВ Володимир Юрійович (с. Кожухівка)
ЩЕРБИНА Андрій Вікторович (м. Гайсин)

Жмеринський район

БАСЮК Олександр Анатолійович (м. Шаргород)
БАСЮК Олександр Леонідович (м. Бар)
БЕРДАКОВ Валерій Олексійович (с. Джурин)**
БРЕЗДЕНЮК Валерій Олександрович (м. Жмеринка)
БУЙЛУК Анатолій Андрійович (с. Кацмазів)
ВАШЕНЯК Віталій Петрович (с. Митки)
ВІННІЧЕНКО Віталій Павлович (с. Носківці)
ВОДЗЯНОВСЬКИЙ Андрій Володимирович (м. Бар)
ГОВОРУЩЕНКО Сергій Фавстович (с. Лука-Барська)*
ДМИТРЕНКО Павло Петрович (с. Джурин)
ДОВГІЙ Костянтин Миколайович (с. Ялтушків)
ЗАБОЛЮТНИЙ Микола Петрович (с. Мовчани)
КЕРНИЧНИЙ Максим Сергійович (с. Леляки)
КОВАЛЬ Роман Борисович (с. Вищеольчедаїв)
ЛІНЕВСЬКИЙ Станіслав Якович (с. Мурафа)
МОСКАЛЕНКО Антон Якович (м. Жмеринка)

ОРДИНСЬКИЙ Леонід Іванович (м. Бар)
ПЕРЕТЯТЬКО Олександр Вікторович (с. Журавлівка)
ПОЛЯНСЬКИЙ Леонід Петрович (м. Жмеринка)
ПОПЕРЕЧНИЙ Григорій Миколайович (с. Плебанівка)
ПУТАЧОВ Олег Валентинович (с. Станіславчик)
РЯБОКІНЬ Василь Васильович (с. Станіславчик)*
САВКОВ Роман Олександрович (с. Юхимівка)
СЕМЕНОВ В'ячеслав Анатолійович (м. Жмеринка)
СЕМЕНЮК Микола Іванович (м. Жмеринка)
СЛІСАРЕНКО Руслан Григорович (с. Іванівці)
СОРОЧИНСЬКИЙ Сергій Олександрович (с. Будьки)
ЧАПЛІЙ Іван Федорович (с. Рахни-Лісові)
ЧЕБОТАРЬ Руслан Петрович (смт Копайгород)
ЧЕРНЕЦЬКИЙ В'ячеслав Йосипович (с. Мурафа)
ШЕПТИЦЬКИЙ Петро Миколайович (с. Могилівка)
ШИПА Олександр Анатолійович (с. Верхівка)
ШПІГАНЄВИЧ Тарас Анатолійович (с. Чернятин)
ШТЕЙКО Олександр Борисович (с. Чемериси-Барські)
ЩЕПАНСЬКИЙ Олег Володимирович (с. Комарівці)
ЯЖУК Микола Петрович (с. Дубова)

Могилів-Подільський район

БЛАЖКО Володимир Олексійович (м. Могилів-Подільський)
БРОВІНСЬКИЙ Андрій Анатолійович (м. Могилів-Подільський)
ВІНЯР Василь Анатолійович (с. Михайлівка)
ВОЗНЮК Сергій Іванович (с. Козлів)
ГАЛЯС Василь Григорович (с. Саїнка)
ГВОЗДІЄВСЬКИЙ Сергій Володимирович (с. Немія)
ГЕРАСЕВИЧ Євгеній Анатолійович (м. Могилів-Подільський)
ГЛУЩАК Олег Миколайович (м. Могилів-Подільський)
ДЕРЕН Сергій Васильович (с. Русава)
ДЖИГРИНЮК Ігор Михайлович (с. Ратуш)
ДЗЮБЕЛЮК Олександр Миколайович (м. Могилів-Подільський)***
ДОЛІНСЬКИЙ Віктор Григорович (с. Нижчий Ольчедаїв)
ДЮСОВ Владислав Романович (м. Могилів-Подільський)
ІВКУН Василь Дмитрович (м. Могилів-Подільський)
КАМІНСЬКИЙ Сергій Васильович (с. Гальжбіївка)*
КЕРНІЦЬКИЙ Сергій Володимирович (с. Бронниця)
КОЛЕСНИКОВ Павло Олександрович (м. Могилів-Подільський)*
КОНЯГА Володимир Анатолійович (с. Озаринці)

КОРНЕЦЬКИЙ Сергій Григорович (с. Виноградне)
КРИЛОВ Андрій Альфредович (м. Могилів-Подільський)
КУДИМА Олександр Станіславович (с. Дзигівка)
ЛУК'ЯНЧУК Олександр Миколайович (м. Могилів-Подільський)
МАЛЮТА Володимир Миколайович (с. Березівка)
МАР'ЯНОВИЧ Борис Станіславович (м. Ямпіль)
ПЕРЕПЕЛИЦЯ Олександр Юрійович (с. Біла)
ПЕТРОВ Сергій Олександрович (с. Дзигівка)*
РИМАР Ігор Віталійович (м. Могилів-Подільський)*
САДОВСЬКИЙ Богдан Анатолійович (смт Муровані Курилівці)*
СИНЧАК Анатолій Анатолійович (с. Снітків)*
СІРЕНКО Іван Павлович (с. Немія)
СЛІВКА Ігор Іванович (м. Могилів-Подільський)*
СОКОЛОВСЬКИЙ Віктор Іванович (с. Озаринці)
ФЕДИНА Валерій Іванович (м. Могилів-Подільський)
ЧОРНОКНИЖНИЙ Максим Петрович (с. Карпівка)

Тульчинський район

АНДРІЯШ Володимир Анатолійович (с. Леонівка)
АНШБА Ігор Володимирович (с. Нестерварка)*
БІЛИК Павлю Пантелейович (смт Томашпіль)
БОЙКО Сергій Олександрович (смт Крижопіль)
БОНДАР Руслан Васильович (смт Крижопіль)
БУРДЕЙНИЙ Юрій Олегович (с. Павлівка)*
ВЕДЕШИН Андрій Олександрович (с. Кинашів)
ГАВРИЛЮК Ігор Володимирович (смт Томашпіль)
ГРЕБІНСЬКИЙ Олег Вільямович (смт Крижопіль)*
ГРУБИЙ Анатолій Васильович (с. Торків)
ДОБРАНЬ Андрій Дмитрович (с. Гонорівка)
ДОЛЕЙКО Андрій Сергійович (смт Крижопіль)
ДУБЧАК Анатолій Анатолійович (с. Вапнярки)
ДУНАЄВСЬКИЙ Сергій Михайлович (с. Студена)
ЄРШОВ Микола Леонідович (с. Городківка)
ЗАПУХЛЯК Микола Васильович (с. Заболотне)
КЛУСОВ Максим Олегович (смт Крижопіль)
КОЛІВОШКО Олександр Володимирович (с. Гарячківка)
МЕЛЬНИК Юрій Вікторович (с. Верба)
ОЛІЙНИК Володимир Іванович (с. Студена)*
ПОРУБАНИЙ Валентин Миколайович (с. Торків)
РУБАНСЬКИЙ Федір Сергійович (с. Рудниця)

САВАНЧУК Віктор Юрійович (с. Яланець)
САВЧЕНКО Олександр Юрійович (смт Крижопіль)
ТАРАБАНОВ Вадим Олександрович (с. Калинка)
ШЕСТОПАЛ Віталій Дмитрович (с. Михайлівка)

Хмільницький район

БАБКО Юрій Володимирович (с. Павлівка)
ВІНЯРСЬКИЙ Олександр Анатолійович (м. Хмільник)
ВІТКІВСЬКИЙ Валерій Леонідович (смт Бродецьке)
ГРИНЧУК Юрій Петрович (с. Грушківці)
КАМЗІНОВ Шайдулла Хайруллович (с. Зозулинці)
КАТРИЧ В'ячеслав Степанович (м. Калинівка)
КАЦАБІН Сергій Борисович (м. Козятин)
КОВАЛЕНКО Іван Іванович (с. Лугове)
КОВАЛЬЧУК Віктор Євгенійович (м. Козятин)
КОГАН Андрій Ігорович (м. Калинівка)*
КОСАРЄВ Володимир Віталійович (с. Жданівка)**
КРИЖАНІВСЬКИЙ Олександр Іванович (с. Чернятин)
КРЮЧКОВ Віктор Леонідович (с. Верболози)
ЛЕОНТЮК Леонід Вікторович (с. Махнівка)
ЛІПСЬКИЙ Віктор Володимирович (с. Малі Кутища)
ЛОБЖИН Олександр Володимирович (с. Перемога)
ЛУКАШУК Микола Миколайович (смт Залізничне)
МАРТИНЮК Олександр Володимирович (с. Червона Трибунівка)
МАТВІЮК Анатолій Анатолійович (смт Калинівка-2)
МИКИТЮК Олександр Станіславович (с. Білий Рукав)
МОСКАЛЮК Олександр Васильович (с. Вернигородок)
МУРАВСЬКИЙ Сергій Сергійович (м. Хмільник)
НАУМОВ Вадим Олександрович (м. Козятин)
ОЛЕКСЮК Максим Вікторович (м. Козятин)
ОСАУЛКО Юрій Леонідович (с. Самгородок)
ОСИПЧУК Василь Петрович (с. Іванківці)
ОЦАБЕРА Олександр Аркадійович (с. Панасівка)
ПИЛИПЧУК Юрій Юрійович (с. Корделівка)
ПОТЄХІН Анатолій Миколайович (м. Хмільник)*
РАЧОК Михайло Петрович (с. Лозова)
СІВОХА Віктор Володимирович (с. Соколова)
СТЕПАНЕНКО Олександр Валерійович (с. Соколова)
СТОРОЖУК Андрій Юрійович (с. Педоси)
ФАРІСЕЙ Анатолій Олександрович (с. Шепіївка)

ЧОРНОУС Володимир Михайлович (с. Козятин)
ШАНДРА Сергій Іванович (с. Торчин)
ШЕВЧУК Микола Захарович (с. Махнівка)
ШЕВЧУК Сергій Григорович (с. Широка Гребля)
ШИЛЕНГА Віктор Миколайович (с. Котюжинці)
ШПАЧУК Борис Миколайович (м. Калинівка)*
ЩЕРБАНЮК Михайло Миколайович (с. Бережани)
ЯРЕМЧУК Сергій Олександрович (м. Калинівка)

**за місцем народження*

***за місцем проживання*

****за місцем роботи*

Меморіально-довідкове видання
Вінницька обласна військова адміністрація
Пошуково-видавниче агентство «Книга Пам'яті України»

КНИГА ПАМ'ЯТІ ПОЛЕГЛИХ ЗА УКРАЇНУ **ВІННИЦЬКА ОБЛАСТЬ**

Книга 1. 18.02.2014 – 23.02.2022.

Вінничани, які загинули у боротьбі за суверенітет України:
учасники Революції Гідності та російсько-української війни

Авторський колектив:
Ольга Коляструк (загальна редакція і упорядкування),
Галина Боровик, Анатолій Войнаровський,
Сергій Гула, Марія Деркач, Максим Царенко

Здано до складання 30.03.2023. Підписано до друку 26.07.2023.
Формат 70х100/16. Папір крейдований. Друк офсетний.
Умов. друк. арк. 28,0. Наклад 400 прим. Зам. 1153.

ПрАТ «Вінницька обласна друкарня»
Реєстр. свідоцтво ДК № 4971 від 31.08.2015 р.

21100, м. Вінниця, вул. Київська, 4.
Тел. (0432) 67-10-53, 67-10-54
E-mail: VOD2000@i.ua